

'S-GRAVENHAGE IN BEELD PANORAMA

17 AUGUSTUS 1939 — No. 33

LOSSE NUMMERS 15 CENT

HET ZEEKAMP DE BUFFEL

*van het Nationaal
Jongeren Verbond*

In een haventje bij Den Oever, aan 't begin van den Afsluitdijk, ligt groot en zwart 't oude marine-wachtschip de Buffel. Er klinken van den ochtend tot den avond de bekende marine-signalen. Toch bevolken niet onze Jantjes 't schip. Honderdenzeventig jongelui, van 15 tot 28 jaar, brengen er hun vacantie door. En welk een heerlijke vacantie!

Wat is aangenamer voor 'n flinken Hollandschen jongen dan te kampeeren op 't water, 't element dat onze voorouders tot groote daden riep?

In te slapen onder 't geklots van 't water tegen 't schip, te worden gewekt met de hoornklanken van de reveille, en den heelen lieven dag door te brengen op zee — is dat niet een ideale vacantie voor iederen jongen?

't Nationaal Jongeren Verbond houdt z'n vierde zeekamp — daartoe in staat gesteld door de mildheid van de Koninklijke Marine, die 't wachtschip Buffel en een tiental groote zeilsloepen aan 't kamp ter beschikking stelde.

Om de veertien dagen komen hier honderdenzeventig jongens een heerlijke vacantie doorbrengen. Op 'n Zaterdag gaan ze naar huis, 's Woensdags arriveert weer een nieuwe, vroolijke ploeg.

De deelnemers, waaronder men ook werklooze jongelui aantreft, zijn van alle gezindten en komen uit alle provincies en verschillende klassen onzer samenleving.

Aan het hoofd van het zeekamp staat de commandant, mr. O. Verdoorn, bijgenaamd „Bestevaer”. Duzenden jongeren kennen hem, zijn prettige stem klinkt overal en hij is de ziel van 't kamp. Verder zijn er nog twee smaldeelcommandanten (waarvan één ondercommandant is), een dokter en een administrateur. De deelnemende jongens betalen voor hun 14-daagsch verblijf, alles inbegrepen, f 22.—.

's Ochtends om zeven uur schallen de tonen van de reveille over 't schip, bijna onmiddellijk gevolgd door 't signaal „voor den

*'t Werken aan de fok
is nu geen pretje.*

*De vlaggenparade aan
boord van de Buffel.*

Het wachtschip de Buffel, dat door de Koninklijke Marine aan 't Nationaal Jongeren Verbond als kampeerschip werd afgestaan.

boeg”, voor de ochtendgymnastiek. Om kwart over acht is 't onthijt en om negen uur vlaggenparade. Daarna daalt de stilte over de Buffel, waar alleen de wacht aan boord blijft. De jongens bemannen de sloepen, hijschen de zeilen en dan gaat de vloot 't zeegat uit. Men moet zich nu niet voorstellen, dat de jongens zoo maar onder elkaar met hun sloepen zee kiezen. In elke sloep is een bevaaren man, een schipper, die 't commando heeft en onder zijn ervaren leiding wordt gezeild.

's Middags tegen een uur of zes beklimmen honderdenzeventig hongerige jongens 't wachtschip weer, waar een flinke hap eten gereed staat.

's Avonds wordt er dikwijls een film vertoond, of behandelt een spreker een of ander interessant onderwerp en bij zons-
ondergang wordt vlaggenparade en taptoe gehouden. 't Avond-
appèl van tien uur besluit den dag.

Na de vlaggenparade worden de sloepen bemand.

De vloot in de sluis te Den Oever.

Op den dag, dat wij de gast van 't zeekamp waren, maakten de jongens een tochtje naar Medemblik. 't Weer was best, niet te koud en voldoende wind.

De burgemeester van Medemblik ontving de deelnemers, die in 't gelid, onder tromgeroffel en hoorgeschal, onder groote belangstelling van de bevolking, door de stad marcheerden, op 't bordes van 't stadhuis. Hij toonde den jongens belangrijke historische archiefstukken en leidde 't gezelschap persoonlijk door de stad. Dat hierbij 't prachtige, gerestaureerde kasteel Radboud, 't troetelkind van den burgervader, niet werd vergeten, kan men zich voorstellen.

Toen kwam de terugtocht en dezen tocht zullen wij, landrot zijnde, niet licht vergeten.

In 't begin ging alles goed, de sloepen zeilden met vol tuig dat 't 'n lust was. De kampcommandant „Bestevaer”, op wiens jacht Fantasia wij de gast waren, had al een paar keer met een eenigszins somberen blik naar 't noord-westen gekeken, waar een eigenaardige wolkenformatie hing. De wind, die eerst zuid-oost was, verminderde geleidelijk en we dreven met slappe zeilen voort. 'n Sterke deining ontstond en plotseling schoot de wind krachtig uit 't westen. Aan boord van de Fantasia zagen wij de zeilsloepen in de verte met snel gereefde zeilen moeizaam en dansend hun weg vervolgen.

De Fantasia met haar sterk gereefde zeilen stak den neus moedig in de krachtige, korte rollers. De jongens, die de bemanning uitmaakten van 't jacht, deden vlot hun werk aan de zeilen en sommige sloepen hadden de zeilen laten zakken en waren voor anker gegaan. We zagen er één,

Met slaande trom wordt Medemblik binnengemarcheerd.

De heer Polman hield 's avonds op de Buffel een lezing over volkszang.

Een der zeilsloepen onderweg naar Medemblik.

waar de bemanning ijverig werkte met de zwemvesten aan.

Hoe moeilijk de situatie eigenlijk ook was, toch kwamen de sloepen de een na de ander weer veilig bij de Buffel en aan „sterke” verhalen over het beleefde avontuur was geen gebrek.

't Signaal „kok in de keuken” klonk over 't wachtschip en de jongens, die zich van droge kleeen hadden voorzien, stormden naar de eetzaal, waar enorme porties op de tafels dampden.

Het paleis van den Italiaanschen gouverneur van Libye, maarschalk Balbo, is opgetrokken in Moorsche stijl. Bij den ingang staan steeds een paar motorrijders klaar om de bevelen van den heerscher onmiddellijk uit te voeren.

ONDER DE BRANDENDE ZON VAN LIBYE BINNEN DE MUREN DER WITTE STAD

Tripolis, de hoofdstad van Tripolitanië, heeft ongeveer 75.000 inwoners en vormt het uitgangspunt van talrijke wegen langs de kust en naar 't binnenland. Onze fotoserie brengt u enkele opnamen van dit centrum, waar oost en west elkaar zoo intensief ontmoeten en toch dat eigen typische cachet hebben weten te bewaren, dat deze stad en haar omgeving zoo sterk kenmerkt.

Een welsprekende bode uit een ver verleden. Deze steenen boog werd opgericht in het jaar 163 vóór onze tijdrekening, ter eere van de keizers Marcus Aurelius Antoninus en Lucius Aurelius Varus. De eeuwen hebben het bouwwerk niet kunnen vernietigen. Op den achtergrond een Arabische moskee.

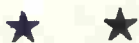

Op een vrij laag gelegen, zanderig uitsteeksel der Noord-Afrikaansche kust, langs de boorden van de golf van Gabes, verrijst de witte stad Tripolis, hoofdstad van de westelijke provincie der Italiaansche kolonie Libye.

De geschiedenis dezer stad, die vroeger uit drie gedeelten bestond of drie steden (vandaar de naam Tri-polis), loopt terug tot de Phoeniciërs van Sidon, die op diezelfde plek een soort handelspost bouwden, tegelijk met Sabrata en Lebda en bekend onder den naam Oea.

Er zijn weinig plaatsen in de geschiedenis, die op zoo'n wisselvallig verleden kunnen terugzien als Tripolis en alles wat er

Een typisch straatje uit de oude binnenstad van Tripolis, waar Arabieren, Joden en Italiaansche soldaten elkaar voortdurend ontmoeten.

rechtstreeks mee in verband staat. Successievelijk hebben er Vandalen, Byzantijners, Arabieren, Berbers, Noormannen, Spanjaarden en Turken den scepter gezwaaid, om ten slotte de heerschappij te moeten afstaan aan de Italianen.

De kolonisatie werd door de nieuwe meesters grondig aangepakt en na verloop van tijd vond langs de nieuwe wegen een intensiever en gemakkelijker verkeer plaats tusschen de verschillende centra der provincie.

Het zijn vooral de toeristen, die den nieuwen, grooten verkeersweg langs de kust, tot voorbij Hom, kennen en waardeeren, omdat hij hen leidt naar de ruïnes van de begraven stad Lepta Magna, eens de drukst bevolkte stad van Romeinsch Afrika.

In Tripolis dragen de stadsgedeelten naar de zee toe en de vlak daarachter gelegen straten 'n modern stempel, maar de rest van

Vleugels boven Tripolis. Een kijkje op het nieuwere stads-gedeelte, de Corso Vittorio Emanuele, centrum van winkel-nijverheid. Watervliegtuigen, die den dagelijkschen dienst tusschen Rome en Tripolis onderhouden, kiezen hun traject bij voorkeur over dit complex van witte gebouwen en modern aan-doende flatwoningen.

de stad heeft haar oorspronkelijk karakter nog nauwelijks verloren. De talrijke groepjes in-landers met de ty-pische „barri-ca-no's" op hun hoof-den of de lange ke-tens kameelen ver-mengen zich zelfs nog in de hoofdstra-ten met de stemmi-ge kleuren van mo-derne khaki-uniformen. Tripolis is 'n stad met 'n rijk en sterk sprekend ver-leiden, maar tevens een centrum, waar de tegenstellingen tusschen 't oosten en westen zoo vast-geankerd zitten in den dorren bodem, dat 't nau-welijks mogelijk lijkt ze naar den achtergrond te verdringen; laat staan ze definitief uit te roeien.

De kleine Valeria, 't doch-tertje van maarschalk Balbo, is de lievelinge van haar vader. De talrijke ruime plaatsen in het paleis zijn haar gewone speeltterrein en waar mogelijk volgt zij haar vader als zijn schaduw.

Rondom de sterke muren van 't paleis, waar de gouverneur zijn dagtaak waarneemt, houden de inlandsche soldaten of „zaptie" trouw de wacht.

**VOOR
25
JAAR**

H. M. koningin Wilhelmina houdt een troepeninspectie op het Malieveld te 's-Gravenhage en vergewist zich door eigen aanschouwing van de paraatheid onzer legermacht.

DE DERDE OORLOGSWEEK (17-23 AUGUSTUS)

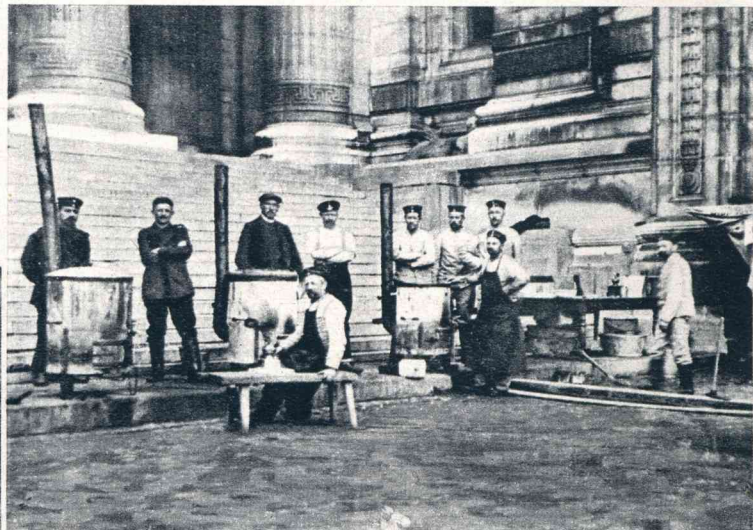

Deze derde oorlogswEEK wordt vooral gekenmerkt door een steeds verder doordringen der Duitsche troepen in België. Ofschoon het Belgische leger heldhaftigen tegenstand blijft bieden, ziet het zich toch verplicht langzaam terug te trekken naar het westen. Bij Thienen wordt hevig gevochten, Namen wordt beschoten en de Belgische regeering ziet zich den 17en Augustus verplicht, haar zetel naar Antwerpen te verleggen. Leuven wordt beschoten en tot één grooten puinhoop gemaakt. De burgemeester van

De Duitsche kroonprins, die in den wereldoorlog zelfstandig het bevel voerde over een der Duitsche legerkorpsen, behaalde verschillende overwinningen, waarvan die op de Fransche troepen bij Longwy de eerste was.

Koning Albert, na een bezoek aan zijn troepen op weg naar Antwerpen, waar hij den 22en Augustus binnenkwam.

Met allerlei zaken moesten de voorttrekkende legers zich vooral in de eerste dagen behelpen. Als centraal punt voor de Duitsche veldkeukens had men het groote plein voor het Paleis van Justitie te Brussel uitgekozen. Voor dit trotsche gebouw een weinig passende entourage.

Brussel, Adolf Max, geeft, ten einde noodeloos bloedvergieten en vernieling van de Belgische hoofdstad te voorkomen, de stad aan de Duitschers over. In deze oorlogswEEK valt tevens het overlijden te melden van Z. H. paus Pius X, die in den nacht van den 19en op den 20en Augustus het tijdelijke met het eeuwige verwisselt. Ten slotte verdient het vermelding, dat de legers uit de koloniën met kleurlingen van allerlei ras en kleur Frankrijk en Engeland te

De kleurlingen uit de Fransche en Engelsche koloniën kwamen het moederland te hulp. Een compagnie Senegaleezen bevindt zich op weg naar het front in Noord-Frankrijk en de zwarte soldaten worden door de vrouwen uit een Fransch dorpje van allerlei goede gaven voorzien en geholpen.

Geheele reeksen opgeëischte omnibussen transporteerden de Engelsch-Indische troepen over de wegen van Noord-Frankrijk en West-Vlaanderen.

hulp komen. En zoo ziet men weldra negers en Indische kleurlingen op de

slagvelden en de wegen verschijnen, door de bevolking met sympathie begroet en verzorgd. We resumeeren de voornaamste gebeurtenissen in het feitenlijstje:

17 Augustus. De Russen overschrijden de Pruisische grens bij Wirballen. De Belgische regeering trekt van Brussel naar Antwerpen.

18 Augustus. De tsarenfamilie begeeft zich naar Moskou.

19 Augustus. Aerschot wordt platgeschoten. Ook Leuven ondergaat hetzelfde lot en wordt voor 'n groot deel in puin gelegd. Pius X sterft.

20 Augustus. De Duitschers trekken Brussel binnen. Bij Thienen wordt hevig gevochten. Het Beiersche 1e legerkorps neemt Saarburg in.

21 Augustus. Beschieting van Namen. Aanval op Charleroi.

22 Augustus. De Duitse kroonprins behaalt een overwinning bij Longwy. Koning Albert begeeft zich naar Antwerpen.

23 Augustus. Bezetting van Lunéville. Verwoesting van Dinant.

In den nacht van den 19en op den 20en Augustus overleed paus Pius X, die in 1903 als opvolger van paus Leo XIII was gekozen. Het is bekend dat de eerste oorlogsberichten den paus sterk hebben aangegrepen.

De Belgische regeering ziet zich gedwongen het bedreigde Brussel te verlaten en zich in het sterker verdedigde Antwerpen te vestigen. Voor het vertrek uit de hoofdstad maakten de koningskinderen Leopold en Karel nog een laatste wandeling door de straten. Wie zou toen hebben gedacht, dat de rijzige knaap, die prins Leopold toen blijkens de foto was, reeds na twintig jaar den Belgischen troon bestijgen zou, om de plaats in te nemen van zijn dapperen vader, den koningsheld uit den wereldoorlog?

Voor de beschieting van Namen in de Maasvallei, door de Duitschers, hielden de Belgen de Spoorwegbrug in de lucht laten vliegen. Op den achtergrond ziet men nog enkele huizen van de stad, die vreeselijk van de beschieting te lijden had.

Alom in Nederland werden de burgers, die zich opgegeven hadden voor de vrijwilligerskorpsen, getraind voor hun taak. Een oefening in Den Haag op het Malieveld.

De beschieting en de bezetting van Leuven vonden den 19en Augustus plaats. De universiteitsstad met haar prachtige oude St. Pieterskerk had geweldig te lijden van het kanonvuur van den aanvallers. De Stationsstraat was een opeenvolging van ruïnes.

Nadat burgemeester Adolf Max van Brussel, om bloedvergieten en de vernieling der hoofdstad te voorkomen, de Belgische hoofdstad aan de Duitschers had overgegeven, trokken de Duitse soldaten de stad binnen. Op onze foto zien we 'n groep Duitse officieren in de Brusselse straten.

Het uitspreiden van de lucifershoutjes op den cementvloer.

EEN INLANDSCHE LUCIFERSFABRIEK OP CEYLON

Het vullen en sorteren van de doosjes. In plaats van tafels gebruiken de arbeidsters hier oude tonnen.

Het keeren van de doosjes; hiervoor gebruikt men een bezem.

In de tropische streken van het verre oosten is het zoo warm, dat er van een industrie naar Europeesch model geen sprake kan zijn. Wanneer men dan ook zoo'n oostersche fabriek binnentreedt, komt het dikwijls voor, dat de eerste indruk van een Europeaan is: een primitief, ja dikwijls zelfs diletantisch opgezet zaakje. Behalve een paar moderne machines, die onmisbaar zijn voor het bedrijf en die verschoen staan in bijgebouwtjes, alsof de ondernemer zich er voor schaamt, ziet men niets „fabriekachtigs”; de geheele organisatie is dan ook voor een groot deel ingericht op handarbeid en zodoende zou men eerder van een werkplaats kunnen spreken.

Toch kunnen een aantal bedrijven met succes tegen de modern ingerichte maatschappijen van het westen concurreren, omdat een plaatselijke industrie nu eenmaal het voordeel heeft, dat de transportkosten, die den prijs van het product verhoogen, gering zijn. Op Ceylon vindt men veel bosch en een lucifer bestaat voor het grootste deel uit hout; men behoeft dus geen rekengenie te zijn om in te zien, dat lucifers, op primitieve wijze in het land zelf gemaakt, goedkoper zullen zijn dan die, welke bij voorbeeld uit het buitenland worden ingevoerd.

Bovendien komt de zon gratis een handje meehelpen: alles, wat gedroogd moet worden, behoeft men maar buitenshuis te brengen en de rest komt vanzelf: geen vernuftig geconstrueerde machine doet het zoo goedkoop als de natuur. Nadat de houtjes machinaal gesneden zijn, worden zij, vóór de koppen er op komen, aan de zon blootgesteld en ook de doosjes droogt men op dezelfde manier.

In een enkel opzicht zijn deze fabrieken echter niet zoo primitief als zij er uitzien, want voor het personeel wordt goed gezorgd: cantines, sportterreinen, een schaftlokaal, waar radiomuziek de noodige afleiding brengt, verschillende door de onderneming gesteunde vereenigingen enz., enz., maken van dit primitief bedrijf toch een bijna moderne onderneming.

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

BUREAUX: STATIONSWEG 95, DEN HAAG
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 111666 - GIRO 43141

'T IS TOMATENCAMPAGNE IN 'T WESTLAND

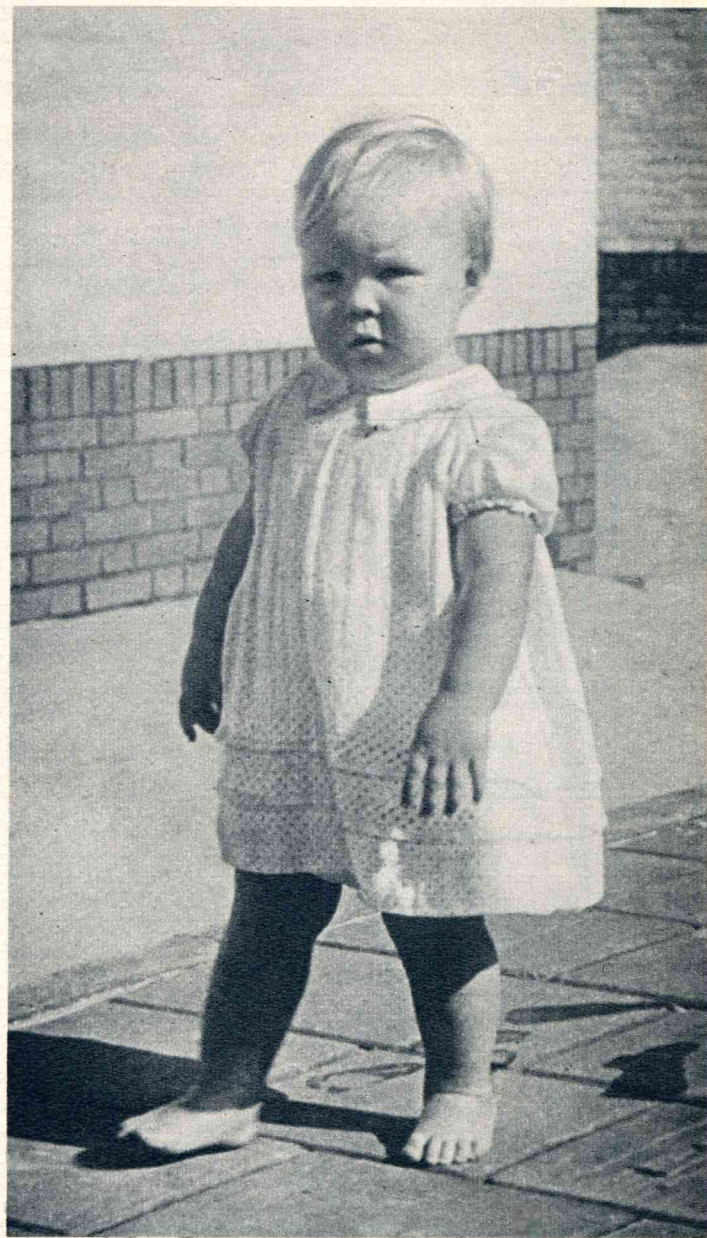
Een zonnig tafereeltje in een Poeldijksche tomatenkas

Prinses Irene slapend in haar wiegje.

De eerste foto's van PRINSES IRENE

Om het wiegje van het prinsesje: H.M. de Koningin laat prinses Beatrix haar nieuwe zusje zien en prinses Armgard, de moeder van Z.K.H. prins Bernhard, buigt zich belangstellend voorover.

Prinses Beatrix op haar bloote voetjes gefotografeerd op de speelplaats van het paleis te Soestdijk.

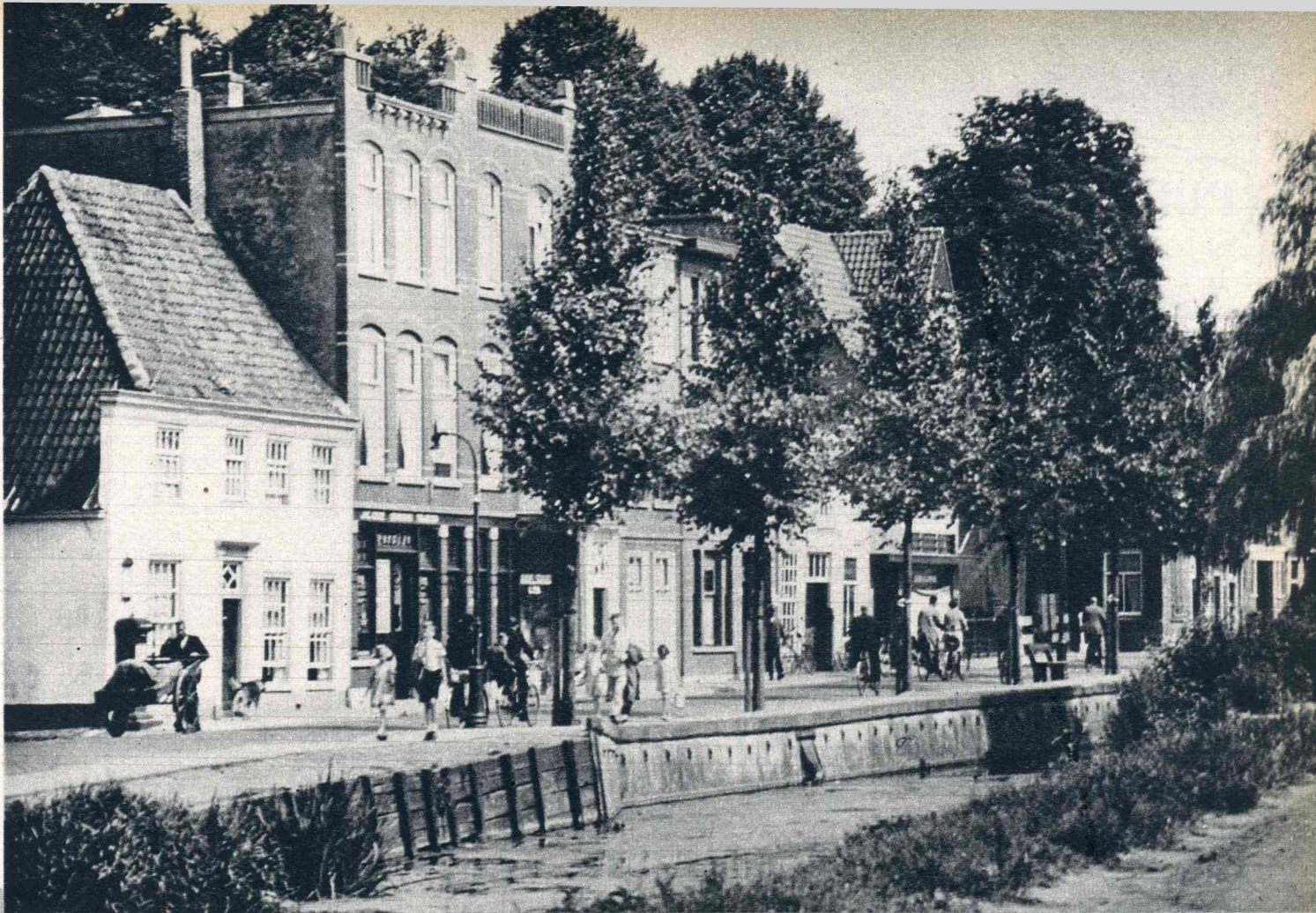
Kiejkjes uit Rijswijk

De tijden zijn voorbij, dat Rijswijk als rustig dorp zijn eigen stille leventje leidde; en al herinnert het oude dorpscentrum in zijn bebouwing nog aan vroegere tijden, het is er even levendig en druk als in de aangrenzende stad. En juist in vacantieltijd is het er aan den van Vredenburgweg vol met fietsers en wandelaars op hun vakantie-uitstapje.

De Rijswijkscheweg, schakel in het snelverkeer tusschen Den Haag en Rotterdam, levert een aspect als een stadsboulevard.

De Rijswijksche dorpsstraat heeft nog den eigen aard bewaard, anders dan de peripherie, die meer het karakter van Haagsche voorstad vertoont.

Als u van den kant van de buitens Rijswijk liggen ziet, zoudt u er niet licht een der moderne voorsteden van Den Haag in herkennen.

Purolpoeder heeft een hoog vetgehalte, is zacht als zijde en haar desinfecteerende, huidgenezende en huidversterkende eigenschappen houden het huidje van Uw baby smetteloos gaaf en blank, heerlijk koel en droog.

In strooibussen van 40 ct., 60 ct. en 1 gld.
Bij Apothekers en Drogisten.

Hij ging haar angstvallig uit den weg....
Nu gebruikt zij Odo-Ro-No!

Inderdaad, hoevele leuke charmante meisjes zijn er niet zelf de oorzaak van, dat haar droomen in rook vervliegen. Indien zij er maar aan dachten, dat onaangename transpireren onder de armen te voorkomen en de verzorging hiervan als een onderdeel van haar dagelijksch toilet ter hand te nemen.

Odo-Ro-No brengt hier uitkomst: Uw charme blijft behouden, terwijl Uw kleeding voor bederf wordt gevrijwaard.

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht. REGULAR voor normaal gebruik - INSTANT voor menschen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO
CREAM
voorkomt het transpireren en is direct kurkdroog.

ODO-RO-NO

Een overwinning van Brutus

door Achille Picard

Het leek een ondenkbaar geval dat Brutus en Jean Petit ooit goede vrienden zouden worden. Als ooit een weesvader en een weesjongen een hartgrondigen hekel aan elkander hadden, dan waren die twee het wel.

Die vijandschap had natuurlijk een oorzaak. De anderen onder ons wisten er alles van. Jean Petit — hij heette eigenlijk anders, maar wij noemden hem zoo om zijn korte, gedrongen gestalte — Jean Petit dan had een tweelingbroer, met wien hij omging als een vader met zijn kind. Albert was veel tengerder gebouwd dan hij en vaak sukkelend en ik vermoed zoo, dat de schier aandoenlijke zorg, die Jean voor hem aan den dag legde, nog uit iets anders voortspoot dan uit broederlijke genegenheid alleen. Het scheen dat Jean zijn moeder op haar sterfbed had beloofd, een wakend oogje op hem te zullen houden en als dat zoo was, dan moet worden gezegd, dat hij zijn belofte onmogelijk trouwer had kunnen nakomen.

Die zorg voor zijn beschermeling was het, die Jean in botsing bracht met Brutus. Wie meneer Vaillant dien bijnaam gegeven had, was ons onbekend en evenmin wisten we, waaraan hij hem verdiend had. Misschien had de uitvinder ermee tot uitdrukking willen brengen, dat hij hem een bruut vond en zachtzinnig was Brutus inderdaad niet. Hij was een stille, eenzelvige man, maar hij kon gevoelig straffen en hij straffe graag en vlug.

Albert bleef langen tijd buiten straf, alléén reeds omdat zijn zwakte hem niet veroorloofde aan onze vaak wilde kwajongensstreken mee te doen. Maar op 'n dag kreeg hij het toch ook met Brutus te kwaad en tot straf kreeg hij een gevoeligen draai om zijn ooren. Hij begon te huilen en dat was te veel voor Jean. Het volgende oogenblik vloog hij Brutus aan als een furie. Hij was twee hoofden kleiner dan meneer Vaillant, maar dat weerhield hem niet van een gevecht. En een gevecht werd het, écht als tusschen twee groote mannen. Zij sloegen erop los, alsof hun leven ervan afhing en er zouden misschien nog ongelukken van gekomen zijn, als niet de weesmoeder, door het rumoer aangetrokken, haar man te hulp was gekomen. Jean ging voor drie dagen het cachot in en mocht in een maand niet uit, maar nooit waagde Brutus het meer, een hand naar Albert uit te steken.

Van dien tijd af dateerde de vijandschap tusschen Brutus en Jean Petit. Voortaan noemde Jean hem in plaats van „vader”, zooals voorgeschreven was, „meneer” en zelfs tien cachotdagen binnen een maand tijd waren nog niet afschrikwekkend genoeg, om daar verandering in te brengen. Jarenlang duurde diestille vijandschap voort en de bewering leek dus niet te sterk, dat het ondenkbaar was, dat die twee nog eens ooit goede vrienden zouden worden.

De geschiedenis, die ik hier verhaal, viel voor in het begin van den winter. Ons weeshuis was het eenige in het arrondissement Loire-Sud, dat een groot aantal kleine dorpjes omvatte. Het lag in een boschrijke streek, ongeveer drie kwartier gaans van het eerste dorp verwijderd.

De winter viel dit jaar onverwacht in met lichte vorst, waarop echter een hevige sneeuwval volgde. Tijdens het speelluur kregen we dien dag vergunning ons te vermaken in de sneeuw, maar Brutus voegde er het nadrukkelijke ver-

bod aan toe, ons op den naburigen vijver te begeven. Het water was nog slechts bedekt met een dunne ijskorst, die zelfs niet sterk genoeg was, om een hond te dragen.

Misschien had Albert die waarschuwing niet gehoord, of anders sloeg hij haar zorgeloos in den wind. Spoedig waren wij met z'n allen in een hevig sneeuwballengevecht gewikkeld en niemand onzer miste Albert. Doch plotseling werden wij opgeschrikt door een kreet en toen we in het rond keken, ontdekten we Albert, die tot aan zijn hals onder het besneeuwde ijs van den vijver verdwenen was en zich met beide handen aan den betonnen rand vastkleemde.

Zijn kreet werd beantwoord met een angstschreeuw van Jean. Hij stormde op den vijver toe en met vereende krachten hadden we Albert weldra op den kant getrokken. Hij bibberde als een juffershondje, meer nog van angst wellicht voor de straf, die hem wachtte, dan van de kou, die hem door zijn druipende kleeren drong. Maar Jean wist onmiddellijk raad.

„Vlug naar de voetbaltent,” spoorde hij zijn broer aan en Albert met ons tweeën voorttrekkend, opdat hij zich warm zou loopen, renden we de wei over.

„En nu je kleeren uit,” commandeerde Jean, terwijl hij ook zichzelf begon uit te kleeden. Albert sputterde nooit tegen als zijn broer iets van hem verlangde en gehoorzaam als een kind voldeed hij aan de orders, die Jean hem gaf. In een oogwenk tijds waren zij van kleeding verwisseld, zoodat het leek of Jean in het water gelegen had.

„Ziezoo,” zei hij voldaan, „en jullie mondje dicht, jongens...”

Die aansporing was niet noodig; als we niet uit genegenheid voor Jean Petit gezwezen hadden, dan zouden we het uit vrees voor zijn vuisten hebben gedaan. Zoo hard hij kon, holde hij naar huis terug en verscheen druipnat in de kamer van Brutus. Hij hoefde natuurlijk geen woord te spreken; Brutus begreep er reeds alles van.

„Ga je onmiddellijk verkleeden,” zei hij kort. „Droog je goed af en trek je Zondagspak aan. Vanavond na het eten ga je het cachot in tot morgen-vroeg.”

Jean gaf hem geen antwoord. Het was een harde straf den heelen avond in een donker hok opgesloten te worden, maar niemand had minder verwacht. Zoodra we 's avonds hadden gegeten, gaf Brutus Jean een wenk en zonder een woord volgde hij hem, om zich te laten opsluiten. Drie uur later, om negen uur, brachten wij Jean een bedmatras en dekens en daarop ging de deur dicht tot den volgende morgen.

Het was dien nacht weer om nooit te vergeten. Er viel een dichte sneeuw en gierend huilde de wind door het bosch. De vensters van de slaapzaal waren van buiten bedekt met een dikke sneeuwvacht, die er door den wind tegen aangedrukt werd en ons alle uitzicht benam.

We hadden allemaal reeds even geslapen, toen we plotseling gewekt werden door een schreeuw. Er brandde een kleine lamp op de zaal en bij dat licht ontdekten we, dat Albert half overleind in zijn bed zat. Hij hijgde en kreunde en met een paar verwilderde oogen staarde hij voor zich uit.

Tot onzen schrik begrepen we, dat hij ernstig ziek was. Een van de moedigsten van ons kwam uit zijn bed, schoot zijn kleeren aan en begaf zich door de koude, donkere gangen

Onafscheidelijk

zijn jeugd en charme met het Potter & Moore figuurtje verbonden. Bekijk het eens goed. Het stelt een meisje voor, dat lavendelbloesems heeft geplukt. De verrukkelijke lavendel, bereid in

„Potter & Moore's Poedercreme”. De poedercreme met het nieuwe cosmetische geheim, dat nieuw leven geeft aan het weefsel en de bekoorlijkheid van Uw huid doet groeien. Voor ieder type een passende flatteuze tint. In tube's van 35 cent. Per potje met spiegel 75 cent.

Hoofdpijnen kunnen verschillende oorzaken hebben. Spalttabletten zijn van moderne samenstelling en bevatten naast de gebruikelijke werkzame bestanddeelen phenylglycolzuren benzylester. Dit is het eerste praeparaat, dat ook de spastische oorzaken doeltreffend bestrijdt. Wacht niet tot U erge hoofdpijn hebt! Zoodra U dat zware gevoel, die lichte dofheid bemerkt, neemt dan een Spalttablet. U zult dadelijk merken, hoe de druk vermindert, de pijn verdwijnt. Werkelijk, U moet eens Spalttabletten probeeren. Bij iedere verpakking van 20 stuks Spalttabletten ontvangt U een plat doosje, dat in het kleinste taschje gemakkelijk een plaats vindt.

Prijs: 10 stuks f0.50, 20 stuks f0.90. Bij alle apothekers en drogisten verkrijgbaar. Hoofddepôt: Dr. H. Nanning, Korte Poten 7a, Den Haag.

naar de kamers van Brutus en zijn vrouw. Pas toen hij drie keer had geklopt, verscheen Brutus aan de deur. Hij hoorde de boodschap aan en vijf minuten later verscheen hij op de zaal. Toen hij Albert's verwilderde oogen zag, gaf hij terstond last, hem met bed en al naar zijn eigen kamers over te brengen. Met z'n zessen droegen we Albert over en daarna kropen we weer onder de wol. Het had reeds twaalf uur geslagen, toen ook de laatste van ons weer in slaap viel.

Jean Petit werd dien nacht wakker, doordat plotseling het licht opgestoken werd. Verschrikt kwam hij overeind en ontdekte tot zijn verbazing Brutus aan zijn bed.

„Sta op, jongen,” zei hij, „je broer is ziek.”

Zijn stem klonk norsch en hij keek Jean niet aan. Jean was in een oogwenk aangekleed. Angstig volgde hij Brutus naar zijn kamers en daar zag hij Albert liggen: piepend ademhalend, tot stikkens toe benauwd naar 't scheen en nu en dan onhoorbaar prevelend met zijn lippen. Vlak naast het bed stond een brandend spiritustoestel met een waterketel erop. En op de tuit van den ketel was de kop van een steenen pijp gestoken, zóó bevestigd, dat de heete wasem uit den steel recht in Albert's gezicht blies.

„Als hij maar kon zweeten...” begon Brutus plotseling en nu klonk zijn stem héél anders. Maar dat merkte Jean in zijn verwarring niet op. „Hij zweet niet, zijn huid blijft kurkdroog. Ik ben maar gaan „stoomen”. Wat treft het nu toch ongelukkig, dat moeder gistermiddag naar haar zuster in Dinant is gegaan. Zeg, jongen...”

Het viel Jean eindelijk op hoe vreemd Brutus deed. Toen hij plotseling zweeg, wendde hij zijn blik van Albert af en keek zijn doodsvijand aan.

„Zeg, jongen,” hernam Brutus, „je moet er niet het ergste van denken, maar ik vrees dat het longontsteking is. En ik vrees ook, dat het mijn schuld is. Ik had 'm in die kou niet naar buiten moeten laten gaan. Ofschoon de dokter me meermalen verzekerd heeft, dat frissche kou een gestel als het zijne geen kwaad kon doen. Eer het tegendeel...”

Hij zweeg opnieuw, nam Albert's pols en schudde zijn hoofd.

Jean zei eindelijk ook iets en het klonk echt ruzieachtig: „Maar waarom hebt u den dokter niet opgebeld, meneer?”

„Dat dacht ik wel,” knikte Brutus, „dat je dat vragen zou. Maar ik heb al vier keer opgebeld en ik krijg geen gehoor. Er is maar één verklaring voor: de lijn is defect, bezwaken onder de sneeuwvracht. En daarom heb ik je geroepen. 't Is drie kwartier naar het dorp...”

Jean hoorde den wind om het groote, holle huis huilen en hij had voor het venster van het cachot, dat van den wind af lag, de sneeuw zien jagen. Het was een ellendige weg naar het dorp en in zulk weer, zonder uitzicht, was het gevaar om te verdwalen en in een vaart of een sloot te loopen lang niet denkbeeldig. Maar hij aarzelde geen oogenblik.

„Ik ga...” zei hij kort.

Maar Brutus, die onrustig van het bed naar het venster op en neer liep, schudde zijn hoofd. „Nee, m'n jongen, ik zal gaan. Ik bedoel maar: zou je hier alleen kunnen blijven met je broer? Of wil ik er nog een paar jongens bij roepen...”

Jean keek Brutus opnieuw aan, maar thans keek hij hem recht in zijn oogen. Om zijn mond lag een minachtend lachje, alsof hij de gedachte dat hij bang kon zijn alléén bespottelijk vond. Maar in zijn blik lang iets heel anders: iets als bewondering en dankbaarheid.

„Ik ben heelemaal niet bang, meneer,” zei hij en toen keerde hij zich haastig om en begon te kuchen. Om zijn plotseling opkomende schaamte te verbergen voor dat „meneer”...

Het was drie uur, toen Brutus vertrok en eerst om zeven uur keerde hij terug met den dokter. Wat er in dien tijd allemaal omging in Jean Petit, hebben we nooit geweten, maar wel kunnen raden. Angst voor het leven van zijn broer; de kwellende gedachte aan Brutus, dien hij nog nooit zóó had gekend en ten slotte de nog heviger angst, dat Brutus iets overkomen was.

Eindelijk keerde Brutus terug. Om zeven uur, toen sommigen van ons op de slaapzaal ons reeds verwonderden, omdat de bel van het opstaan nog niet gerinkeld had. Brutus had geen hoed meer, in zijn haren en zijn snor zat bevroren sneeuw en zijn winterjas en zijn pantalon stonden tot aan zijn knieën wijd uit van het ijs.

Het leek wonderlijk, maar het was heel gewoon: op hetzelfde oogenblik dat hij binnentrad met den dokter, kwam Albert half overeind, greep naar zijn rug er gaf een gil. Toen viel hij terug in de kussens en tegelijk brak hem aan alle kanten het zweet uit. Guttelings stroomde het langs zijn wangen — als beekjes.

En toen zei de dokter: „Longontsteking... gered... En nu gaat u er gauw onder, meneer Vaillant. U bent er erger aan toe bij wijze van spreken dan hij. Want u hebt het nog te goed...”

En Albert was inderdaad gered. Ons, weeshuisjongens, die allemaal al eens aan een sterfbed hadden gestaan — de meesten zelfs aan twee: aan dat van vader en moeder — leek het bijna een wonder toe.

De andere voorspelling van den dokter ging echter niet in vervulling. Brutus werd niet ziek, ofschoon hij tot tweemaal toe tot aan zijn knieën in een sloot was terecht gekomen, waaruit hij zich slechts met moeite had weten te redden. Zij kwamen een paar weken later samen de eetzaal binnen, Albert en Brutus. De eerste nog bleek en de ander met een uitdrukking op zijn gezicht, die wij nog niet kenden. Ons jongens gaf die uitdrukking een gevoel, of wij plotseling weer heel klein waren, of alle menschen weer heel klein waren — omdat Brutus nu de heele wereld regeerde. Onze wereld...

En het was zoo. Natuurlijk was Brutus in niets veranderd; wij hadden hem eenvoudig niet gekend. Maar het valt jongens nu eenmaal moeilijk, zich in de verantwoording van groote menschen te verplaatsen. Wij begrepen dat pas goed, toen Jean Petit naar hem toeging.

Hij zei niet veel en het was nogal onsamenhangend, maar wat hij zei, was veelbeteekenend! En wat Brutus terug zei, beteeekende nog meer.

„Ziet u...” begon Jean zenuwachtig, terwijl hij naar zijn broer keek. „Onze moeder zei toen... maar dat doet er niet toe... Ik wil alleen maar zeggen dat ik nu begrepen heb, dat ik beter de waarheid had kunnen zeggen...”

„Dat je broer door het ijs gezakt was,” vulde Brutus aan, maar zijn gezicht stond nog onbewogen.

„Het was zijn eigen schuld en de mijne, dat hij ziek werd,” slikte Jean en toen eindigde hij vlot, terwijl het doodstil werd in de zaal: „Maar ik dank u voor alles; ik zal het nooit vergeten, vader...”

„En ik dank jullie ook, jongens,” zei Brutus, terwijl hij vreemd met zijn oogen begon te knippen en Jean's hand greep. Zij keken elkaar aan en op hun gezicht kwam een lach, zooals bij twee goede vrienden, die elkander na een lange scheiding weer begroeten.

Wat zoudt U doen, wanneer...?

Onberispelijk gestreken en werkelijk mooi om te zien, heeft Uw dienstmeisje Uw pantalon weder in de kast gehangen. Doch plotseling stelt U vast dat de omslag van Uw broekspijpen nog dik onder het vuil zit. Wat zoudt U in zoo'n geval doen? Zeer zeker zoudt U tegen een dergelijke nalatigheid bezwaar maken.

Moet U feitelijk tegenover Uzelf ook geen bezwaar maken?

Belangrijker dan een onberispelijke kleding is tenslotte de zorg voor Uw gezondheid. Gaat Uzelf niet even lichtvaardig te werk bij de verzorging van Uw tanden? Even lichtvaardig als het dienstmeisje bij het reinigen van Uw pantalon. Want niet het voor het oog prachtig

uiterlijke beslist over het lot Uwer tanden, waarvan veel meer afhangt dan de werking van Uw glimlach op anderen, doch: een behaaglijk gevoel, gezondheid en het besparen van vele rekeningen.

Slechts de grondige reiniging kan Uw gebit in stand houden.

Wetenschappelijke onderzoeken hebben geleerd, dat slechte tanden dikwijls de oorzaak van gevaarlijkesluipendeziekten zijn.

Reinig Uw tanden

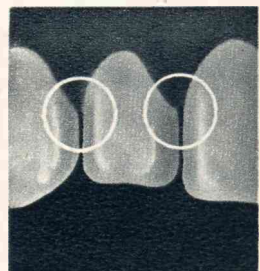
grondig! Spoel Uw mond ter dege 's ochtends, 's middags en 's avonds, ook tusschen de tanden, opdat alle etensrestjes zelfs uit de kleinste hoekjes en gaatjes weggespoeld worden.

Een eenvoudige regel:

Gorgel steeds met ODOL ook tusschen de tanden. ODOL doodt de voor de gezondheid schadelijke bacteriën — en desinfecteert mond en keel. Gebruik steeds ODOL voor het naar bed gaan en geniet 's morgens van de verkwikkende werking van een mondspoeling met ODOL. U zult dan den heelen dag een prettigen opgewekt gevoel hebben.

Met Odol paart U Zindelijkheid aan Schoonheid!

ODOL, het antiseptische mondwater is een Nederlandsch fabrikaat van prima kwaliteit en in flacons voor resp. f 1,25 en f 1,95 overal verkrijgbaar. Het nieuwste: een handigereisflacon af 0,75

Bij een gefingeerde luchtaanval op Engeland zou een escadrille bombardementsvliegtuigen van uit de omgeving van Parijs Londen gaan bestoken. De bemanning van een der Londense vliegvelden spoedt zich naar de snelle jachtmachines om den naderenden vijand van reuk te dienen.

OOG EN OOR VAN HET AFWEERGESCHUT

Sprak men vroeger over zee- of veldslagen, thans is er nog een derde arena bijgekomen: de lucht. Het spreekt haast van zelf dat men zich in alle landen tot het uiterste inspanst om ook in dit moderne strijdperk heer en meester te blijven en over zoodanig geperfectioneerde middelen te beschikken, dat alle gevaar tot 'n minimum wordt beperkt. Onze foto's brengen u 'n paar flitsen uit de outillage waarover, naar gebleken is uit de recente luchtafweeroefeningen in Engeland, het leger aldaar beschikt.

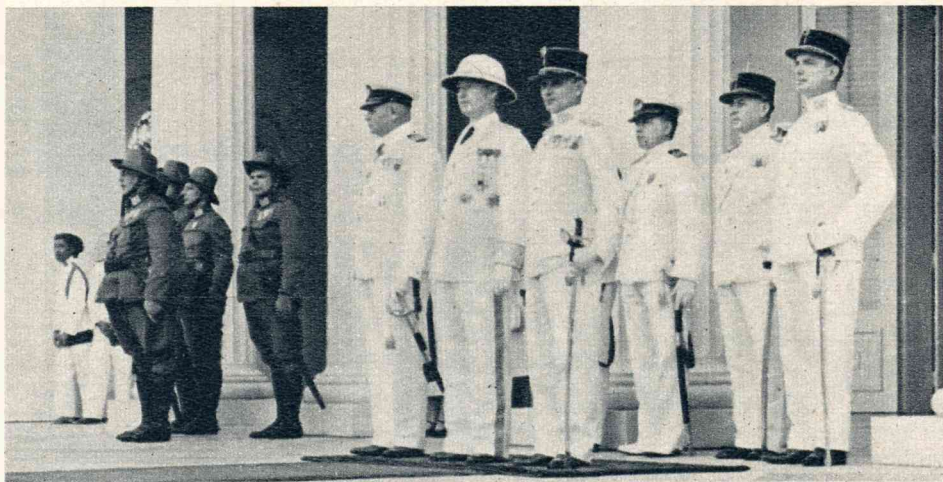

Een z.g. camera-kanon in stelling op het vliegveld van Hornchurch (Essex). Dit kanon maakt automatische opnamen van het vliegtuig of doelwit waarop geschoten wordt en geeft onmiddellijk aan of een schot raak was of niet.

Het apparaat links is een „voorspeller” of predictor. Het stelt de hoogte vast van een vliegtuig, zijn richting en snelheid, werkt alle mogelijke gegevens uit en deelt ze automatisch mee aan het rechts opgestelde geschut, dat aldus een onafgebroken doodelijk vuur kan openen op de machine. De snelheid der moderne toestellen is zoo groot, dat het geschut moet mikken op een punt, twee mijlen voor de plaats waar het vliegtuig zich op het moment van losbranden bevindt.

NEDERL.-INDIË VIERT DE GEBOORTE EENER NIEUWE ORANJE-PRINSES

Tijdens het defilé voor het paleis: v.l.n.r. kolonel Pesman, militair commandant van Batavia, de gouverneur-generaal en de pas benoemde legercommandant generaal Berenschot.

Eenige deelnemers aan den fietsenoptocht, welke in Batavia gehouden werd.

De landvoogd en z'n echtgenoot bij het betreden van de Portugeesche kerk, waar zij een dankdienst bijwoonden.

Een jubelstoet trok te Soerabaja achter de marinekapel door de stad.

Te Bergen (N.H.) werd een groot bloemencorso gehouden. Het fanfarecorps van Schoorl, dat in den stoet meeliep, beschikt ook over een vrouwelijke muzikant, die wij op onze foto in actie zien.

ZÓÓ IS SOMS SCHEVENINGEN

Maar helaas — dezen zomer toch niet overdeven váák! Ha, zoo'n Augustusmorgen, als 't badkantoortje uur na uur compleet belegerd wordt en je in de rij je hart staat vast te houden, dat meneer Hogervorst je terug zal sturen, omdat ie geen plaats meer over heeft om je te bergen!

O ja, er wordt elken dag gebaad. Je hebt er nu eenmaal van zulke, die 't niet laten kunnen! Maar aan die lui heb je niets — die brengen de gezelligheid niet aan. Dat zijn de stoere, maniakale Haagsche zwimmers, lui met een reputatie van jaren, die geen dag zullen overslaan, al brult de zuidwester en al

klettert de hagel. Maar die komen zoo even in de gauwigheid, 's morgens in de vroege, wanneer zoo'n dilettant van 'n badgast of vacatieganger nog ligt te droomen van Maurice Chevalier, Richard Tauber of het Palais de Danse — en voor de rest van den dag zijn ze gevlogen! Ziet u, die zijn het, die het bord van het badkantoortje aan z'n onwaarschijnlijk hoge score geholpen hebben, wanneer u op 'n miezerigen, killen regenmorgen geen sterveling op het badstrand ontwaart.

O, en dan is er nog een ander soort. Dat zijn de lui-met-de-nieuwste-badpakken. Nee, u hoeft ze nog niet voor mannequins

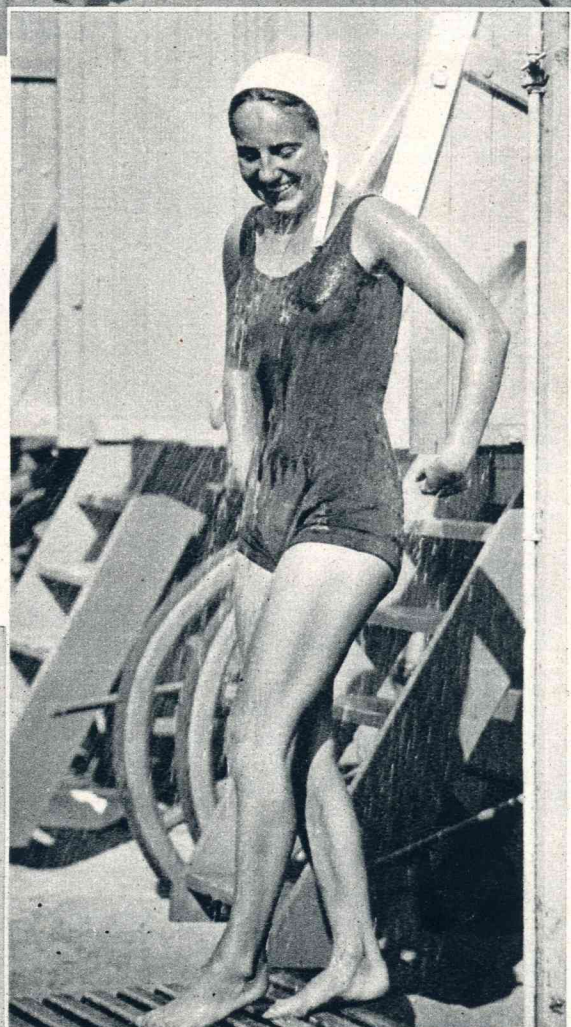

aan te zien! Maar 't zal je dan ook maar gebeuren, dat je naar Scheveningen komt, en je hebt je in on-
verantwoord maar dan toch argeloos optimisme de
uitgerekend adembenemdste schepping van Jant-
zen of Tweka aangeschaft, die het Magasin des Modes
van Geldermalsen maar in voorraad durfde houden.
En je zult dan niet de kans krijgen om ze daar op

Scheveningen 'ns te laten zien, dat je bij-ons-in-
Geldermalsen toch ook bij lange niet van gisteren
bent! Och, wees niet hard. Oordeel mild over de
minderwaardigheidcomplexen in geel, in oranje, in
koningsblauw, die er vanmorgen in alle verlaten-
heid liepen te klappertanden in het luxe-bad!

En hoop zelf op de dagen, dat een vertraagde
hittegolf Scheveningen nog eens
Scheveningen maken zal. Wanneer
het blonde zand en een stralende
zon de koestering zullen schenken,
die we ons verbleekte, verflenste
body den heelen zomer al beloofd
hebben. Wanneer het schuimende,
prikkelende zeewater een verkoe-
lende weldaad is na den overdadi-
gen zonnebrand. Wanneer den
heelen dag het gejuich en de pret
niet bedaren zullen en het bruisen

van de branding overstem-
men. Wanneer de feeste-
lijke strandparasols wed-
ijveren met de meest fan-
tastische strandkleedij in
kleur en in vroolijkheid.
Wanneer we gletschers aan
ijs zullen kunnen verzwel-
gen en zeeën van knikker-
tjeslimonade. Wanneer we
overmaat van levenslust
zullen afreageeren met het
kinderlijk speeltuig, dat
de psychologen van de
baddirectie hebben opge-
steld aan het zonnestrand.
Wanneer ons bloed gloed
en warmte zal kunnen op-
doen om er 'n langen, grij-
zen noordschen winter op
te teren.

Want zóó is toch soms
Scheveningen wel?

F. d'ALBEMARLE

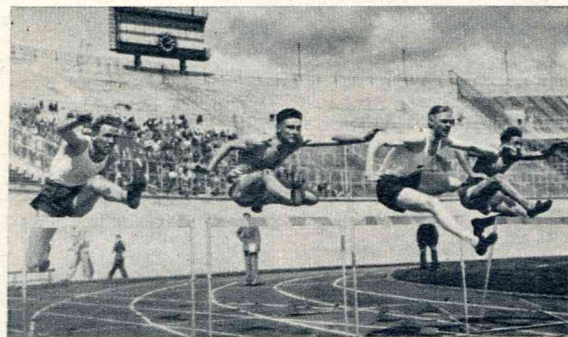
SPORT

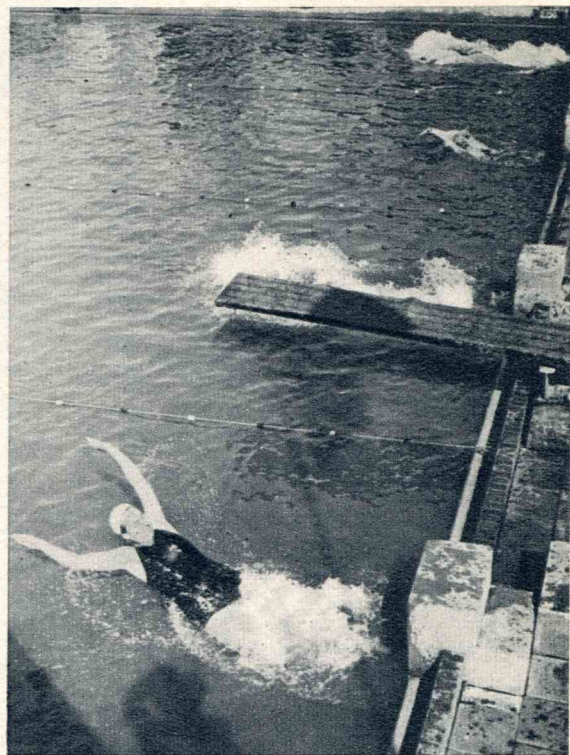
Internationale zeilwedstrijden op de Loosdrechtsche plassen. Een fraaie kiek tijdens het rondenvan den boei door de Sterklasse.

Rechts: Vorige week heeft de volledige Nederlandsche Tour-de-Franceploeg gereden op de wielersbaan De Kreek te Rotterdam. De renners aan den start.

De athletiekwedstrijd Nederland-Frankrijk in het Olympische Stadion te Amsterdam. Valmy (Fr.), winnaar op de 100 m., passeert voor Van Beveren de eindstreep.

De 110 m. horden in den athletiekwedstrijd Nederland-Frankrijk te Amsterdam. V.I.n.r. Hagedoorn (N.), Brissou (Fr.), Brasser (N.), winnaar, en Omnes (Fr.)

Zondag werden in de zweminrichting „De Heeren-duinen” te IJmuiden-Oost nationale zwemwedstrijden gehouden, georganiseerd door de Velser Zwemvereniging. De start 100 m. rugcrawl dames. Van voor naar achter: N. Senff, H. Zieren, W. v. Rijssel en N. Zieren.

Het concours hippique op Duinrell te Wassenaar. Kapt. Le Fevre de Montigny op „Muze”, die in den tijd van 86 sec. een foutloos parcours reed en winnaar werd van den Prix Caprilli.

Te Leeuwarden werden internationale kaatswedstrijden gehouden. Overzicht tijdens den strijd tusschen Nederland en België.

Indien er eenige goede schutters in deze film hadden meegespeeld, zou Cagney het waarschijnlijk niet verder dan de eerste acte hebben gebracht; zooveel kogels worden hem nagezonden, welke er thans allemaal rijkelijk naast zijn.

en daarvan krijgt men dan ook zoo'n overdaad, dat men zich verbaasd gaat afvragen of er nog wel voldoende menschen zullen overblijven om voor een pakkend slot te kunnen zorgen.

De hoofdpersoon, oftewel de Oklahoma Kid, is een vogelvrijverklaard jong-mensch, dat echter in het diepst van zijn hart braver, ridderlijker en beter is dan alle andere burgers van Oklahoma te zamen. Die staat blijkt namelijk een heel corrupt bestuur te hebben en de Kid schiet al die corruptie netjes weg, waarbij hij op den koop toe nog een meisje naar zich toeschiet, dat met haar mooie oogen door den ruwen bolster van den jongeling heeft weten heen te kijken en het zwaar van hem te pakken heeft gekregen.

Ze worden heel gelukkig, enzoovoort, enzoovoort.

Voor het meisje speelt Rosemary Lane en aangezien wij James Cagney liever in deze rol zien dan in zijn bekende muzikale comedies, gunnen we hem het lieve kind van harte.

James Cagney als de Oklahoma Kid.

De Oklahoma Kid

Rosemary Lane als het meisje, dat zoo veel vertrouwen in den galanten bandiet stelt en hem gaarne haar toekomstig geluk toevertrouwt.

In dit Warner Bros-product wordt de oude wild-west-film weer volledig in haar oude eer hersteld, ongetwijfeld tot groote voldoening van vele bewonderaars van dit genre.

Er zijn talrijke film liefhebbers, die nog maar steeds de goede oude wild-west-film met haar sensaties en bravour niet kunnen vergeten. Tom Mix, de man die in talloze sensationele wild-west-verhalen optrad, bezit nog heden ten dage een naam, welke over de geheele wereld bekend is. Toen het publiek geen wild-west meer wenschte, verdween deze filmgrootheid van het „tooneel”, al behield hij ook zijn reputatie als grootste cowboy-vertolker. Thans is weer de vraag naar die echte, oude wild-west-films gekomen en een van de eerste producten als antwoord daarop is deze Oklahoma Kid met James Cagney in de hoofdrol. Daar het een geluidsfilm is, wordt er meer met revolvers dan met lasso's gewerkt,

Het politiebureau, waarin de schurken eigenlijk aan den verkeerd kant van de tralies zitten, wordt door den Kid grondig gereinigd en onder handen genomen.

HET ARABISCHE PAARD

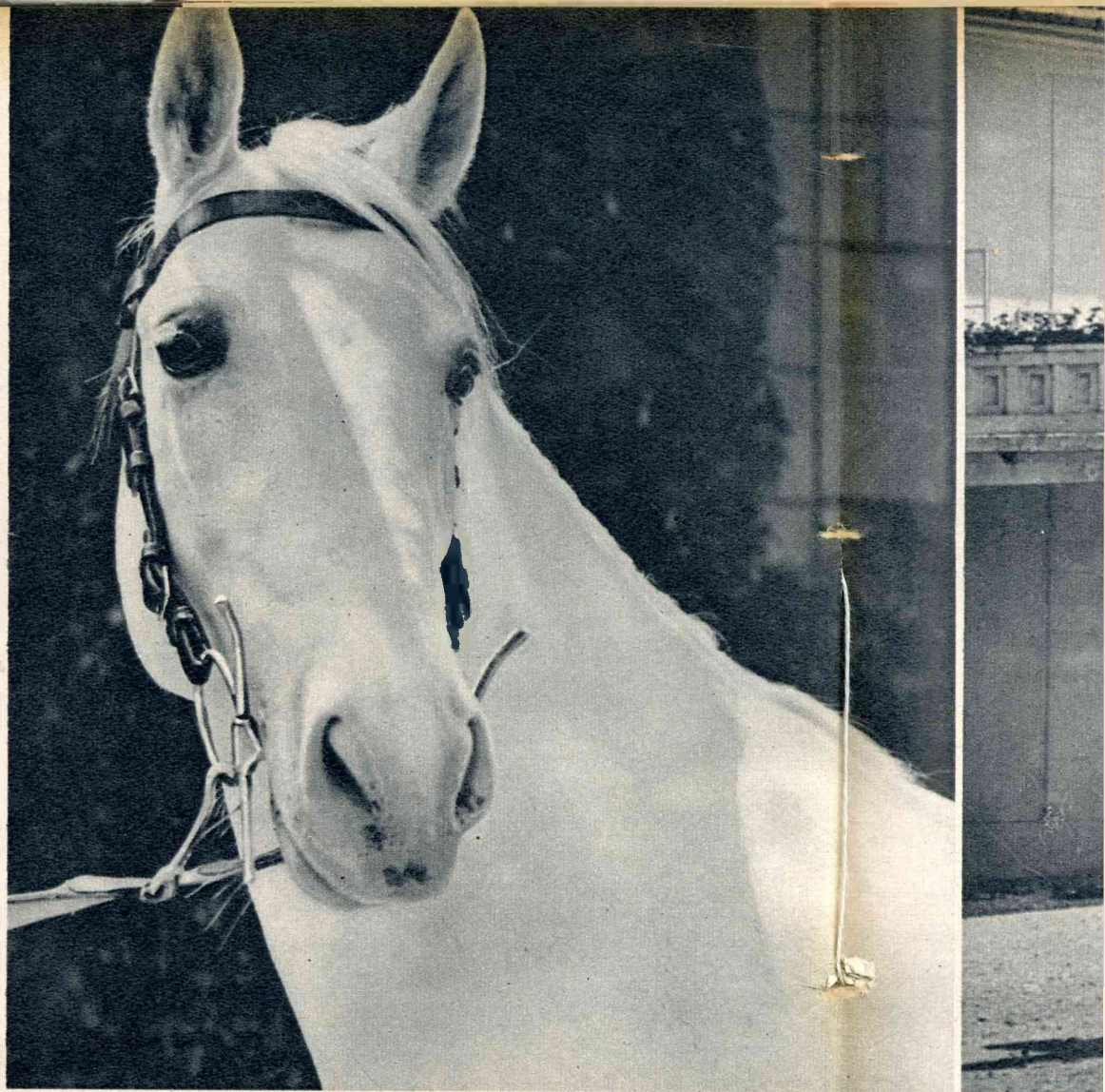
*Een paardenras van
zeldzame schoonheid*

Ja, er zijn zoo van die standaardbegrippen, waar wij het allemaal over eens zijn — de eik is fier, 'n zwaan is statig, lammetjes zijn dertel, het ros is edel. Maar als we het dan over dat ros hebben, dat alleen voorkomt in „edelen” vorm, dan doelen we eigenlijk op het paard van Arabisch ras. Maar... het kénnen — wie doet dat? Dit paardenras uit de woestijnen, waar het immers moet krioelen van de roovers, is voor ons omwaasd met geheimzinnigheid; het is in onze oogen even sensationeel als zijn wreede, woeste meester, norsch en dreigend weggedoken in zijn hoernoepij. En hoe inderdaad uiterlijk en uitdrukking dezer paarden aan de verwachting voldoen (alleen de grootte is voor velen een teleurstelling, want de Arabische volbloed is niet hoog van

schoft) moge blijken uit onze foto's. Maar hoe zit het met de z.g. romantiek? Bestaat nog in 1939 die verknochtheid tusschen den Arabier en zijn snel ros? Klopt nog altijd met de werkelijkheid het vaste zinnetje uit den vorigen druk van elk dierenkundeboek, dat „de trotsche tentbewoner voor geen goud, hoe arm hij ook zijn moge, ooit afstand zal doen van zijn nobel rijpaard”?

Tot voor 'n dertig jaar leefden nog in Arabië flinke herdersvolken in dezelfde testamentische omstandigheden als in de dagen van den profeet rondom 600 en in het zonverschroeide binnenland vrijwel als ten tijde van de aartsvaders, van Abraham en Izaak. Dus: van een vlug, ijzersterk zadelpaard hing hier het leven van zijn

„Hongaarsche post”, altijd 'n succesnummer van het concours hippique.

De begripende, verstandige oogen, de beweglijke oortjes, de satijnen neushuid, de fluweelen „robe” of haarbekleding verraden de edele afkomst van dezen hengst van zuiver Arabisch ras.

berijder af en van die ruiters weer hun gezin, dus hun stam; hét volk. Zoo bezat bijv. de stam der Buwala-Bedoeïnen bij het uitbreken van den oorlog in 1914 300.000 kameelen, welke huisdieren als stambesit enkel bijeengehouden konden worden en vooral beschermd door een betrouwbaar ruitercorps. Treinen, auto's? Telefoon, radio? Dat ontbrak natuurlijk allemaal. Als bij ons in vroeger eeuwen was er maar één transportmiddel: het paardenbeen! En gelijk bij zoovele volken — men denke maar aan de nu maar al te „modern” bewapende Japanners, die in grootvaders tijd nog schoten met pijl en boog — voltrok zich de ommekeer... ineens. Met kracht, met geweld. Hierbij gaan de gedachten van den krantenlezer onmiddellijk naar de figuur van Ibn Saoed...!

Ibn Saoed, Abbadoelazziz, uit het Whabitisch vorstengeslacht van het sultanaat Nesjd in Midden-Arabië, veroverde eerst het gebied rondom zijn rijk, dus Centraal-Arabië. Daarna, in 1920, onderwierp hij geheel Hedjaz met de heilige pelgrimsteden, Mekka en Medina, waardoor hij zoowel het militair als het godsdienstig overwicht kreeg over al de vrijgevochten staatjes, die de verschillende sheiks en sheikjes op hun eigen houtje maar zoo gevormd hadden na de woelingen van den wereldoorlog. Mét het brengen van het geheele, dorre en droge schiereiland tusschen de Roode Zee en de Perzische Golf onder één bewind veranderde veel in het maatschappelijk en persoonlijk leven van de burgerij, om ook de hedendaagsche (romantische?) Arabische volksgroepen maar zoo aan te duiden. Immers als geen ander kent de verlichte Ibn Saoed zijn woestijn-Pappenheimers en om een eind te maken aan hun eeuwenoud oorlogje-spelen, heeft hij den meest kibbelzuchtigen stammen hun cavalerie... afgenomen en dwong hij de zwervende groepjes, die officieus niet afkeerig waren van zoo'n beetje rooven en stroopen, zich als bedaalde boeren te vestigen.

En als de lezer dan ook bedenkt, dat de auto zijn weg wel vindt naar de uithoeken, dan begrijpt hij hoe paard als strijdwapen en vervoermiddel op slag achteruitgaat. Bovendien het houden van paarden erom en het ander voer over ontzaglijk voerd moeten worden en de paarden

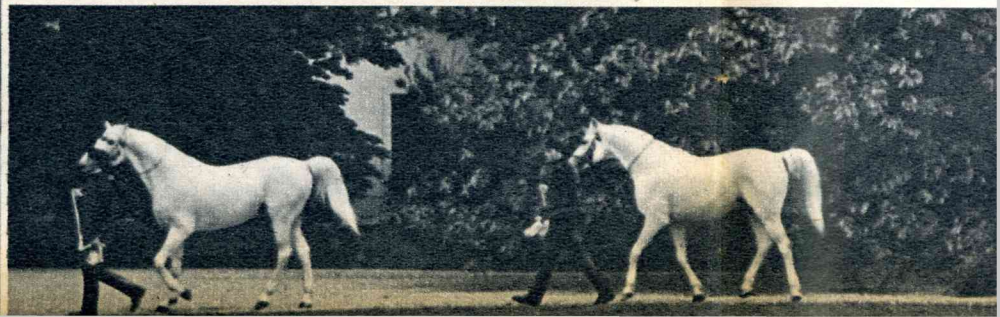

Schimmels komen donker ter wereld, komen zij onder het groeien op licht te kijken op paarden ontwaart reeds de contouren op dezen zuigeling bij gang onder moeders „staal”

„sport” geworden, den Bedoeïnen op een tientje in Nederlandsch

Evenals het niet opgaat om te Terrier”, want er zijn ruwharig airedales, Schotache terriers en nog geen standaardtype van hét Arab

De „Arabische afdeeling” van een der Hongaarsche

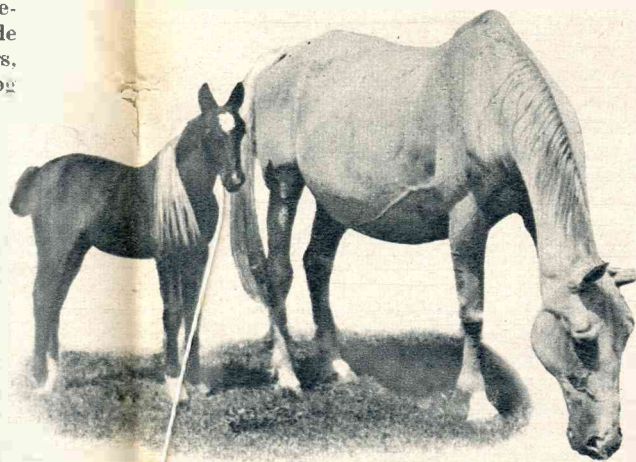
de beweeglijke oortjes, de satijnen
of haarbekleding verraden de edele
st van zuiver Arabisch ras.

Hongarije is vanouds een land, waar de paardensport in hoog aanzien staat. De
muziekkapel van een afdeling cavalerie rukt uit, gezeten op de prachtige paarden
der Hongaarsche stoeterijen.

hun gezin, dus
ijv. de stam der
n van den oorlog
isdieren als stam-
vonden en vooral
ruitercorps. Trei-
ontbrak natuur-
er eeuwen was er
rdenbeen! En ge-
ke maar aan de
ende Japanners,
met pijl en boog
ns. Met kracht,
chten van den
le figuur van

En als de lezer dan ook bedenkt, dat vanzelfsprekend
de auto zijn weg wel vindt naar deertijds onbereikbare
uithoeken, dan begrijpt hij hoe terzelfder tijd het
paard als strijdwapen en vervoermiddel in betee-
kenis op slag achteruitgaat. Bovendien is tegenwoor-
dig het houden van paarden er duur, daar de gerst
en het ander voer over ontzaglijke afstanden aange-
voerd moeten worden en de paardenteelt, er paarden

Niet zoozeer om den lezer die moeilijk te onthouden
namen te willen „leeren” als wel om hem klanken uit
dit merkwaardig oostersch milieu te toonen, mogen
de namen volgen van enkele „asil”(zuivere) stammen:
type Obayan, zijnde het kleine ren-genre met lange
windhondachtige ledematen en wapperende staart-
dracht; type Saglawi, het elegante paradepaard, het
krijgspaard hij uitnemendheid voor de eertijds zoo
kibbelzuchtige Bedoeïnen-jongens, kleur doorgaans
schimmel; type Koheilan, het meest geroemde type,
„dát”, zooals men ter plaatse zegt, „met de zwarte
oogleden”; verder type Hadban, minder verfijnd weer
dan type Koheilan, voorts Hamdani en type Mana-
ghi, welk laatste slag als kruisingsmateriaal zoo-
zeer meewerkte aan de wording van het Engelsch
renpaard, den zg. volbloed voor de races.

Schimmels komen donker ter wereld — gaandeweg
komen zij onder het groeien op kleur. De lezer met
kijk op paarden ontwaart reeds de edele belijning in
contouren op dezen zuigeling bij zijn eersten weide-
gang onder moeders „staartvleugels”.

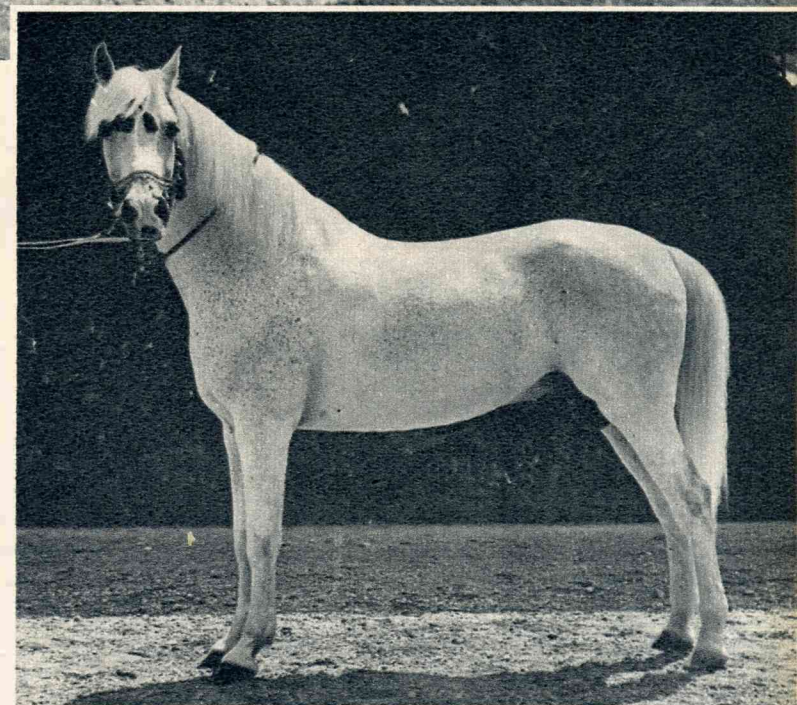
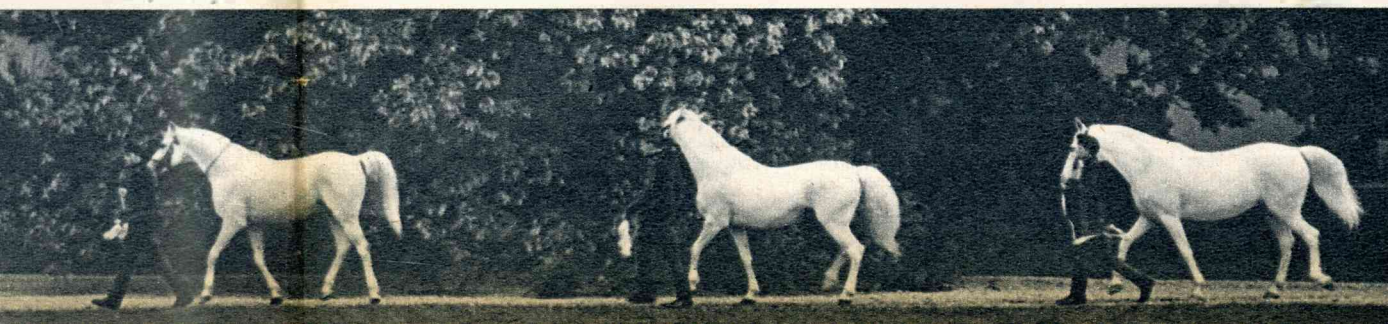
„sport” geworden, den Bedoeïen momenteel komt
op een tientje in Nederlandsch geld . . . per dag!

Evenals het niet opgaat om te spreken van „De
Terrier”, want er zijn ruwharige terriers, foxjes,
airedales, Schotache terriers en nog meer, zoo is er
geen standaardtype van hét Arabisch paard.

Gelukkig heeft zich buiten het Aziatisch vaderland
een wereldorganisatie van paardenliefhebbers ge-
vormd tot behoud van dit natuur-ras. Onze Ned.
Arabieren Club, opger. 1935, gevestigd in Den Haag,
voorz. H. H. T. Hoyer, vormt er een onderdeel
van. Doordat inderdaad tot voor kort de Arabische
fokkers uit „wad” (morele afspraak, prestige)
niet in paarden en zeker niet in fokmerries han-
delden, kwamen haast geen „Arabieren”, althans
geen werkelijk mooie, in de Europeesche stallen.
Het duurde dan ook tot de 18de eeuw, terwijl
deze soort al genoemd wordt vanaf 1600 vóór
Christus, voordat een drietal hengsten in Europa
kwam, waaruit de grondleggende veredelde paarden
geteeld werden, die het latere renpaard-ras zouden
bouwen. Op de Hongaarsche remontefokkerijen wordt
tegenwoordig ook veel prima materiaal aangehouden,
zoo ook in Engeland, dat fokpaarden naar zijn
koloniën uitzond, en in Amerika, waar onlangs nog
een zesendertig vaderhengsten over de fokstations
zijn gedistribueerd.

DE JOSSELIN DE JONG

De „Arabische afdeeling” van een der Hongaarsche remontestoeterijen wordt gelucht.

Het Arabische paard heeft minder lenden- en staartwervels dan de overige
paardenvrassen. Men spreekt dan ook weleens — hetgeen evenwel dier-
kundig niet geheel verantwoord is — van een aparte „soort”, als omljnd
begrip voor een familiegroep immers verdergrijpend dan de term „ras”.

Dagelijks worden de schimmels door het stalpersoneel rondgeleid.

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

★
DOOR W. H. LANE CRAUFORD

Paul keek hem eenige seconden aan. „En denkt u, dat zij van u houdt?” vroeg hij rustig. „Meer dan dat — ik wéét 't.”

Paul zei eenigen tijd niets. Hij zag geen kans door zijn woorden invloed uit te oefenen op iemand, zoo blind voor de werkelijkheid als deze bedaaide Romeo. Een vluchtig woord van Maisie had het zaad uitgestrooid, dit was ontloken tot een plan, en toen dit eenmaal geworteld zat in sir Richard's geest, was hij naar een vrouw gaan zoeken. Hij had Molly gekozen, omdat ze jong en gezond was, en aan zijn levenswijze gewend. Het spaarde moeite, ze zou een soort dienstbode blijven, alles kon zoo makkelijk mogelijk verlopen, en er hoefde bijna niets veranderd te worden. Dat kon Paul allemaal begrijpen, maar één ding begreep hij niet: het zelfbedrog, waarmee zijn oom zichzelf kon wijsmaken, dat er liefde bij in 't spel kwam. En toch twijfelde hij er niet aan, of sir Richard meende dit werkelijk.

„Molly is bijzonder hartelijk voor me geweest tijdens mijn ziekte,” vertelde sir Richard, nu zonder

NEGENDE VERVOLG

eenigen toorn, „en daardoor ging ik wat meer op haar letten. Geleidelijk werd me duidelijk dat ik hier vlak onder mijn oogen het ouderwetsche meisje had, waarvan ik dacht, dat het niet meer bestond. Het was een soort openbaring voor me, dat we, zonder het te weten, hier in huis een meisje hadden grootgebracht, dat door haar zedigheid en deugd en door een geest van zelfopoffering ten dienste van anderen tot een voorbijen tijd hoorde.” Er kwam een trotsch lachje om zijn lippen. „Molly is niet door de wereld besmet, ze heeft een eenvoudig leven geleid en haar vreugde gevonden in kleine dingen. Een lief, onbedorven kind der natuur, zacht en aanhankelijk, vrij van coquetterie en gekunsteldheid, charme en liefelijkheid uitstralend met de onbewuste onschuld van een ongecultiveerde bloem.”

In grimmig stilzwijgen luisterde Paul naar die vurige opsomming van voortreffelijkheden. De opmerking, die hij eindelijk maakte, stond op een peil, veel lager dan dat, waarheen zijn blik was geroepen.

„En wat zullen de burens wel zeggen?”

Hij verwachtte een toornigen uitval van den verdwaasden minnaar; tot zijn verwondering scheen echter de geestdrift van zijn oom even te bekoelen, en kwamen nadenkende rimpels de effenheid van zijn voorhoofd schenden. Het licht der rede was dus nog niet geheel in hem uitgedoofd, er was nog een sprankje van over — maakte hij zich geen zorg over de nederige afkomst van zijn verkoren bruid, hij was toch nog bang, zich belachelijk te maken.

„Ik maak de verlovings nog niet bekend,” zei hij, nogal rood aan zijn ooren. „Martin en de anderen weten alleen, dat Molly promotie maakt, meer een soort dame van gezelschap wordt. Voor zoover ik 't op 't moment overzien kan, wordt 't pas over een half jaar een officiële verloving.”

Paul trok heel even zijn neus op, want al had zijn oom nog zoo'n groot woord, toch was hij een kleinmoedig en aarzelend minnaar. „En wat verwacht u daar voor baat van?” vroeg hij.

Sir Richard moest een stofje van zijn mouw verwijderen, voor hij spreken kon.

„Dat hangt grootendeels van jou af,” zei hij en hij lachte, een gedwongen, krampachtig lachje.

„Van mij?”

„Ja. Daarom heb ik je hier gevraagd.” Hij volvoerde een slikbeweging en ging voort: „Molly is een erg kwiek meisje, en een intelligent meisje, ze zal makkelijk en vlug leeren, maar... enfin, ze is op 't moment een tikje bleu; ze zou zich verlegen voelen in 't gezelschap van menschen, die ze door haar opvoeding heeft leeren beschouwen als haar meerderen.”

„Dat begrijp ik niet goed,” zei Paul droogjes.

Sir Richard keek hem scherp aan. „'t Is puur 'n kwestie van wennen,” verklaarde hij. „Molly heeft voorkomen genoeg; ze is knap — 't komt verder

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE:

Paul Challisson is erfgenaam van den titel en het familiebezit van zijn ongehuwden oom sir Richard Challisson. Hij woont te Londen op kamers en hoewel zijn oom hem aangespoord heeft flink uit te gaan en geld te verteren, brengt hij z'n vrijen tijd door met wetenschappelijke proeven. Hij ontvangt een telegram onmiddellijk op Woodcroft te komen, waar z'n oom ziek blijkt te zijn. „Ik zal het niet lang meer maken,” zegt deze, „en ik wil je getrouwd zien voor ik sterf.” Paul staat voor een zeer moeilijke opdracht, omdat hij nog nimmer met meisjes heeft omgegaan. Hij ontmoet de dochter van den inmiddels overleden jachttopziener, wier opvoeding in de handen van oom Richard's huishoudster berust. Den volgende dag komt er bezoek van Geoffrey Rammerleigh (een broer van oom Richard's vroegere verloofde, die een dag voor hun huwelijk stierf) met zijn dochter Veronica. Paul begrijpt de bedoeling van dit bezoek maar al te goed. Hij vertelt z'n oom evenwel, dat hij niet op haar verliefd kan worden. Sir Richard dreigt hem te zullen onterven, wanneer hij niet binnen drie maanden getrouwd is. Paul keert naar Londen terug en roept nu de hulp in van z'n vriend Michael en diens verloofde, een tooneelspeelster. Twee maanden lang wordt hij aan alle mogelijke meisjes voorgesteld, doch ze laten hem allemaal koud. Ten einde raad stelt Michael voor (om sir Richard voor hij sterft nog een paar gelukkige maanden te bezorgen) een meisje te zoeken, dat zich zonder eenige verplichting met Paul wil verlossen. Maisie, de verloofde van Michael, zal deze rol vervullen. Tot Paul's verbazing blijkt plotseling in den gezondheidstoestand van z'n oom verbetering te zijn gekomen. Oom Richard wil, dat ze spoedig trouwen. Maisie kan haar rol niet langer blijven spelen en vertrekt den volgende morgen met Michael. Op voorstel van z'n oom maakt Paul nu een zeereis. Hij wordt verliefd op Fay Winslowe, een knappe dame, die naderhand weduwe met vier kinderen blijkt te zijn. Z'n oom weigert toestemming te verleenen, waardoor de verloving verbroken wordt. Bij een bezoek op Woodcroft vertelt oom Richard, dat hij van plan is met Molly te trouwen.

alleen op kleeren aan; maar voor ze als mijn vrouw kan optreden met de rustige zekerheid en 't zelfvertrouwen, die ik graag in haar zien zou, moeten er 'n paar eigenaardigheidjes in haar taal en haar uitspraak gewijzigd worden, en moet haar 'n zekere graad van ontwikkeling worden bijgebracht.”

Paul keek den optimistischen minnaar met groote oogen aan. „En denkt u, dat dat in zes maanden te doen is?”

„Zoo lang zal 't misschien niet eens duren,” klonk 't vol vertrouwen, „want ze past zich bijzonder gemakkelijk aan, en als jij haar les geeft in de dingen, die de meisjes in gunstiger levensomstandigheden op school plegen te leeren, zal ze met reuzenschreden vooruitgaan.”

Paul schoot overeind, en zette nog groter oogen op. „O, dus ik moet haar les geven?”

Zijn oom trok met zijn schouders en tuitte zijn lippen. „Een beetje oppervlakkige kennis, meer heeft ze niet nodig. Een beetje taal, misschien wat aardrijkskunde, 'n half mondje Fransch, en eenige kennis van de vaderlandsche geschiedenis.” Hij maakte er zich verder af met een zorgeloos: „Enfin, je begrijpt wel.”

Paul knikte norsch. Nu had hij de verklaring van die geheimzinnige uitnoodiging, om lang te blijven. Hij moest huisonderwijzer worden bij een meisje, dat van school was gegaan, voor zij de meest elementaire kennis had opgedaan, dat nog niemendal wist, en over een half jaar (om van andere vormen van ontwikkeling maar te zwijgen) de Engelsche spraak-kunst onder de knie moest hebben, voor de vuist moest kunnen zeggen, waar Timboektoe lag, en

hoeveel vrouwen van Hendrik VIII Catherine hadden geheeten; en bovendien in vloeiend Fransch moest kunnen vertalen: *De schoenen van den tuinman staan voor de deur van mijn tante*. En voor die diensten scheen hij betaald te worden. Een fooi van vijf pond per week werd opgeslagen tot een salaris van vijfhonderd pond 's jaars. Hij had gedacht over een baantje

als leeraar in 't buitenland. Dit was dichter bij huis, en niet zulk zwaar werk. Maar of het werk, dat zijn oom hem toewees, hem aanstond, was een tweede kwestie; daarom vroeg hij: „Waarom leert u haar dat allemaal niet zelf?”

Sir Richard lachte giechelend, op een wijze, die zijn neef rimpels tusschen de oogen joeg.

„Omdat we onzen tijd niet wenschten te verspillen met lessen,” zei hij, en glimlachend ging hij voort: „Trouwens, ik weet niet, of mijn kennis toereikend zou zijn.”

„En verwacht u ook, dat ik 'n dame van haar maak?” Hij zag, dat zijn oom ietwat geraakt keek. „Dat ik haar manieren en haar uitspraak verbeter, bedoel ik, en niet bij schoolsch onderricht blijf?”

„Als je met tact te werk gaat, ja, maar je mag niet hardhandig beginnen te wringen.”

„En wil Molly dien cursus aan?”

„Ja, zeker.”

Paul dacht nog even na. „En raad verlangt u niet van me?”

„Nee, dank je.”

„Dus uw besluit staat vast?”

„Onherroepelijk.”

„Goed. Ik zal mijn best doen,” beloofde Paul.

Zijn oom blies een wolk rook uit en keek het wegkronkelen na.

„Vind je 't niet erg, die kikkers en kevers een half jaar te laten schieten?” vroeg hij.

„Mijn proeven zijn mislukt,” beledde Paul. „Ik ben er mee opgehouden.”

„Dus 't geheugen der lagere dieren blijft in 't duister?” grinsde sir Richard.

„Voorloopig wel,” zei Paul verstrooid. Hij stond te denken over Molly, het eenvoudige kind, dat zich bereid toonde een man te trouwen, die haar vader wel had kunnen zijn, omdat haar blik begoocheld werd met geld en stand.

Sir Richard stond op. Zijn gezicht was één en al lach. „Dus tot ziens aan tafel,” zei hij met een knik, „dan stel ik je aan je aanstaande leerlinge voor.”

„En mijn aanstaande tante,” kon Paul niet inhouden.

„En je aanstaande tante,” gnuifde sir Richard, en met uitgelaten pret voor zich heen lachend, liep hij weg.

Paul ging zitten, knorrig fronsend, met zijn ellebogen op zijn knieën en zijn handen onder zijn kin. Dus Molly was een onbedorven kind der natuur, vrij van coquetterie en gekunsteldheid? Goed, misschien was ze 't — nú. Maar ondanks de emancipatie was de vrouw nog niets veranderd sinds de dagen van Eva. Een appel had Eva bekoord, een titel bekoorde Molly. Dat ongecultiveerde kind der natuur was precies als alle andere vrouwen, niets beter en niets slechter.

ZESTIENDE HOOFDSTUK

„En wat zeg je van mijn keuze?” zei sir Richard glunder. De likeur stond op tafel, en Molly was juist de kamer uitgeglijpt, in groote verlegenheid, wyl sir Richard beleefd de deur voor haar open had gedaan.

„Ze moet met mes en vork leeren eten,” bromde Paul.

„Natuurlijk,” kwam er verdraagzaam, „maar 't is waarschijnlijk de eers'e keer, dat ze 't probeert.” „En ze moet niet zoo familiaar met 't personeel zijn.”

„Dat komt ook wel,” glimlachte sir Richard. „Maar ze kent Martin en Anne van ouds — wou je, dat ze verwaand tegen ze deed, omdat ze nu bij ons aan tafel eet?”

Paul keek hooghartig. „Dat zal ze toch zeker wél moeten, als ze uw vrouw is?”

Sir Richard dronk eens. „Ze worden oud,” zei hij peinzend. „Ik zal ze pensionneeren en anderen voor ze nemen.”

Paul was oproerig gestemd, maar Martin en Anne werden allebei zoo beverig, dat hij niets tegen wist te zeggen, en dus zijn mond hield.

„Maar vind je haar niet knap?” hield zijn oom aan, vast besloten eenig compliment uit den critischen jonkman te persen.

„Ja, dat gaat wel,” gaf hij onwillig toe.

„'t Is 'n beeldje,” verklaarde sir Richard; lichtelijk zijn voorhoofd rimpelend, draaide hij zijn glas rond in zijn vingers.

Maar Paul praatte niet verder met hem mee; hij bleef somber zwijgen.

Eerlijk gezegd, was Molly's schoonheid een openbaring voor hem geweest. Heel het diner door had hij heimelijke blikken in haar richting geworpen, verbaasd en eenigszins op zijn ongemak om bekoorlijkheden, die hij in de bleue en onhandige Molly van vroeger nooit had ontdekt. Hij had natuurlijk wel gemerkt, dat ze een zekere frissche, jeugdige knapheid bezat, maar nu beseftte hij iets anders. Heur haren, vroeger rebelsch wanordelijk, waren gekapt, zoodat de natuurlijke golven zoo voordeelig mogelijk uitkwamen. Ze had een champagne-kleurige japon aan, van eenvoudige en zedige snit, maar heel iets anders dan hij haar ooit had zien dragen; een japon die haar snoezig stond. Hij had opgemerkt, dat haar wenkbrauwen een tint donkerder waren dan haar haar. Hij had gezien, hoe fijn haar profiel was. Hij had andere volmaaktheden geconstateerd, maar het meest verrast hadden hem haar oogen. Die waren diep bruin, helder en glanzend.

't Leek wel, of hij haar voor 't eerst zag, en wat aandachtige waarneming betreft zag hij haar ook voor 't eerst. Hij had den heelen maaltijd bijna niets tegen haar gezegd, en zij tegen hem evenmin. Ze had hevig gebloed, toen sir Richard haar op schertsenden toon aan zijn neef voorstelde als mejuffrouw Margaret Brown, en zijn verlegenheid was bijna even groot geweest als de hare.

Hij volgde zijn oom naar het salon, maar vond het binnen te benauwd, dus liet hij de zonderling veranderde Molly aan het gezelschap van haar bewonderaar over — met het oog op het verschil in leeftijd, wou hij geen woord met intiemer betekenissen denken — en liep door de open glazen deuren den tuin in. Zijn blik was donker; het vonkje van vroolijkheid, dat even in hem had gegloord, om zijn ooms nieuwe jeugd, was gedooft. Hoe meer hij meemaakte van die onnatuurlijke verhouding tusschen jeugd en ouderdom, hoe minder ze hem beviel. Diep afkeurend had hij aan tafel de darte manieren van zijn oom gadeslagen. Er scheen van al zijn voornaamheid niets over te zijn gebleven; hij scheen geen andere manier te weten, om het meisje van zijn keuze aange-naam bezig te houden, dan zich op iedere mogelijke wijze aan te stellen als een gek. Hij was kinderachtig, speelsch hartelijk; hij had zich te buiten gegaan aan flauwiteiten: met een heeten lepel haar hand aanraken, als ze niet keek, en dan giechelen van de pret. Molly scheen 't niet erg te vinden, had die malligheden zelfs aangemoedigd, maar Paul had er van gewalgd.

Hij stak een sigaret aan. Hij rookte zelden, hij was er nog niet aan gewend, maar nu hadden zijn zenuwen iets kalmeerends nodig. Toen hij er in toestemde, een half jaar op Woodcroft te blijven, had hij gemeend, dat zijn oom zijn genegenheid toonen zou op een wijze, die zijn ouderdom en den omstandigheden paste, niet dat hij zich gedragen zou als een verliefde schooljongen. Waarschijnlijk gaf hij den praatzielen tongen in zijn omgeving al stof genoeg, ook al leverde hij geen extra-bewijzen van kindschheid. Als Molly den ring eenmaal aan haar vinger had, werd hij de spot der heele streek, en zou hij al zijn waardigheid moeten inspannen, als hij nog een greintje respect wou behouden. En was het wonder, dat hij uitgelachen zou worden? December zich huwen aan Juni! Een baron, die met zijn keukenmeid trouwde! En tot zooveel weke sentimentaliteit was hij afgezaakt, dat hij zich verbeeldde, door haar bemind te worden. Ze was hem ongetwijfeld dankbaar, ze voelde zich natuurlijk ontzaglijk geveid, maar van liefde was er geen sprake.

Molly was 't niet kwalijk te nemen: ze was een wees en had niemand, die haar raad gaf. Ze kende niets van de wereld buiten haar onmiddellijke omgeving, haar blik was nog niet eens zoo ruim als die van een normaal dorpskind, want ze was grootgebracht in een atmosfeer van onwettelijkheden, met enkel oudere menschen om zich heen. Dat was geen leven, waaruit zelfstandigheid of verstandelijk inzicht voort kon

komen. 't Was te benepen, te afgeschut, en te veilig.

Als sir Richard sprak, gehoorzaamde een iegelijk zonder morren of vragen. Dat was de oude, leenroerige gehoorzaamheid, eeuwenoude zede. Molly was opgevoed in eerbied voor dien afgod. Toen ze volwassen werd, had ze ontdekt, dat het een zachtzinnige, welwillende afgod was, en later had ze ontdekt, dat hij een man was, maar niet precies zoo'n man als andere mannen, dat kon hij nooit worden, en haar instinct van gehoorzaamheid was nooit geschokt.

En toen, plotseling, was het wonder gebeurd. Dat ontzagwekkende wezen was van zijn voetstuk afgedaald en had haar gevraagd, zijn vrouw te worden. Haar gevraagd! In dien vorm mocht hij het gekleed hebben — voor Molly was het een bevel. Waarschijnlijk was het nooit in haar opgekomen, dat ze een vrijen wil bezat: ze had toegestemd met dezelfde onderworpen gehoorzaamheid, alsof hij haar had gevraagd, scheerwater te brengen — en met precies evenveel ontroering!

En welk oordeel moest er over sir Richard vallen? Het meisje wist niet, wat een huwelijk eigenlijk was, zij kon geen huwelijksleven overzien, ze was niets dan een kind, aan dit huis geboid door het éénrichtingsverkeer van haar geest en door levenslange gewoonte. Hij mocht er groot op gaan, dat hij een dame van haar maakte, dat hij haar uit haar nederige positie ophief tot een leven van weelde en gemak, en dat hij haar den trotschen en geëerden titel gaf van lady Challisson. Wat kon een meisje meer wenschen? Maar 't zou een holle titel blijven. Geen der naburen zou hen op komen zoeken, en als zij haar gezicht durfde vertoonen in voornamen kringen, zou ze onbarmhartig genegeerd worden, of men behandelde haar met een ijzige beleefdheid, die ze nog meer beleedigend zou vinden. Maar sir Richard had allen wereldschen omgang afgesneden, dus het zou niet van zijn jonge vrouw geëischt worden, dat zij gasten ontving — er zou alleen van haar verwacht worden, dat ze stilzat en zich behoorlijk leerde bewegen. 't Zou wél wat eentonig worden, en misschien ietwat eenzaam, maar ze zou altijd het portret van Mary Rammerleigh voor oogen hebben, om naar te staren, en er berusting en kracht van te leeren! Evenwel — sir Richard trouwde haar niet alleen, om zich van een verpleegster voor zijn ouden dag te voorzien. Een veel hooger plicht wachtte haar. Er moest een zoon en erfgenaam geboren worden. Viel dit tegen, dan viel alles tegen. Als er eens géén kind geboren werd? Of een meisje? En dan nog een meisje, en daarna weer een?

Paul gooide zijn sigaret weg, en liep knarsetandend terug naar het huis. Hij kon niet den heelen nacht buiten blijven, loopen piekeren over dat dwaze huwelijk. Misschien viel alles nog mee. Wie weet werd Molly 'n tamme, onderworpen en gehoorzame vrouw, en sir Richard een teedere, toegeeflijke echtgenoot. Misschien kon Molly zich uitstekend schikken in het leven, dat haar te wachten stond. Misschien werd er wél een zoon geboren, en dan nog een zoon, en daarna weer een.

Molly zat op de ottomane, in een niet bepaald deftige houding: ze had haar voeten namelijk ook op de ottomane, en haar ineengestrengelde vingers omvatten knieën, die bijna tot haar kin opgetrokken waren. Toen ze Paul zag binnenkomen, kreeg ze een kleur als vuur en nam ze snel een minder vrijgevochten houding aan. Sir Richard was nergens te zien.

Even keken ze elkaar als verstomd aan, toen wees ze naar het blad en vroeg bedeesd:

„Koffie?”

„Nee, dank je.”

Hij dreutelde de kamer rond en 't was hinderlijk stil. „Dus je wordt mijn tante!” zei hij eindelijk. Een zeer hoffelijke opmerking was het niet, maar het was ten minste oprecht. Molly werd langzaam rood.

„Eh... ja — als je 't niet erg vindt,” zei ze zenuwachtig aarzeland.

Hij keerde zich naar haar toe en zei bits: „Zou 't je wat kunnen schelen, als ik 't erg vond?”

Haar bruine oogen keken bezorgd en onrustig. „Ik had gehoopt, dat je er geen bezwaar tegen zou hebben,” zei ze bijna fluisterend.

Hij haalde schijnbaar onverschillig zijn schouders op. „'t Laat me zoo koud als een steen, of 't wél gebeurt of niet.”

Zij overdacht dit even. „Dank u, meneer Paul,” zei ze toen.

„En zeg geen meneer Paul tegen me,” stiet hij uit. „Ik ben voortaan gewoon Paul voor je.”

„Ja, meneer Paul.”

Hij keek haar scherp aan en hervatte zijn onrustige wandeling. Zijn oom had gezegd, dat ze vlug en intelligent was — moest hij dit voor een staaltje van haar talenten houden, dan zou het onderwijs slecht opschieten. Ze begreep ongeveer, wat er in hem omging, en zei verlegen:

„Pardon, maar 't is nogal moeilijk voor me.”

„Doet er niet toe,” bromde hij. „'t Zal wel wennen.”

„Ja...” Langdurig zwijgen; ze was blijven steken en liet 't er bij.

„Ik zal tegen jou tante Margaret moeten zeggen,” riep hij haar nu over zijn schouder heen toe. „Da's ook zoo gemakkelijk niet.”

Er schoot schrik in haar oogen. „O, moet dat?” „Als je getrouwd bent wel — wat moet ik anders zeggen?”

Zij had daar blijkbaar geen meening over.

„En nu die lessen,” ging hij op zakelijken toon voort. „Je wilt graag leeren, hoor ik?”

Er volgde een opklaring, die haar allerliefst stond. „O ja, dolgraag.” Er trok twijfel over haar gezicht. „Maar je zult me wel erg dom vinden.”

Daar gaf hij geen antwoord op. „Je kunt toch zeker lezen en schrijven!” vroeg hij.

Vervolg op blz. 26

OP DE MARKT TE MIDDELBURG

Hallo! Mrs. Greta Garbo! Een scène uit de nieuwe Nelson-revue in het Kurhaus-Cabaret. Fritzi Schadt oogst er een der successen van 't seizoen in haar navrant creatie van Greta Garbo.

De heer Alta uit Oude Mirdum (Gaasterland) gaf op het Was-senaarsch concours hippique een demonstratie met de Friesche sjees, een ongewone, maar succesrijke verschijning op een Hol-landsch concours.

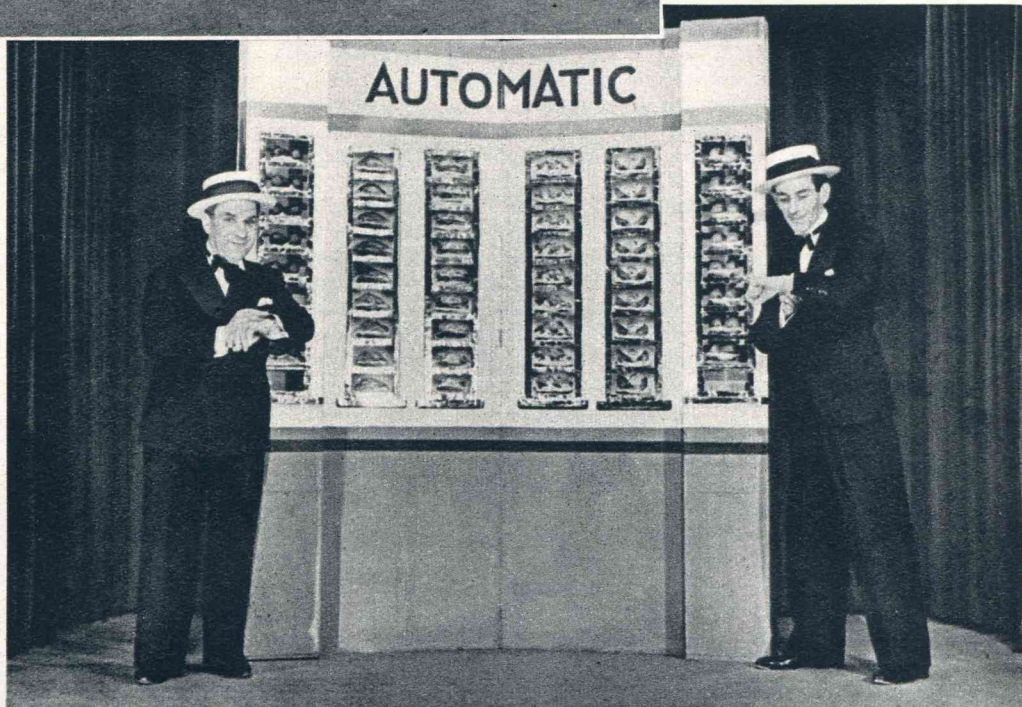
Donderdag werd te Haagschen stadhuijs het huwelijk voltrok-ken van jkvr. M. A. Th. Snouck Hurgronje, dochter van den secre-taris-generaal van Buitenlandsche Zaken, en den heer mr. R. A. van der Wall Bake.

Morgen, Vrijdag, viert onze stadgenootte mej. M. J. Kruyt haar honderdsten verjaardag.

Haagsch Nieuws

Kurt Lilien en Otto Aurich in de cafeteria — een der trou-vailles van de nieuwe revue in het Kurhaus-Cabaret: Bon Appe-tit, de vijfde, waarop Rudolf Nel-son en Fientje de la Mar ons dit seizoen vergasten.

HAAGSCH AFSCHEID

Als Hagenaar zijnde van deftigen huize, heb ik veel respect voor een ieder elkeen. Ik houd er niet van, ooit een mensch te verguizen, ik ben graag beleefd in het algemeen. Ik spring in de houding voor hoofdofficieren, ik kus met veel warmte dames de hand. Dat komt van mijn deftige Haagsche manieren, die heb ik geleerd van mijn oom (den gezant). Ik ben wat je noemt met een boord om geboren, ik buig als een knipmes, dat nimmer verroest. Ik was in mijn leven nog nooit ongeschoren, ik spreek met twee woorden en hou me steeds koest. Maar ééns in het jaar komt een vreemde besmetting, dan doe ik absurd, onherkenbaar, onwijs. Want ééns in het jaar mag ik heusch van den ketting, dan krijg ik vacantie, dan ga ik op reis!

Als Hagenaar zijnde met prachtige zeden, loop ik op mijn teenen en hoest in mijn hand. Ik stel graag mijn medebewoners tevreden: ik baad in de zee en ik zón me op 't strand. Mijn levenlang heb ik steeds rechts gehouden (en 'k word drieëntachtig, de komende week!), ik stichtte nooit brand en ik pleegde nooit fraude en ik kreeg ook nog nimmer een zonnesteek. Mijn neef (generaal bij de Tiende Brigade) zei laatst: „Ouwe jongen, kom nooit uit de plooi! Een Hagenaar is niet geschikt voor veel daden. Laat dat voor een ander, het staat je niet mooi!” Maar ééns in het jaar komt een vreemde verstoring, die klimt in mijn hersens en vaart door mijn bloed. Dan brengt de vacantie mij onder beking, dan doe ik, wat nooit een goed Hagenaar doet.

Dan schrijf ik geen verzen, ik dicht geen balladen en zeg geen minister (of zoo) goeden dag. Dan tooi ik mij in nonchalante gewaden en doe principieel enkel dat, wat niet mág. Dan ga ik kampeeren in zeldzame oorden, met varkens en koeien, weet ik wat al meer. Dan treed ik pardoes uit mijn deftige hoorden, dan zeg ik ajuus aan mijn deftige sfeer. Mijn broer, referendaris bij Sociale Zaken, heeft ernstig gewaarschuwd: „Je maakt het te bont!” Maar daar heeft die knul toch, geen snars mee te maken; ik heb nu vacantie, ik reis naar Roermond. Ja, ik reis naar Roermond en naar Ruurloo en Rheden... ik reis naar Port Said, Purmerend of Parijs. Ik weet 't nog niet in bijzonderheden, maar ik reis, jongen-ja, dát zal waar zijn: ik reis!

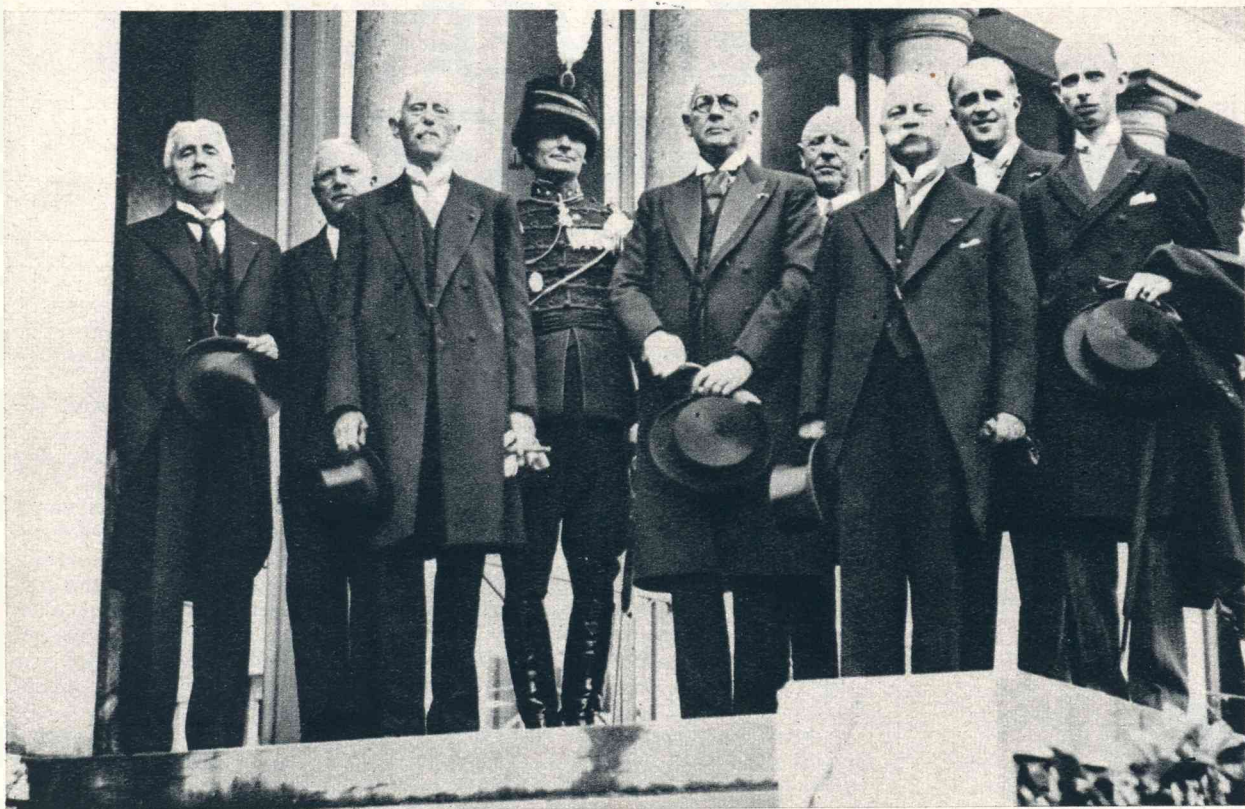
Als Hagenaar zijnde met prima manieren, krijg ik ééns per jaar eens een weekje vrijaf. Dan ga ik een beetje de wereld inzwieren, dan ga ik naar elders, naar buiten, in draf. Dan kunnen ze me nog veel méér vertellen, dan zal 't me een zorg zijn, wat of er geschiedt. Dan geef ik niet thuis en ik laat ze maar bellen, ze komen wel terug, nou — en anders maar niet. Ik ben naar de Betuwe, of naar Bretagne, ik ben naar Oost-Indië, of naar Maastricht. Ik ben naar Kamschatka, naar Voerburg, of Spanje... en wéét van geen Haagje en wéét niet van plicht.

Als Hagenaar zijnde (spreek zeventien talen), steeds weloverwogen (geen woordje te véél), ga ik nu in bosschen en heiden verdwalen, hetzij in een auto, of op een kameel. Met zoo'n héél kort broekje en héél lange kuit en een héél klein petje op mijn héél groote hoofd... Zóó wil ik nu op een reuzenmanier naar buiten, door regens doorweekt, door warmte gestoofd. Zóó word ik gebruid en gebronsd en gebraden. Zóó word ik gesteund en gestaald en gesterkt. Zóó word ik door nieuwe krachten geladen en als ik weer terug ben, heeft niemand 't gemerkt! Ik werd niet gemist, maar dat vind ik het minste. Ik had veel plezier en het deed me veel goed. Het bracht me gezondheid en prachtige winsten, maar ik ben nog niet weg en dus, lezer: gegroet!

H. HAM

* * *

Het bloemencorso, waarom het jaarlijksche kinderfeest in de Bataaf langzamerhand vermaard geworden is, was ook dit jaar weer een doorslaand succes.

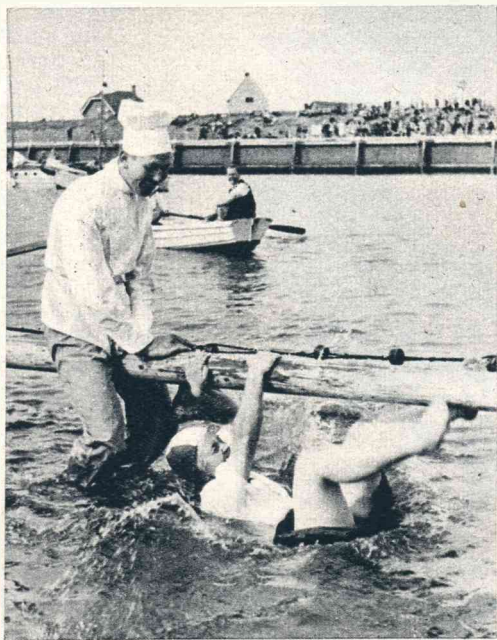

De langdurige regeeringscrisis is de vorige week besloten met de vorming van een nieuw kabinet door jhr. mr. de Geer. De leden van het nieuwe ministerie zijn inmiddels ten paleize Soestdijk door H.M. de Koningin beëdigd. Van links naar rechts de heeren G. Bolkestein (O., K. en W.), dr. J. v. d. Tempel (Soc. Zaken), jhr. mr. D. J. de Geer (min.-pres.), luit.-kol. A. Q. H. Dijkhoorn (Def.), Chr. J. I. M. Welter (Kol.), ir. J. W. Albarda (Waterst.), prof. mr. P. S. Gerbrandy (Just.), mr. M. P. L. Steenberghe (Econ. Zaken) en mr. E. N. v. Kleffens (Buitenzaken). Minister van Boeijen komt niet op deze foto voor, daar in zijn geval geen nieuwe beëdiging noodig was.

Links: Na de wisseling der portefeuilles: dr. H. Colijn verlaat na de overdracht het departement van Algemeene Zaken aan den Kneuterdijk. Naar men weet, gaat dr. Colijn thans een wereldreis maken.

Rechts: Te Scheveningen zijn Zaterdag de Oranjefeesten besloten met een zwemfeest in de Buitenhaven: het gecostumeerd boegsprietvechten was er een van de vermakelijkste nummers van.

Niets is eenvoudiger

dan het filmen met

Agfa Movex 8

f 98.-

de ideale snellaad-camera!

Nu ook Agfacolor-Film voor deze camera

Het regelmatig kauwen van WRIGLEY'S P.K. geeft U een zuivere, frissche adem, hetgeen een kenmerk is van persoonlijke beschaving.

Het verheldert Uw glimlach en maakt U tot een welkome gast in ieder gezelschap. P.K. helpt Uw tanden schoon, wit en gezond te houden.

Het verwijdert de voedselresten, welke zich tusschen de tanden vastzetten en voor-

komt bederf. P.K. verfrist den mond, bevordert de speekselafscheiding en is zacht voor de keel. Zangers, en zij die veel moeten spreken zullen ondervinden dat P.K. een uitstekend middel is tegen een droge keel. Neem ook eens een stukje P.K. na het rooken: U zult zien dat de volgende sigaar of sigaret veel lekkerder smaakt. Bovendien bevordert het de spijsvertering. Koopt vandaag nog enkele pakjes en houdt er steeds een paar bij de hand. Veel genot voor weinig geld: 5 cent.

WRIGLEY

De beste grondstoffen - de fijnste smaak.

N. 7. 10.

HET WONDER VAN ÉÉN DRUPPEL

Reeds de eerste druppel D.D.D. doet de ondragelijke jeuk van Eczeem en andere huidaandoeningen bedaren. D.D.D. is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die diep in de poriën der huid doordringt, de ziektekiemen doodt, stof en vuil verwijdert en de huidweefsels verfrist en versterkt.

Het D.D.D. recept van Dr. D. Dennis geeft onmiddellijk verlichting en overwint den aanrand tot krabben. Het wordt sinds vele jaren met succes aangewend tegen Eczeem, Open Beenen, Zweren, Puistjes en andere huidaandoeningen.

Flacons 75 ct. f1.50 en f2.50 bij Apothekers en Drogisten.

D.D.D.

GENEESMIDDEL tegen HUIDAANDOENINGEN

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

★

Vervolg van blz. 23

Zij antwoordde met vurigheid bevestigend, maar er kwam nieuwe twijfel, en ze bekende:

„Maar ik kan niet recht schrijven.”

„Bedoel je, dat je lijntjes op je papier moet hebben?”

„Ja, en dan wordt 't papier zoo vuil.”

„Als je eerst je handen wast niet,”

mopperde hij.

Zij werd hier niet boos om, maar antwoordde ontsteld: „Dat doe ik wel, maar na 't schrijven moeten ze juist 't ergste gewassen worden.”

Hij bleef staan en vroeg: „Heb je wel eens brieven geschreven?”

Zij kreeg een kleur en zei verlegen: „Zoo'n beetje, voor oefening.”

„Hm.” Dat was ten minste een bewijs van leergierigheid. Met meer belangstelling vroeg hij: „En hoe staat 't met spellen? Maak je veel fouten?”

Zij keek langs haar rechte neusje. „Niet zoo erg veel, geloof ik.”

„Ah, juist,” knikte hij, „dus je weet dikwijls niet, hoe 't moet.”

„Ja, precies.” Ze gaf hem een vluchtig dankbaar lachje, blijkbaar zeer opgelucht, dat dit moeilijkheidsje al voorzien was.

„Ze hebben je niet veel geleerd op school,” zei hij even later.

„Ik heb niet veel geleerd,” verbeterde zij, met een schichtig lachje.

Daarna zwegen zij. Paul wist niets meer te zeggen, en van de bedeesde Molly had hij geen hulp te wachten; maar juist toen de pauze hinderlijk werd, ging de deur open en kwam sir Richard bedrijvig binnen, één en al goedmoedigheid en genoechelijkheid.

„Zoo, zijn jullie een beetje aan 't babbelen?” zei hij lachend, en een beetje angstig keek hij hen beurtelings aan. Zijn neef stond stijf en plechtstatig aan één eind van de kamer, Molly zat aan den overkant met haar vingers figuurtjes op den divan te trekken. Dat was een bewijs van zenuwachtigheid, hij trok het zich aan en keek peinzend.

„We hebben 't over lessen gehad,” zei Paul.

Zijn ooms gezicht trok bij en zijn vrolijkheid keerde weer. „Aha, ja ja, laten we maar meteen afspreken,” zei hij voldaan. „Zullen we morgen maar beginnen? Jullie kunnen de bibliotheek voor leskamer krijgen, en we zullen een studerooster opmaken.”

„Ik zal een paar boeken moeten bestellen,” zei Paul.

„Boeken?” Sir Richard keek ietwat verbluft. „Hébben we geen boeken?”

„Ik zal eens rondkijken, maar er zal nog wel 't een en ander bij moeten.”

Een breed gebaar. „O, ja, welzeker, al wat je wilt.” Opeens stonden zijn oogen bedenkelijk. „Maar alsjeblieft geen zware kost,” stelde hij tot voorwaarde. „Ik wil niet, dat mijn meisje een blauwkous wordt.”

„Daar hoeft u niet bang voor te zijn,” zei Paul wat wrevelig.

„Mooi. Dat zou natuurlijk niet goed zijn.” En sir Richard ging naast Molly op de ottomane zitten en kneep in haar wang.

Paul keek met ontevreden oogen toe, maar 't werd nog erger: de verdwaasde minnaar streelde haar handje en bracht het aan zijn lippen.

„Ik denk dat ik maar eens naar bed ga,” kondigde Paul aan.

Sir Richard keek naar hem op.

„Zoo vroeg?”

„Ja, ik heb een vermoeienden dag gehad.”

„O — ja. Nu, wel te rusten dan.”

Het kwam er droog uit, met een totaal gemis aan belangstelling of zijn neef ging of bleef. Sir Richard zou zich blijkbaar in geen van beide gevallen gestoord voelen. De aanwezigheid van zijn neef hinderde hem niet; die was eigen, en mocht dus over 't hoofd worden gezien.

„Wel te rusten eh...” Paul zweeg en kwam met een vraag, die hij, hoewel in een anderen vorm, reeds met Molly besproken had. „Wat ik zeggen wou, hoe moet ik Molly nu noemen?”

Sir Richard kuchte en dacht na. „Nu eh... wat zou je zeggen van „Molly”?” vroeg hij, niet bepaald origineel.

„Ik dacht, dat u haar misschien liever Margaret zou laten noemen voortaan,” zei Paul.

Sir Richard vond dit idee de overweging wel waard. „Ik zal er eens over denken,” beloofde hij. „Waarschijnlijk kun je voorloopig wel met haar praten zonder haar iets te noemen?”

„Dat wordt voor een schoolmeester een beetje moeilijk,” waarschuwde Paul hem.

„Hoezoo?”

„Een onderwijzer móét zijn leerling wel iets noemen.”

Sir Richard keek hem wantrouwig aan. „Wát dan, bijvoorbeeld?”

Paul aarzelde. „Nu — flinke meid... zoete meid en zoo.”

Molly, die met gespannen aandacht toeluisterde, zei vlug:

„O ja, als ik iets goed doe, hè?”

„Jawel,” zei sir Richard, hartelijk haar hand streelend, „maar als je nu eens iets slecht doet?”

„Dan zeggen ze: stommeling!” antwoordde ze, zich levendig haar schooljaren herinnerend.

Sir Richard vond het nu welletjes. „Dat gaat natuurlijk niet aan,” zei hij met een ongeduldigen blik, en hij stapte van het onderwerp af. „Als we getrouwd zijn, kun je „schat” tegen haar zeggen; voorloopig houd je je maar aan „Molly.”

„Schat!” kreet Paul.

„Dat zei ik ook altijd tegen mijn tantes.”

„Dan waren 't zeker oude tantes,” vermoedde Paul. „In dit geval lijkt 't me wel een beetje erg modern.”

Sir Richard masseerde zijn kin met zijn handpalm. „Och, ik weet niet,” mompelde hij.

„En trouwens, dat zult u ook tegen haar zeggen.”

„Eh — ja, dat zou kunnen.”

„We kunnen haar toch niet allebei schat noemen?”

„O, ik zal naampjes genoeg vinden,” verklaarde sir Richard, en hij toonde, welk een weelde van teederheden hij tot zijn beschikking had, door een nieuwe liefkoozing te beginnen.

„Nu, wel te rusten,” snauwde Paul. Hij drukte zijn gevoelens uit met zijn oogen en door het dichtslaan van de deur.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

Paul haalde het papier van het pak boeken, dat aan was gekomen, vergeviste zich, dat 't de goede waren, nam ze onder zijn arm en liet het papier en het touw voor Martin liggen. Zijn leerling wachtte hem in de leskamer. Volgens rooster las zij een half uur voor de les, en als hij dan kwam, legde hij alles uit, wat zij duister vond of wenschte te bespreken. Hij had haar laten beginnen met *Trots en Vooroordeel*, en stelde zich voor, later Macaulay met haar door te nemen.

Bijzonder ver was ze nog niet, maar hij gaf haar ook nog maar enkele dagen les, en dan nog maar drie uur per dag, dus erg ver had ze nog niet kunnen komen. Ze was, zooals sir Richard haar gekenschetst had, een kwiek en intelligent meisje, maar de ijver liet te wensen over; ze scheen een aangeboren weerzin te hebben tegen gezette inspanning, en de kleinste kleinigheid was voldoende, om haar aandacht af te leiden: een vlieg op de ruit, een geluidje buiten, of ook een geluidje binnen; haar geest dwaalde af met of zonder oorzaak, en zolang zij dit gebrek niet overwon, kon er geen sprake zijn van snelle vorderingen.

Paul had voorgesteld, niet alleen de ochtenden, maar ook de middagen aan de studie te wijden, maar dat had sir Richard niet gewild. Ze moest 's middags wel les hebben, maar 'n ander soort lessen. Ze moest leeren autorijden en tennissen. Dat waren geen ouderwetsche bekwaamheden, had Paul betoogd, maar toen had zijn oom hem verweten, dat hij niet met zijn tijd meeging. Paul had met stomheid geslagen gezeten, dat hij zooiets van sir Richard te hooren kreeg, maar 't was ook de oude sir Richard niet: zijn bevestiging voor dat meisje had zijn heelen levenskijk ondersteboven gegoooid. Molly wou auto leeren rijden, en zij wou leeren tennissen, dus werden dat opeens onmisbare bekwaamheden voor een dame, die in het opvoedingsschema van de toekomstige lady Challisson opgenomen dienden te worden. De auto stond klaar — want het waren Paul's remmen en versnelling, die er aan moesten gelooven; en sir Richard was persoonlijk naar Lympton gegaan om rackets en ballen te koopen, en Tom had order gekregen, het grasveld te maaien.

Maar sir Richard kon haar niet leeren tennissen. Hij had een aardig spelletje croquet gespeeld in zijn jonge dagen, maar zin om croquet te leeren, vertoonde zij niet, en aangezien hij nooit een tennisset had gehanteerd, droeg hij die taak over aan Paul. Een atleet was Paul ook niet, maar hij deed zijn best. Zij maakte uitstekende vorderingen, en hij, al onderwijzend, ook. Dat moest hij wel, ontdekte hij, wilde hij de vernedering ontgaan, door zijn leerling verslagen te worden.

Had Molly's schranderheid hem aangenaam verrast, daar stond een verrassing van minder prettigen aard tegenover. Hij had haar beschouwd als 'n verlegen, eenvoudig meisje, dat zich door haar onderwijzer in iederen gewenschten vorm zou laten kneden. Dien indruk had zij op hem gemaakt, en waarschijnlijk ook op sir Richard; maar toen haar verlegenheid wegsleet en zij meer aan haar

omgeving gewend raakte, begonnen zich nieuwe karaktertrekken te ontwikkelen. Zij was eigenwijs, koppig, eigenzinnig, en van tijd tot tijd kon er een verre van damesachtige driftbui in haar bruine oogen bliksemen. Het was meestal onder de lessen, dat zij dien ongunstigen kant van haar karakter liet zien, en een paar malen had hij haar een ernstige terechtwijzing moeten toedienen.

Zij trachtte echter niet, haar gemis aan zelfbeheersching voor haar toekomstigen echtgenoot verborgen te houden; zij was een natuurkind, en als zij het land had, liet zij het blijken, of sir Richard er bij was of niet. Sir Richard lachte maar, en prees zelfs wat hij haar levendig temperament noemde. Paul had het liever anders genoemd. En toch kon zij lief en zacht ook zijn, als het te pas kwam, dat moest hij toegeven. Zij was onderhevig aan stemmingen, onberekenbare stemmingen, dus het huwelijksleven van sir Richard mocht worden zoo het wilde, stellig zou het nít zoo'n rustig en rimpelloos bestaan worden, als Paul zich wel eens verbeeld had.

Paul ging met vluggen tred de bibliotheek binnen en legde de boeken, die hij bij zich had, op de tafel, die hij als lessenaar gebruikte. Het was een mooie ochtend, het zonlicht stroomde als helder goud de ramen binnen. In den tuin waren de vogels rumoerig, en uit de verte klonk het snorren van de grasmachine aan.

Zijn leerlinge keek op van het boek, dat zij zat te lezen.

„Goeden morgen, meester.”

Paul fronste zijn voorhoofd. Dat was weer zoo'n aardigheidje, dat hem niet aanstond, omdat hij uit ondervinding wist, dat de lessen erdoor vergeten werden, ten bate van meer lichtzinnige onderwerpen, als hij er geen paal en perk aan wist te stellen.

„Iets te vragen?” snauwde hij.

„Ja, wat is een Bronx?”

„Een wat?”

„Een Bronx.” Ze hielp hem met: „t Moet iets zijn om te drinken.”

Hij was in drie stappen de kamer door en rukte haar het boek uit de hand. *Huzarenkoorts* las hij, en hij zag haar aan met verwijtende oogen.

„Ja, ik kon met *Trots en Vooroordeel* niet overweg,” zei ze, met een oproerig pruilmondje.

„Niet overweg!” bouwde hij haar verstoeld na.

„Nee, 't is saai.”

„Saai! Jane Austen saai?”

Zij verontschuldigde zich snel: „Die ben ik nog niet tegengekomen.”

„Jane Austen is de schrijfster,” zei hij bijtend.

Zij kreeg een kleur en probeerde een verontschuldiging lachje te voorschijn te roepen, maar zijn strenge, onheilspellende oogen spraken geen vergeving uit; zij verschoof onrustig op haar stoel.

„En waar heb je dien rommel vandaan?” vroeg hij, met zijn wijsvinger kwaadaardig op het gewraakte boek kloppend.

„Heb je 't gelezen?” vroeg ze, haar oogen wijder openzettend.

„Nee.”

„Hoe weet je dan, dat 't rommel is?”

Wordt vervolgd

Verwijder HAAR

zonder
Scheermessen,
Electrische
Naalden of
onaangenaam
riekende
Ontharingsmiddelen

Verbazingwekkende nieuwe uitvinding! Een fijne, witte, welriekende Crème! Rechtstreeks uit de tube te gebruiken. Met gewoon water afwasschen. Elk spoor van haar is verdwenen! De huid blijft blank, elastisch en zacht als fluweel. Geen stoppels, zooals een scheermes achterlaat. Geen grove wederaan-groei. Overal verkrijgbaar onder het handelsmerk Nieuwe „VIETO”. Scheermessen doen het haar slechts sneller en grover aangroeien. De snelle, eenvoudige, aangename manier om U voor altijd te bevrijden van den last van overtollig haar is Nieuwe „VIETO”. In tuben van 85 cent en f 1.50 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

GEEN OUDERWETSCH LAXEERMIDDELEN!

Het is niet noodig Uw kinderen te plagen met een náár smakend purgeermiddel. Dat regelmatig terugkeerende gevecht omdat zij dat niet willen innemen, kan voortaan achterwege blijven. Geef hun Laxobac, het zachtwerkend laxeermiddel, dat smaakt als zuivere chocolade. Een half tabletje, dat zij met plezier opknabbelen, geeft de ingewanden de regelmaat van een klok. Ook voor volwassenen is Laxobac een werkzaam en prettig laxeermiddel.

★ **GRATIS MONSTER**
op aanvraag aan
N.V. ROWNTREE, Afd. A 3
Heerengracht 209, A'dam

LAXOBAC
HET IDEALE CHOCOLADE-LAXEERMIDDEL

Verkrijgb. bij Apoth. Drog. in blikdossjes 35 en 85 ct.

IK ZOU NOG ALTIJD TELEFONISTE ZIJN...

Iedereen liep langs me heen... Zelfs Jan negeerde mij... ofschoon hij mij elke dag herhaaldelijk moest passeren.

Ik was wanhopig, toen Ans zei, dat ik een vermoeide huid had... Ze raadde me aan, dagelijks LUX TOILET ZEEP te gebruiken.

Ans heeft gelijk gehad! Mijn teint is dadelijk mooier geworden. En... iedereen zegt, dat Jan en ik ideale echtgenoten zijn!

Een aantrekkelijk uiterlijk bedorven door een „vermoeide huid”. Laat dit U niet overkomen! Bescherm Uw teint tegen de nadelige gevolgen van de moderne levenswijze door het dagelijks gebruik van Lux Toilet Zeep. Deze zuivere, witte toiletzeep maakt Uw teint spoedig jeugdig en aantrekkelijk.

LUX tegen „VERMOEIDE HUID”
TOILET ZEEP

LTZ 106-0141

12½ ct

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's-Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonneementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Telefoon Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Telefoon Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 4286. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20. Telefoon Int. 5831. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstr. 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

VARIA

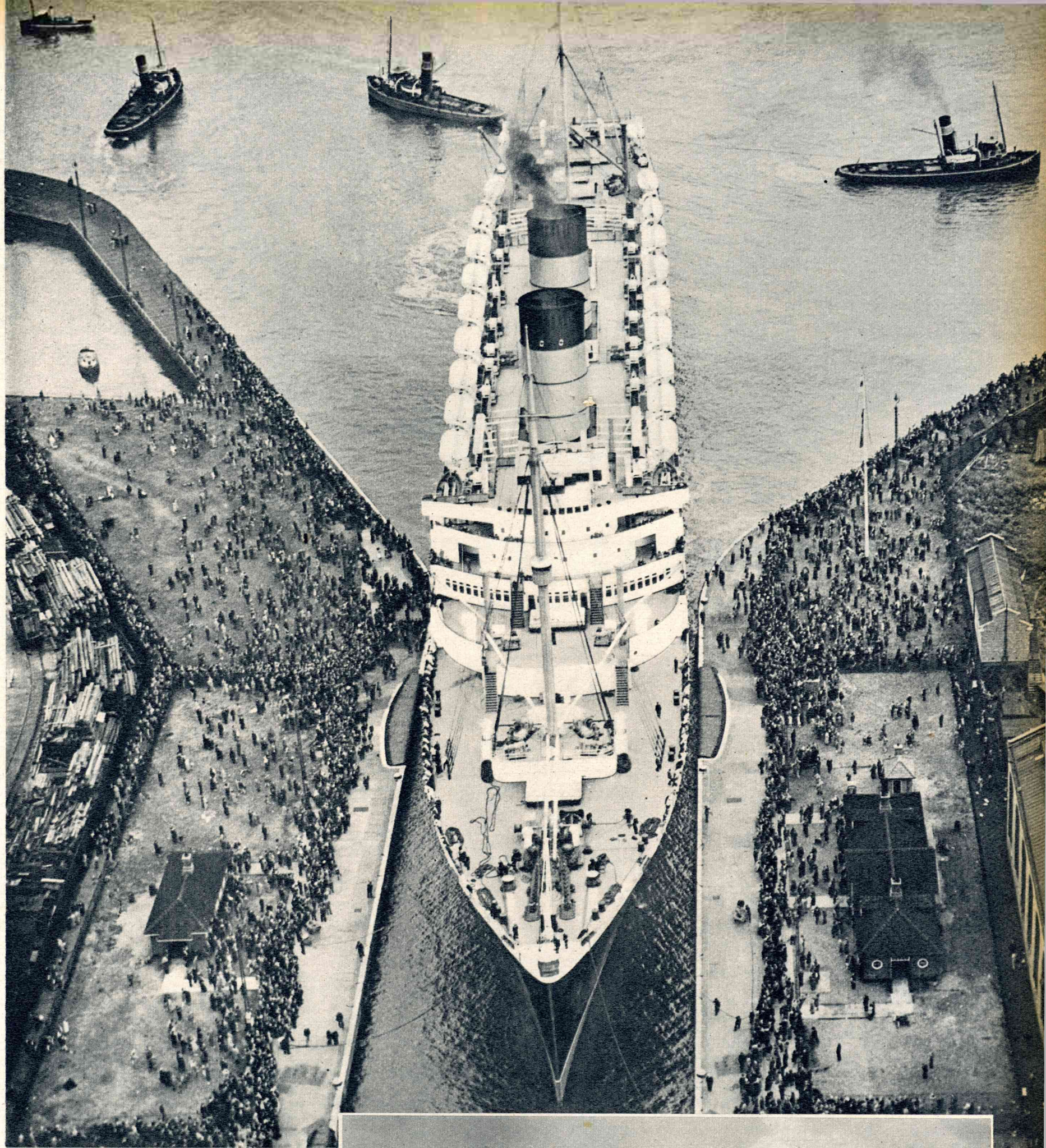
Bij een staking, welke aan de Fisher-carrosserie-fabrieken te Cleveland (Ohio) was uitgebroken, kwam het tot ernstige botsingen, waarbij de politie van traangasbommen gebruik moest maken. Wolken gas doen de menigte uiteendrijven.

Ex-koning Zogoe van Albanië heeft met z'n gemalin en familie z'n intrek genomen op het kasteel „La Maye” te Versailles. Zooals men weet was dit kasteel enkele jaren geleden ook de verblijfplaats van den hertog van Windsor. Een opname van de koninklijke familie tijdens een wandeling in den tuin van het kasteel.

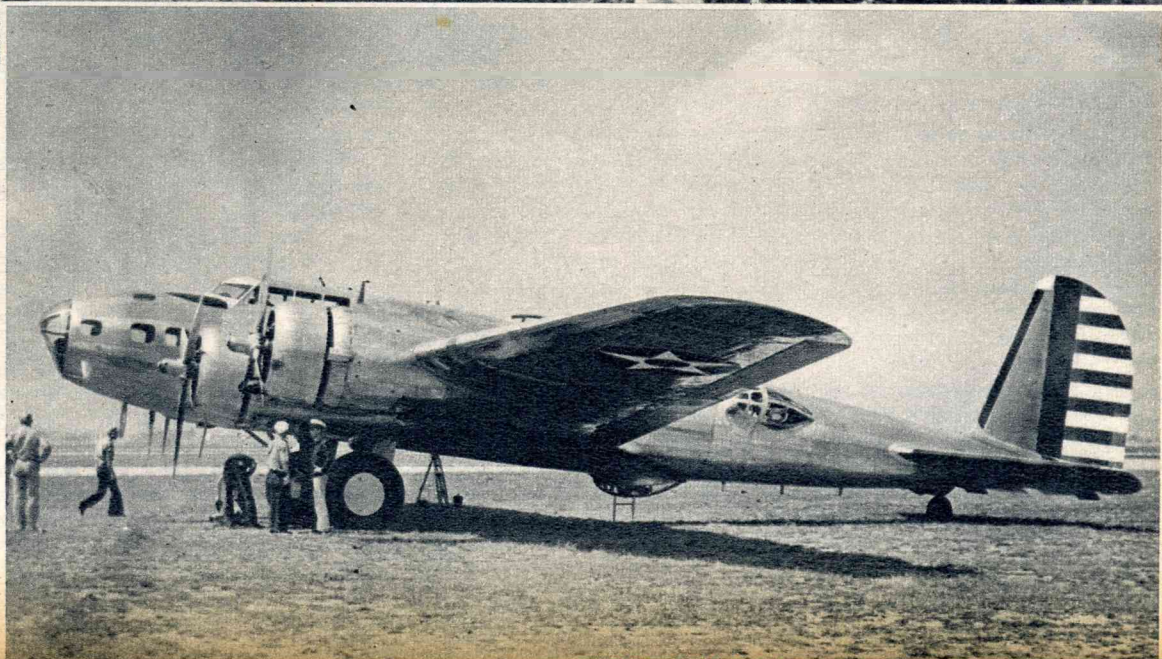
De nieuwste opname van den bekenden automobielkoning Henry Ford, die op den 30en Juli zijn 76en verjaardag vierde. Hoewel hij geen president meer is van de Ford Motor Company, neemt hij nog steeds werkzaam deel aan den verderen uitgroei van de door hem gestichte autofabrieken. Momenteel gaat z'n belangstelling in het bijzonder uit naar de massaproductie van gemechaniseerde landbouwwerktuigen.

Het nieuwste, 34.000 ton metende stoomschip Mauretania van de Cunard White Star Line, dat onlangs van zijn eerste groote reis naar Engeland terugkeerde, werd op meesterlijke wijze de King George V-haven te Londen binnengeloodst. Toen men den machtigen oceaaneens door de 30 meter breede sluis sleepte, bleef er aan beide zijden slechts 60 cm. ruimte over! De Mauretania is het grootste schip, dat ooit tot Londen de Theems is opgevoerd.

Een 22 ton zware, viermotorige bommenwerper, het nieuwste product van de Boeing-fabrieken, dat in Amerika "Vliegende Fort" wordt genoemd, vloog van Burbank (Californië) naar New York met een gemiddelde snelheid van 408 km. per uur. Op een bepaald traject bereikte het toestel zelfs de 600 km. De afstand van ruim 4000 km. werd in den tijd van 9 uur en 14 minuten afgelegd. Negenendertig van deze bombardementsvliegtuigen, die meer dan 10.000 liter benzine aan boord kunnen nemen, zijn voor de Amerikaansche luchtmacht in aanbouw.

In de jaren 1861-1865 werd Noord-Amerika geteisterd door een burgeroorlog tusschen de zuidelijke en de noordelijke staten. Een oprukkend legerkorps der noordelijken (federalen), door groepen vrijgelaten negers vergezeld.

KORPORAAL HARDY

door Richard Ely Danielson

In die lang vervlogen jaren was het in den hooitijd mijn plicht, de landarbeiders te voorzien van koel drinken, opdat ze aldus beter de hitte en den last van den dag konden dragen. Volgens een oude, vaste gewoonte werd dit koele drinken bereid uit frisch bronwater, waarin — om een reden die slechts in Nieuw Engeland bekend is — wat suikerstroop was opgelost. De kruiken, waarin deze drank werd gebracht, moesten elk uur opnieuw gevuld worden met verschen voorraad. We hadden weliswaar voldoende ijs in het ijshuis, maar volgens dezelfde — boven aangeduide — traditie is ijswater schadelijk voor menschen, die in de gloeiende zon op de hooivelden moeten werken.

Aldus liep ik om het uur met een bruin aarden kruik naar het hooiveld en bracht verschen voorraad suikerwater aan de arbeiders. Ze zetten de kruik aan den mond, dronken een paar fiksche teugen, wischten zich het zweet van het voorhoofd, zeiden: „Dank je, Bub” en hooiden verder. Ik was toen tien jaar oud, maar het dragen van de volle kruik water viel me niet zwaar. Bovendien vond ik het grappig om de adamsappels der arbeiders te zien dansen wanneer er gedronken werd.

Het behoorde tot mijn vaste bezigheden op onze oude boerderij in Connecticut. In den hooitijd werd ons personeel uitgebreid met losse arbeiders — daglooners — die 's middags van het veld kwamen om bij ons in de keuken te eten; natuurlijk, na zich eerst aan de pomp op het erf gewasschen te hebben. Was het echter erg druk, dan zochten de mannen zich een schaduwrijk plekje tusschen de hooimijten en werd hun het middageten op het veld gebracht. Ik vermoed, dat ze het op de wijde vlakte koeler hadden en zich daar meer op hun gemak voelden dan in de keuken.

Vader deed alles om hun de zware dagtaak zoo veel mogelijk te verlichten. Hij werkte met hen mee, onder dezelfde moeilijke omstandigheden als zij en gaf hun, door zijn rustigen, gestagen arbeid, 't goede voorbeeld. Het eenige, waarin hij van de overigen verschilde, was, dat hij steeds zorgvuldig geschoren was, bevelen en aanwijzingen gaf en zelfs bij het hooien een zijden hemd droeg. Niemand nam er aanstoot aan; hij was immers „de baas”, hij was op school geweest en ieder erkende, dat hij 'n eerlijk, rechtschapen man was.

Bij zulke gelegenheden, wanneer het middageten op het veld werd gebracht, zorgde ik bij voorkeur voor meneer Hardy; terwijl hij at, zat ik liefst naast hem in de schaduw en luisterde naar zijn verhalen. Hij vond het blijkbaar prettig om, in zijn grappig boersch dialect, mij alles te vertellen wat in z'n leven

was voorgevallen. Meneer Hardy was namelijk een veteraan uit den burgeroorlog, net als mijn vader, die echter, wegens zijn jeugd, pas in het laatste jaar van den strijd aan een veldtocht kon deelnemen. Maar meneer Hardy was een echte soldaat. Hij droeg de eere-medaille van het Amerikaansch Congres en genoot ieders achting.

Denk ik nu terug aan al hetgeen hij me verteld heeft, dan besef ik pas, dat hij een buitengewoon bescheiden man is geweest. In zijn eigen oogen was hij allermint een held. Hij wilde zelfs niet gepensionneerd worden. „Ik ben nog recht van lijf en leden en kan best werken.”

Helaas: meneer Hardy was heelemaal niet recht van lijf en leden. Gedurende den burgeroorlog had hij verscheidene ernstige verwondingen opgelopen en in 1895, toen ik zijn middageten naar het veld bracht, was het bedroevend te zien, hoeveel inspanning het hem kostte om behoorlijk een hooivork te hanteeren. Hij was dun en mager. Doeh zijn oogen straalden nog even blauw en eerlijk als in zijn jeugd.

Was er maar even gelegenheid, dan nam vader allereerst meneer Hardy in dienst. Hij behandelde hem ook geheel anders dan de overige daglooners. Hardy was arm en had in het leven veel tegenslagen ondervonden. En in Nieuw Engeland is het nu eenmaal zoo, dat een man pas meetelt, wanneer hij in het leven succes heeft gehad. Hoe 't ook zij: meneer Hardy werkte dapper mee, klaagde nooit en verlangde nooit een gunst. Men nam algemeen aan, dat meneer Hardy, ofschoon hem in het leven alles was tegengeloopen, een rechtschapen mensch was.

Ik herinner me nog heel goed den dag, dat ik hem voor het laatst eten bracht. Ik bracht het in een trommel: een stuk koud vleesch, aardappels, brood, boter, een kan koude koffie en een appel. Hij zat in de schaduw van een eik, met den rug leunend tegen een hooimijt. Ik zette mijn trommel met middageten op den grond en ging naast meneer Hardy in de schaduw zitten. Met den geur van het hooi, het gezoem der bijen en de koesterende warmte der aarde leek het me onder dien eik een paradijs.

„Dank je wel, Bub,” zei meneer Hardy, toen ik 't eten had neergezet. „Maar vandaag heb ik niet veel honger. 't Is verschrikkelijk warm en deze boom geeft niet voldoende schaduw. Wel, drommels: hij lijkt veel op dat eikeboompje in Chancellorsville!”

„O, meneer Hardy,” zei ik, „u hebt me alles verteld van de Indianen en van het Wilde Westen, maar nog niets van Chancellorsville! Wat was daar te doen? Werd daar ook gevochten?”

„Bub,” antwoordde hij langzaam, „ik heb nog nooit met iemand over Chancellorsville gesproken en ben ook niet van plan, 't ooit te doen. Dat wil zeg-

gen: niet met een groot mensch. Want de groote menschen weten te veel om mij goed te begrijpen. Maar jou wil ik het vertellen; misschien krijg ik dan vrede. Jij bent nog klein en jong; je zult het misschien gauw vergeten.”

Meneer Hardy richtte zich een weinig op, at een klein stukje vleesch en liet het voedsel verder onaan-geroerd.

„Chancellorsville,” begon hij, „was een leelijk gevecht; een verdraaid leelijk gevecht. We vochten heelemaal niet geukig en er waren te veel vijanden en ik verloor mijn kapitein.”

„Wie was die kapitein?”

„Weet je dat niet? Dat moest je toch weten! Het was kap'tein William Armstrong, commandant van de B-compagnie van het 39e regiment van Connecti-

cut en z'n broer Ezra was luit. Ezra was z'n tweelingbroer en een uur later geboren dan William en je hebt nooit van je leven een tweeling gezien zooals William en Ezra Armstrong; ze leken op mekaar als twee druppels water. Dat wil zeggen: uiterlijk. Want inwendig verschilden ze heel sterk. De luit was 'n vont die steeds met z'n armen zwaaide en altijd schreeuwde en overal het hoogste woord had en de kap'tein was altijd rustig en hij sprak zachtjes en hij was een vriendelijk en dapper man. Hij was ook een goeie kerel: een verdraaid goeie kerel. Hij was de beste kerel; dien ik ooit heb ontmoet.”

Hij zweeg even om een slok koude koffie te drinken en hernam:

„Toen we de stad zouden verlaten om in wagens naar Hartford en vandaar naar Washington te gaan, kwam hun vader naar me toe en dat was voor mij een heele eer, want hun vader was rechter Armstrong, die in het groote huis op den Armstrong Heuvel woonde en hij zei tegen me: „George,” zei hij, „je moet op m'n jongens letten. Ze zijn jonger dan jij. Doe me dus het genoegen en houd ze goed in het oog. Het zijn beste jongens en ik houd veel van ze.”

„Goed, rechter Armstrong,” zei ik tegen hem, „ik zal mijn best doen.”

En hij zei tegen mij: „George, als je het belooft, dan weet ik dat je woord houdt.”

„Meneer Hardy,” interrumppeerde ik, want de tweeling Armstrong interesseerde me slechts matig, „wat is er toch in Chancellorsville gebeurd?”

„Dat zei ik straks toch al! In Chancellorsville is gevochten en wij hadden dien dag leelijk pech, want de vijand was te sterk. De regimenten der opstandelingen kwamen 't bosch uit en schreeuwden, dat je hooren en zien verging, zoodat je er gek van werd. En luit'nant Armstrong schreeuwde net zoo hard en brulde: „Jongens, geeft ze geen duimbreed grond. Houdt stand! Zorgvuldig mikken. Niet terugtrekken!” Dat waren zijn woorden. Maar ik stond naast mijn kap'tein en ik hoorde hem zeggen: „De vijand is te sterk, we kunnen ze niet tegenhouden, zeg tegen je mannen, dat ze langzaam moeten terugtrekken en zoo vaak mogelijk vuren!”

Toen kreeg hij het midden in z'n borst. Duk! Anders hoorde je niet. Het ding zei alleen maar: „duk.” M'n kap'tein wankelde, ik pakte hem op en het bloed liep uit zijn mond. Hij wilde nog wat zeggen, maar begon bloed te spuwen en hij kon nog alleen maar z'n gezicht vertrekken en toen zuchtte hij: „Zeg tegen Elizabeth...” en toen was hij dood. Ik legde hem neer en lette goed op de plek: het was onder een eikeboom, vlak bij onze loopgraaf.

En toen had je de poppen aan het dansen.

De rebellen kwamen opzetten, allemaal kerels met baarden en ze zwaaiden met hun sabels en staken met hun bajonetten en ze schreeuwden als duivels en wij werden op een hoop gedreven. Toen schreeuwde de luit'nant: „Jongens, we kijken niet!” en toen kreeg hij een blauwe boon in z'n rechterknie en ik pakte hem op en nam hem op mijn schouder en droeg hem naar de achterhoede.

Hij sloeg me voortdurend in m'n gezicht en vloekte als een heiden. „Gemeene lafbek, je laat mijn broer aan zijn lot over en je slaapt mij naar de achterhoede!”

Toen zei ik tegen hem: „Ezra, wees nou verstandig: ik breng je naar de ambulance. Je kunt nou niet meer vechten en als ik jou heb afgeleverd aan de ambulance, dan keer ik terug om William te begraven. Ik zal zorgen, dat ze hem niet in de modder stoppen.” Toen hield hij op met slaan.

Ik was toen nog sterk en had Ezra al meer dan een mijl gedragen, tot we eindelijk een paar mannen met een baar zagen en ik zei tegen ze: „Draag dezen officier naar de ambulance; zijn been moet behandeld worden.” En die kerels zeiden: „Dat kunnen we niet doen, wij mogen geen gewonden dragen, wij zijn alleen maar om dooden te begraven.”

Ik trok mijn revolver en zei: „Jullie moeten dezen officier naar de ambulance brengen. Ik ben erg moe, maar nog niet te moe om te schieten.” Ze pakten Ezra op en droegen hem naar de tent, waar de dokters bezig waren met messen en tangen en waar ik den luit'nant kon afgeven. We moesten een poosje wachten en Ezra verloor het bewustzijn; gelukkig kwam een dokter om de wond te onderzoeken en een kwartiertje later was de luit'nant weer bij kennis en hij begon opnieuw te schelden. „Bandiet, je hebt me tot den terugtocht gedwongen, dat zal ik je nooit vergeven!”

Ik zei tegen hem: „Ezra, de dokters hebben gezegd, dat je been afgezaagd moet worden, je kunt dus nooit meer vechten, maar al moest het me 't leven kosten: ik zal William begraven.”

„Is dat mannenwoord?” vroeg hij. Ik zei: „Ja, dat is mannenwoord. Ik heb het beloofd en het blijft beloofd. Maar die belofte geldt niet voor jou, Ezra; ik heb het alleen maar beloofd aan je pa, eer we in den oorlog gingen.”

Ik bleef dus in de ambulance en hielp hem vasthouden, toen zijn been werd afgezaagd. Er was geen chloroform meer en er waren vier man noodig om Ezra vast te houden en toen het been in de mand geworpen werd, verloor Ezra opnieuw het bewustzijn. Toen hebben ze hem op een draagbaar gelegd en weggebracht naar een kamer, waar al meer gewonden lagen.

Ik verliet de ambulance en vond buiten 'n plank, die bijna schoon was. Het was al donker geworden, maar bij het licht van een kaars heb ik met een stuk krijt op die plank geschreven:

KAPITEIN WILLIAM ARMSTRONG

Commandeerend officier van de
B-compagnie, 39e Connecticut.

Hij was een verdraaid beste kerel.

Toen ging ik naar de lui, die de dooden begraven en vroeg 'n spa ter leen. Er was eerst 'n beetje meningsverschil, maar ik dwong ze met mijn pistool en ik kreeg de spa ter leen en ging naar de vlakke, waar de opstandelingen lagen.

Ik had nog niet ver geloopt, toen ik bij een plek kwam waar een hoop kreuende en schreeuwende mannen lagen en er waren ook velen, die niets meer zeiden. Ik wilde niet bij hen gaan zitten, want ik kon ze toch niet helpen; ik had niks anders bij me dan de spa en mijn pistool. En omdat het te donker was om den kap'tein te zoeken, ging ik maar ergens zitten en probeerde te slapen, want ik was doodmoe. Maar ik kon niet slapen, want een van die krennende mannen hield me wakker. Ik kroop net zoo lang rond tot ik hem in 't donker gevonden had. „Broer, is het zoo erg met je?”

Hij zei: „Ik heb zoo'n ontzettenden dorst. Ik kan het niet langer nithouden en 't doet allemaal zoo'n pijn.”

Ik zocht in mijn zakken en vond een washucifer en bij de vlam zag ik, dat die man heelemaal kapot geschoten was. En ik zei tegen hem: „Broer, ik zal je helpen.” En hij zei: „God zal je er voor loonen.” Ik vond een gevulde veldflesch aan den riem van een gesneuvelde en gaf hem te drinken. Een uur later stierf hij. Ik ging op den grond zitten en bleef wachten tot het dag werd. Dat duurde heel, heel lang.

Toen het licht werd, gooide ik m'n revolver weg en

ging op stap met mijn plank en mijn spa en ik liep net zoo lang tot ik aangeropen werd door de schildwachten van de rebellen. Ik antwoordde: „Soldaat van den begrafenisdienst van het federale leger. Ik kom hier om mijn kap'tein te begraven.” Ze begonnen te schieten en dat kon ik ze niet eens kwalijk nemen; ik kwam immers onverwacht uit den mist opdagen en ze konden niet zien of ik alleen en ongewapend was. Ze schoten er dus op los en een kogel vloog in mijn linkerdijs en ik viel op den grond. Ik had gelukkig 'n riem en diën bond ik goed stevig boven de wond om het dijbeen en mijn broek was nogal krap in het middel, zoodat hij gelukkig niet zakte. Toen stond ik op en ging verder.

Ze hielden op met schieten en een vent met bajonet op het geweer kwam naar me toe en zei: „Yankee, je bent mijn gevangene.” Ik zei: „Dat weet ik, maar ik ga niet met je mee, eer ik m'n kap'tein begraven heb.” En ik liet mijn plank en mijn spa zien.

„Waar ligt je kap'tein?” vroeg hij.

„Een kwart mijl hier vandaan, onder een kleinen eik, breng me er heen, ik ga hem begraven en dan ben ik je gevangene. Ik wil niet dat ze mijn kap'tein in de modder smijten.”

„Yankee,” zei die rebel, „je bent gek of misschien een spion. Je gaat met mij mee en ik lever je over aan mijn kap'tein.”

„Leeft jouw kap'tein nog?” vroeg ik.

„Dat zal wel,” zei die vent.

„Mijn kap'tein is dood,” zei ik, „en ik ga hem begraven.”

Met de punt van de bajonet in mijn rug dwong hij me om naar zijn kapitein te marcheerden en onderweg liep het bloed uit mijn wonde in mijn laars en toen we bij den kapitein van de rebellen kwamen, moest ik eerst nog een massa vragen beantwoorden.

„Waar ligt je kapitein?” vroeg hij.

„Onder een eik, bij een loopgraaf waarin onze compagnie gisterochtend lag.”

„Dat is niet ver weg,” zei de rebellen-kapitein. „Ik zal een man sturen om je kapitein te begraven.”

Ik zei: „Geen mensch ter wereld dan ik zal mijn kap'tein begraven en als ik dat gedaan heb, dan ben ik je gevangene.”

In die tent was ook een jonge kerel in een mooie uniform met veel goud er op. Hij lachte hard en zei: „Dat spaart ons de moeite om hem te begraven.” Maar de kap'tein keerde zich om en sprak streng: „Luitenant, deze soldaat is een dapper man,” zei hij. „Een dapper soldaat, die zich niet door vijandelijk vuur laat afschrikken om zijn kapitein te begraven en zich dan vrijwillig gevangen geeft. Luitenant, ik wensch niet, dat deze soldaat uitgelachen wordt!” Toen keerde hij zich weer naar mij en vroeg: „Hoe is je naam?”

Ik zei: „Korporaal George Hardy, B-compagnie, 39e Connecticut.”

Toen zei hij: „Korporaal, jij en ik en 'n half dozijn van mijn soldaten gaan er op uit om jouw kapitein te zoeken. Ingerukt marsch!”

We gingen dus heen en ik vond hem onder den kleinen eikeboom en hij zag er beroerd uit. Zijn oogen stonden wijd open en zijn hemd was vol bloed en zijn jas was gescheurd en hij lag daar met de armen wijd uit elkaar, erg onbehoorlijk. Toen heb ik hem allereerst recht gelegd. Ik heb 'n beetje op mijn mouw gespuugd en zoo, met den vochtigen tip, zoo goed mogelijk 't bloed van z'n mond geveegd. Ik heb zijn oogen dicht gedrukt, zijn jas dicht geknoopt en hem de armen op de borst gekruist; de armen waren al een beetje stijf, maar ik speelde het toch klaar.

Toen nam ik de spa en begon te graven en dat zou niet zoo moeilijk zijn geweest, maar ik had nogal last van dat bloed in mijn laars. Ik groef een kuil van zeven voet lang en vier voet breed en drie voet diep en had nog wel dieper willen graven, maar kon niet, omdat ik zoo moe was. Het was toch een fatsoenlijk graf, want in die dagen kon ik nogal flink met de spa omgaan. Toen zei ik tegen twee van die rebellen-soldaten: „Willen jullie nou den kap'tein hier geven?” Dat deden ze en ik legde hem in het graf. Toen hij daar lag en ik naar hem keek, zei ik tegen mezelf: „Niemand zal modder op 't gezicht van den kap'tein gooien, niemand, niemand, zelfs ik niet. Ik trok dus

mijn jas uit en spreidde die zoo goed mogelijk over zijn gezicht. Het was wel een schande om in je hemd gevangen te worden genomen, maar ik wilde toch niet, dat er modder gegooid werd op het gezicht van den kap'tein.

De twee rebellen trokken me uit den kuil en ik moet eerlijk bekennen: ze deden het niet lomp. Ik kwam boven en daar zag ik op eenmaal een generaal van de rebellen, die op een bloedend paard zat. Hoe lang hij daar gewacht had, weet ik niet; hij zag me aan, zag dat ik gewond was en keek erg streng naar den kapitein. „Kapitein,” vroeg hij, „wat beteekent dat? Die man is gewond en zwak. Dwingt u gewonde gevangenen om dooden te begraven?”

De kapitein ging naar hem toe en begon ernstig en fluisterend te spreken en inmiddels wierp ik het graf dicht. Toen het dicht was en ik den grond flink plat getrapt en mijn plank met het opschrift op het graf gezet had, keerde ik me om en ging leunend op mijn spa voor den generaal staan en saluerde. En ik zei: „Generaal, ik ben uw gevangene. Ik heb m'n kap'tein begraven. Ik vraag niet gauw een gunst; uw kap'tein en uw soldaten zijn heel vriendelijk voor me geweest. Maar één gunst wil ik toch vragen. Ziet u, generaal: ik ben opgevoed in de Presbyteriaansche kerk en daar is mijn kap'tein ook gedoopt. Ik vraag nu als gunst, even te mogen bidden eer ik me gevangen geef. . . .”

Meneer Hardy sloot de oogen en bleef enkele momenten zwijgend zitten.

„Waar was ik gebleven?” vroeg hij, weer opkijkend.

„U was juist naar den generaal gegaan en had gevraagd op het graf te mogen bidden alvorens u over te geven.”

„Ja, juist; zoo was 't. De generaal zei: „Korporaal Hardy, ik ben, net als jij, Presbyteriaansch gedoopt en jij zult een gebed zeggen voor je kap'tein.”

Hij klom van zijn paard en nam zijn hoed af en knielde naast het graf. Ik wilde ook knielen, maar dat ging eerst niet zoo gemakkelijk vanwege die wonde in mijn dijs. Ik keek even op en zag den kapitein van de rebellen en de soldaten; ze hadden allen hun petten afgenomen en stonden er met gebogen hoofd bij, heel behoorlijk, net als bij een begrafenis bij ons in het noorden.

En toen kwam ik in moeilijkheden, want al had ik mijn leven er mee kunnen verdienen: ik wist me geen gebed te herinneren; niets viel me in: geen woord. Terwijl ik toch al zoo vaak bij een begrafenis was geweest, want vader en moeder waren ook dood. Maar mijn hersens leken wel water en op dat moment viel me niets in. Ik weet niet, hoe lang het duurde eer me iets te binnen schoot. Het was heelemaal niet een begrafenisgebed; het was iets, dat we vroeger thuis hadden gezongen bij de avondgebeden. Daarom zei ik, zoo hard als ik kon, want ik begon erg zwak te worden:

„Heer, laat nu Uw dienaar henen gaan, in vrede, naar Uw woord. . . .” Meer wist ik me niet te herinneren en meer kon ik niet spreken. De generaal hielp me opstaan en gaf me de spa, zoodat ik er op kon leunen en, alle drommels: hij had tranen in z'n baard. Toen ik weer kon spreken, zei ik: „Generaal, u bent voor mij erg goed geweest en ik dank u. Ik ben nu uw gevangene en zal overal gaan, waar u me heen stuurt.”

En hij zei tegen mij: „Korporaal Hardy, zoolang ik leef en deze troepen commandeer, zul jij geen gevangene zijn.”

Ik was vreeselijk bang dat hij me verkeerd begrepen had en zei daarom: „Generaal, u moet niet denken, dat ik gebeden heb, zelf in vrede te mogen heen gaan! Ik ben uw gevangene: voor mezelf vraag ik geen gunsten. Ik bad voor den kap'tein. . . . en ook wel voor mezelf, maar niet voor het doel dat u misschien denkt. Ik zal dus gaan. . . .”

„Korporaal Hardy,” viel hij me in de rede, „ik weet heel goed, tot Wien je gebed gericht was en met welk doel en ik heb je niet verkeerd begrepen.” Hij keerde zich naar den officier: „Kapitein, ik verlang een patrouille van zes man en een draagbaar om dezen dapperen soldaat terug te brengen naar de federale troepen. Bovendien verlang ik, dat dit briefje wordt overhandigd aan den commandeerenden officier der federale troepen en door hem wordt verder gezonden aan den president in Washington. Ik ben ervan overtuigd, dat de federalen mijn verzoek zullen inwilligen. Wacht, Carter: ik zal er nog iets bij schrijven.” Hij drukte het blad papier tegen het zadel en schreef er nog iets bij.

Toen hoorde ik, als in een droom, den kapitein zeggen:

„Generaal, ik verzoek 't voorrecht, deze patrouille te mogen aanvoeren. Bij de federalen aangekomen, zal ik me laten blinddoeken, opdat ik persoonlijk uw

De Amerikaansche burgeroorlog, waarin het vaak tot bloedige gevechten kwam, werd ten slotte gewonnen door de federalen, die door hun tegenstanders „Yankees” werden genoemd. Een koerier der federale troepen op weg naar het gevechtveld.

ALTIJD FIT !

Juist bij sport en spel, wanneer volle bewegingsvrijheid wordt geëischt, is het zoo prettig zich door Nefa volkomen beschermd te weten! Nefa is een hygiënisch vervaardigd, oplosbaar Damesverband, met een zeer groot absorptievermogen. De speciale Nefa-pasvorm en het wonderzachte materiaal voorkomen zelfs de minste beschadiging der huid.

Nefa

NEFA FABRIEKEN TE NIJMEGEN

*Als de zachte koelte
van den avondwind
zoo verkwikkend zijn eenige druppels Oud Sandel Water. De pittige, even wrange geur van edele houtsoorten geeft U een heerlijk verfrisschend gevoel.*

Oud Sandel Water,
alleen echt met de brik

Flacons vanaf 90 cts.

schrijven kan ter hand stellen aan den bevelvoerende officier."

Waarop de generaal antwoordde: „Kapitein, ik ben blij dat u dit verzoek tot me richt en ik zal er rekening mee houden. Het is niet meer dan billijk, dat de troep, die korporaal Hardy terugbrengt naar zijn regiment, wordt aangevoerd door een officier."

Al dien tijd stond ik te wankelen, maar hoorde toch heel goed, wat er gezegd werd. En omdat ik zoo zwak was van het bloedverlies en van het gevecht van den vorigen dag en van het begraven van den kap'tein, begon ik heen en weer te stappen, steeds leunend op mijn spa, maar ik wist heel goed, dat ik het niet meer lang kon uithouden. Ik hoorde iemand roepen: „Houd hem vast!" En wat er verder gebeurde, weet ik niet.

Toen ik de oogen weer opende, lag ik ergens op stroo en waren ze bezig, den kogel uit mijn been te halen. Ik verloor weer het bewustzijn en toen ik voor de tweede maal bij kennis kwam, lag ik in een zacht, zindelijk bed. Een vriendelijk blikkende vrouw stond naast het bed en wiesch me met een koelen doek langs het voorhoofd. „Waar ben ik?" vroeg ik.

„In het ziekenhuis in Washington," zei die vrouw tegen me. „En o, korporaal Hardy, wat heerlijk dat u nu weer bij kennis bent. Want vandaag komt de president hier om u persoonlijk de eere-medaille te brengen."

„Zuster," zei ik tegen haar, „luister goed: ik moet hier dadelijk weg; de president en de medaille interesseeren me niet: ik moet mijn kap'tein begraven. Hij ligt daar onder het eikeboompje. Geef me mijn uniform. Ik moet ook een spa hebben en een plank."

„Korporaal Hardy," zei ze, „u hebt den kapitein al begraven en u hebt het goed gedaan. Juist daarom komt de president hier, bij u op bezoek. Drink nu maar wat en dan gaat u slapen; als de president komt, zal ik u wakker maken."

Ik dronk dus en sliep en toen ik wakker werd, zag ik den lelijksten man van de wereld naast mijn bed staan en hij speldde me iets op 't nachthemd. En hij zei: „Korporaal Hardy, zelfs de vijand noemt je een dapper soldaat en een goed mensch. Het Congres der Vereenigde Staten van Amerika heeft je deze eere-medaille toegekend. God zegen je."

Meneer Hardy geeuwde, sloot de oogen en leunde weer tegen de hooimijt. Hij had zijn hart gelucht, voor het eerst en laatst in zijn leven.

„Meneer Hardy," vroeg ik, „wat gebeurde verder met den luitenant en wie was die Elizabeth? Dat hebt u nog niet verteld en ik zou toch graag het heele verhaal kennen."

„Wie? De luit? O, ja: Ezra kwam terug uit den oorlog en trouwde met Elizabeth en ze gingen in Massachusetts wonen. Hij verbeeldde zich, dat de menschen bij ons in de stad hem nawezen omdat hij zijn dooden broer had achtergelaten. Natuurlijk wees niemand hem na. Maar ondanks zijn schreeuwen en foeteren was hij een overgevoelige kerel. Later maakte hij me nog dikwijls 'n verwijt, omdat ik hem had weggedragen. Maar ik had niet anders kunnen handelen. Ik had den ouden rechter beloofd, goed op de jongens te passen en ik heb altijd woord gehouden."

Juist op dat moment kwam mijn vader naar ons toe. Het was vreemd, meneer Hardy op den grond te zien zitten, terwijl de overige arbeiders reeds aan het werk waren.

„Wel, George, wat scheelt er aan?" vroeg vader.

„John, ik ben doodmoe en anders scheelt me niets. Ik geloof niet, dat ik vandaag veel werk kan doen. Onder een eikeboom schijnt het me nooit goed te

gaan." Hij gaf mij een wenk, dien ik onmiddellijk begreep: ik mocht niets ver- raden, wij deelden een geheim.

Vader keek bezorgd, als iemand, die een goeden vriend wartaal hoort spreken.

„George," zei hij, „ik zal je eens wat vertellen: je hebt vandaag al lang genoeg in de zon gewerkt. Ik zal den wagen hierheen sturen; daarmee ga je naar huis. Je moet een beetje rusten."

En voor het eerst in zijn leven aanvaardde meneer Hardy zonder protest een hem aangeboden gunst. Vader nam me ter zijde en zei zachtjes: „Bub, loop hard naar huis en zeg tegen moeder, dat ze het bed in de logeerkamer in orde moet maken. En dan ga je naar het dorp om dokter Fordyce te halen. Meneer Hardy ziet er heelemaal niet goed uit."

Alvorens het op een loopen te zet'en, keek ik naar meneer Hardy en ik begreep nu, wat vader bedoelde. Hij was doodsbalek en had een paar kleine, fel-roode vlekken op de wangen. Ik had ze wel gezien toen hij over Chancellorsville sprak, maar toen niet gedacht, dat het ernstig kon wezen.

Meneer Hardy kwam dus thuis en werd in de logeerkamer te bed gebracht; hij werd verzorgd en verpleegd alsof hij van onze familie was. Gedurende enkele dagen lag hij tamelijk rustig in bed. Denk ik nu terug aan die dagen, dan ontkom ik niet aan den indruk, dat meneer Hardy daar zoo stil lag, wyl de last van een jarenlangen strijd ten slotte te zwaar voor hem was geworden.

Hij kreeg hooge koorts en begon te ijlen. Hij sprak onsamenhangende zinnen: „Zeg niet zulke dingen... dat is geen taal voor een soldaat... niemand dan ik zal den kapitein begraven..." Wanneer de andere huisgenooten het te druk hadden, mocht ik bij hem waken en had dan opdracht, vader of moeder te roepen zodra meneer Hardy bij kennis kwam.

Op zekeren dag opende hij de oogen en sprak: „Het gaat weer beter... mijn hoofd is nu rustiger... maar ik kan me niet herinneren, wat ik allemaal heb gezegd." Volgens opdracht ging ik direct mijn ouders waarschuwen en vader zei tegen me, dat ik nu niet meer in de ziekenkamer mocht komen. Ik stond in de gang en hoorde toen meneer Hardy zeggen: „John, roep je zoontje hier; hij weet wat ik gezegd heb en wat ik me niet kan herinneren. Hij is jong: hij zou het gauw kunnen vergeten." Moeder kwam me dus roepen en ik vroeg: „Meneer Hardy, wat moet ik voor u doen?"

„Bub," vroeg hij, „wat heb ik gezegd, toen ik met den generaal knielde op het graf van den kap'tein? Ik herinner 't me niet meer goed."

Ik knielde naast het ledikant en zei: „Meneer Hardy, u knielde en dat deed de generaal ook en toen kon u zich geen enkel gebed herinneren, geen woord, niets van wat men anders bij 'n begrafenis bad... en ten slotte schoot u iets te binnen wat men bij het avondgebed zingt en dat hebt u toen gebeden op het graf van den kapitein. „Heer, laat nu Uw dienaar henen gaan, in vrede, naar Uw woord..." Ik barstte uit in snikken.

„Dat is goed," stamelde hij zwakjes. „Dat is goed... dat is... jawel, kap'tein..."

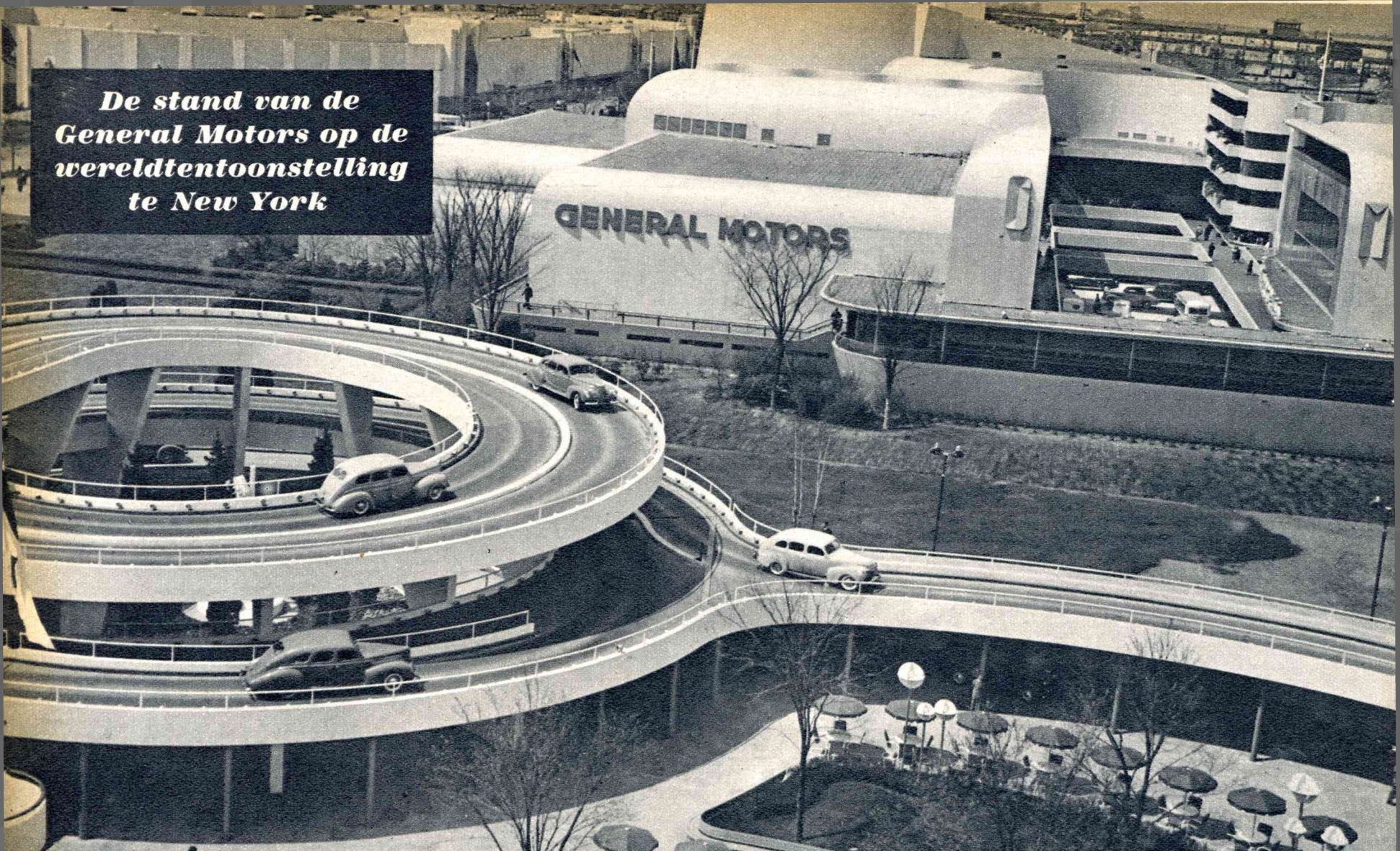
Moeder pakte me op en droeg me de kamer uit. Ik snikte maar steeds door en riep, dat meneer Hardy een goed man was.

Vader stuurde mij naar Nieuw Londen naar mijn tante. Daar hebben ze een grooten vijver en ik kon er met mijn neven visschen en zwemmen en ik kon er de gevechten en wonden van meneer Hardy vergeten. Maar ik heb ze nooit vergeten.

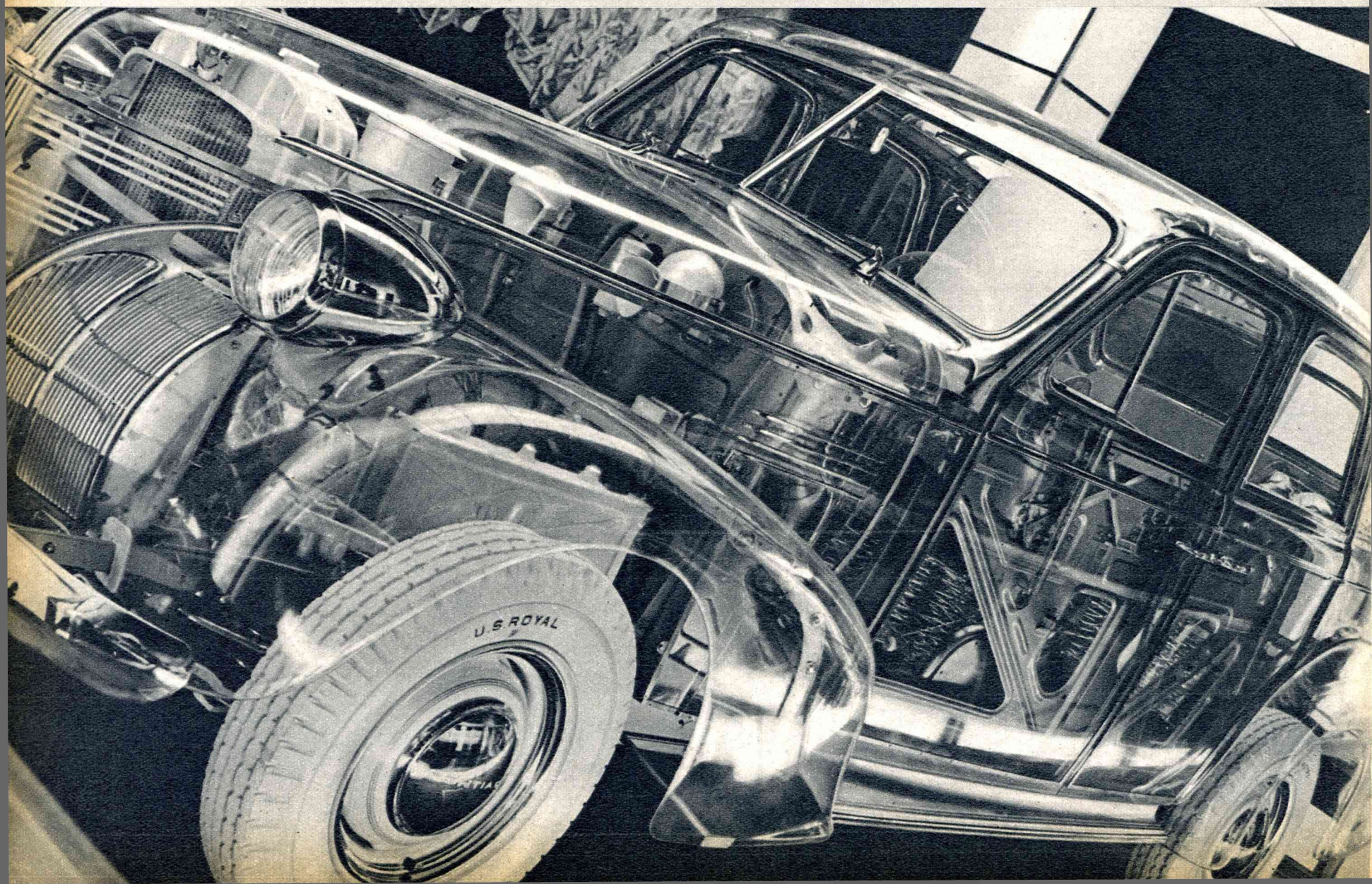
STILLEVEN

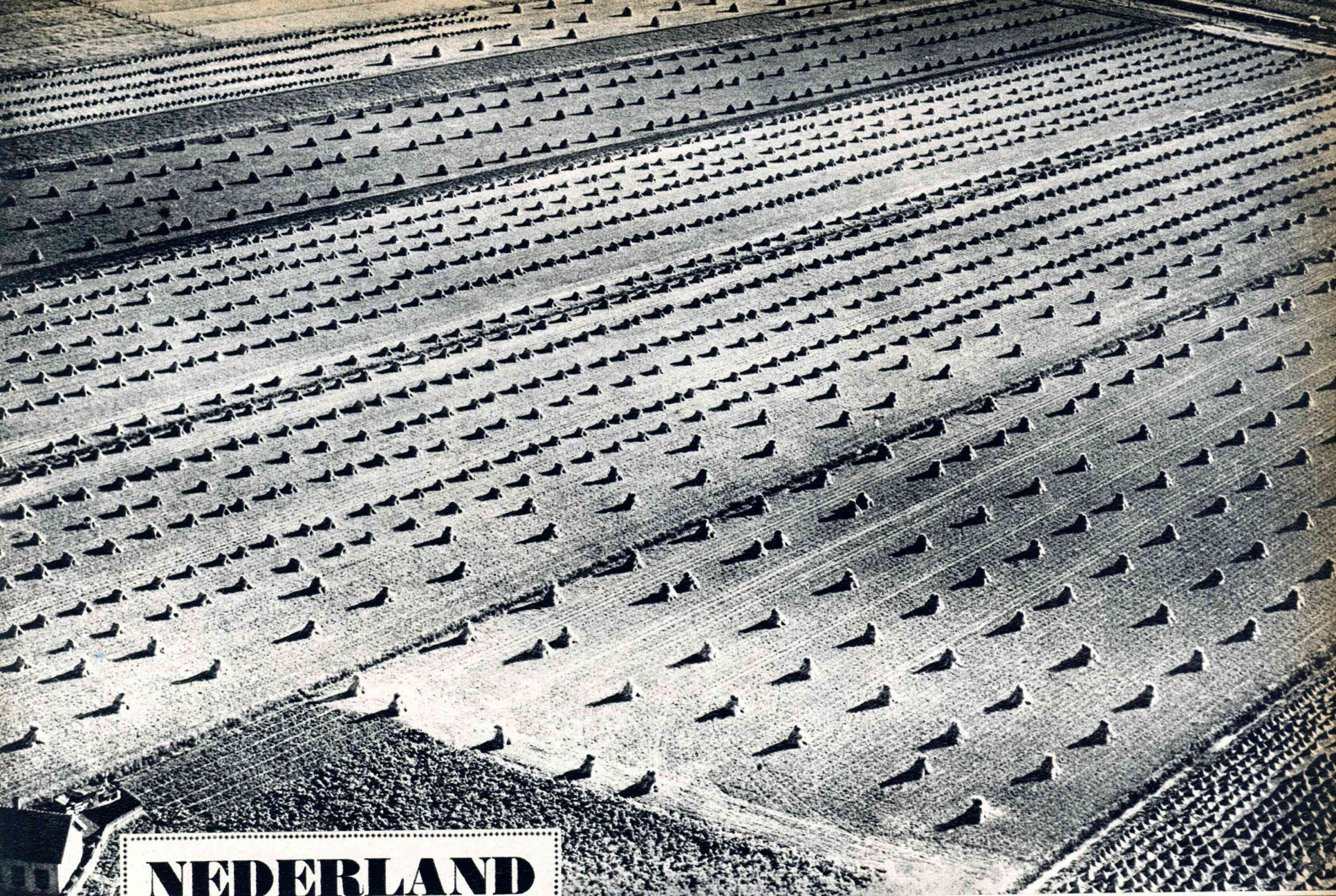
**De stand van de
General Motors op de
wereldtentoonstelling
te New York**

De „Weg van Morgen” wordt op de wereldtentoonstelling te New York op frappante wijze uitgebeeld in een van de schitterendste afdeelingen der expositie, nl. die van General Motors. Het ontwerp van Norman Bel Geddes neemt alle mogelijke verkeersconflicten en problemen der toekomst onder de loupe en lost ze op met een vaardigheid, die een der hoogtepunten vormt der moderne techniek. Snelheid, veiligheid en harmonische smaak vormen hier een drie-eenheid, die de bewondering van alle bezoekers gaande maakt.

De glazen auto, een wonder van technisch kunnen. Een waardig pendant van 't prachtige Glazen Centrum van Shreve, Lamb en Garmon. Zoowel leek als vakman kunnen hier tot in de kleinste finesses de inwendige geheimen van dezen heerscher op den weg bewonderen en doorgronden. Een unicum, niet alleen van comfort, maar ook van stoutmoedigen durf en technisch kunnen.

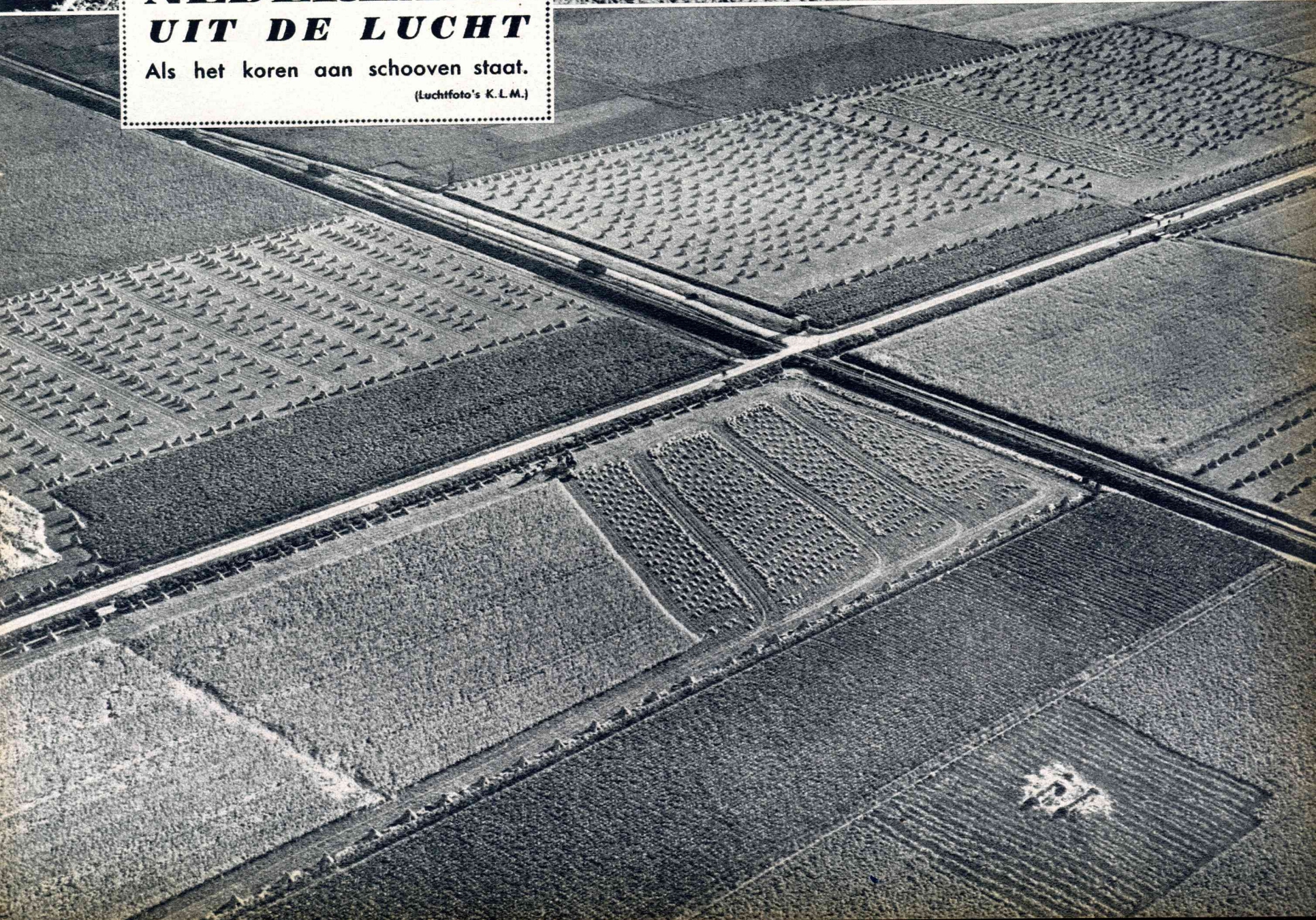

NEDERLAND UIT DE LUCHT

Als het koren aan schooven staat.

(Luchtfoto's K.L.M.)

Een gebreid Bedjasje

96 CM. BOVENWIJDTE

Elegant, maar toch ook heerlijk warm, dat zijn de eischen, die we aan een echt praktisch bedjasje stellen. We geven u daarom deze week de beschrijving van een heel eenvoudig model, dat echter toch een aardig cachet krijgt door den steek, waarin het is uitgevoerd.

Benodigdheden ervoor zijn: ongeveer 300 gr. lichtblauwe of rose vierdraads zepiirwol, een paar lange aluminium breinaalden met knop nr. 3, en 1½ m. satijnen lint.

Maten. Bovenwijdte: 96 cm.; lengte: 52-54 cm.; taillewijdte: 72-76 cm.; mouwlengte: 58-60 cm.

Het rugpand. We zetten 110 st. op en breien hierboven eerst 6 naalden in ribbelpatroon (heen- en teruggaande geheel recht). Daarna gaan we verder in het volgende patroon:

1e naald: recht.

2e naald: averecht.

3e naald: * den 2en steek over den 1en steek heenhalen en dezen dan recht breien; daarna den 1en steek recht breien. We noemen dit: 2 steken kruisen.

Vanaf * nu verder de geheele naald door herhalen. We kruisen dus telkens 2 steken op de bovenbeschreven wijze tot ten slotte alle steken gebruikt zijn.

4e naald: averecht.

5e naald: recht.

6e naald: averecht.

7e naald: 1 r., * dan 2 steken kruisen op de bovenbeschreven wijze. Vanaf * nu weer de geheele naald door herhalen en eindigen met 1 r.

8e naald: averecht.

9e naald: recht.

10e naald: averecht.

We herhalen nu deze laatste 8 naalden verder voortdurend. De 11e patroonnaald is dus weer gelijk aan de 3e patroonnaald enz.

Hebben we in totaal 13 naalden gebreid (de eerste 6 naalden in ribbelpatroon inbegrepen) dan breien we vervolgens aan het begin en einde van de 14e, 21e, 29e en 37e naald 2 st. te zamen (102 st.).

38e naald: de geheele naald door steeds afwisselend 2 r., 2 av. breien.

39e tot en met 52e naald: we breien steeds bij iedere naald r. boven r. en av. boven av.

Daarna breien we weer verder in patroontje. Aan het begin en einde van de 55e, 65e, 75e, 85e, 95e en 105e naald meerderen we 1 st. (114 st.).

Boven dit aantal steken breien we verder tot we vanaf den opzetrand gerekend 114 naalden hebben. Voor de armsgaten kanten we aan het begin van de 115e en 116e naald 5 st. af; aan het begin van de 117e en 118e naald 3 st.; aan het begin van de 119e en 120e naald 2 st., terwijl we aan het begin en einde van de 121e naald 2 st. te zamen breien (92 st.).

Hierboven breien we verder tot we vanaf den opzetrand gerekend 170 naalden hebben.

Voor de schouders kanten we aan het begin van de 171e, 172e, 173e, 174e, 175e en 176e naald 10 st. af, waarna we ten slotte de overige 32 st. voor den hals in één keer afkanten.

Het voorpand. We zetten 60 st. op en breien hierboven eerst 6 naalden in ribbelpatroon, waarna we verder gaan als volgt:

7e naald: recht.

8e naald: 8 r., de overige steken av.

9e naald: we beginnen hier in patroon te breien (dus telkens 2 steken kruisen); alleen de laatste 8 st. van de naald breien we gewoon recht.

We breien nu ook verder in patroon, maar zorgen ervoor dat we midden-vóór een geribbelde randje van 8 st. breed krijgen (bij de oneven naalden breien we dus altijd de laatste 8 st. van de naald gewoon r. en bij de even naalden breien we steeds de eerste 8 st. van de naald r.).

Aan het begin van de 13e naald (vanaf den opzetrand gerekend) en aan het begin van de 21e, 29e en 37e naald breien we 2 st. te zamen (56 st.).

38e naald: 8 r. en verder de geheele naald door steeds afwisselend 2 av., 2 r.

39e naald: we breien r. boven r. en av. boven av.; alleen de laatste 8 st. breien we weer r.

We herhalen nu deze 38e en 39e naald voortdurend tot we vanaf den opzetrand gerekend in totaal 52 naalden hebben.

Bij de 45e naald gekomen breien we echter een knoopsgat in. We breien deze naald uit tot op 6 st. na, kanten dan 2 st. af en breien nog 4 r.

Bij de 46e naald zetten we dan weer 2 nieuwe st. boven de afgekante steken op.

Vanaf de 53e naald breien we weer gewoon in patroon verder (het geribbelde randje midden-vóór echter steeds door laten loopen).

Aan het begin van de 55e, 65e, 75e, 83e, 91e, 99e en 107e naald meerderen we 1 st. (63 st.).

Boven dit aantal steken breien we verder tot en met de 114e naald.

Voor het armsgat kanten we aan het begin van de 115e naald 8 st. af; aan het begin van de 117e naald 3 st.; aan het begin van de 119e en 121e naald 2 st., terwijl we aan het begin van de 123e naald 2 st. te zamen breien (47 st.).

Hierboven breien we verder tot we vanaf den opzetrand gerekend 150 naalden hebben.

151e naald: 39 st. in patroon, 2 r., 2 st. afkanten en nog 4 r.

Bij de 152e naald zetten we boven deze afgekante steken weer 2 nieuwe steken op.

Voor den hals kanten we aan het begin van de 154e naald 8 st. af; aan het begin van de 156e naald 3 st.; aan het begin van de 158e naald 2 st. en aan het begin van de 160e, 162e, 164e en 166e naald 1 st.

Voor den schouder kanten we ten slotte aan het begin van de 171e, 173e en 175e naald 10 st. af.

Het tweede voorpand breien we op dezelfde doch tegengestelde wijze af. We breien hier ook bij de 45e en 151e naald een knoopsgat in.

De mouw. We zetten 48 st. op en breien hierboven voor den boord eerst 36 naalden steeds afwisselend 2 r., 2 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.).

Daarna gaan we verder in het patroontje dat bij het rugpand is beschreven.

Aan het begin en einde van de 39e, 49e, 57e, 65e, 73e, 81e, 87e, 93e, 99e, 105e, 111e, 117e, 123e, 129e, 135e, 141e, 147e en 153e naald meerderen we 1 st. (84 st.). Boven dit aantal steken breien we verder tot we vanaf den opzetrand gerekend 158 naalden hebben.

Voor den kop van de mouw kanten we aan het begin van de 159e en 160e naald 3 st. af, en aan het begin van de 161e, 162e, 163e, 164e, 165e, 166e, 167e, 168e, 169e, 170e, 171e, 172e, 173e, 174e, 175e, 176e, 177e, 178e, 179e, 180e, 181e, 182e, 183e, 184e, 185e, 186e, 187e, 188e, 189e en 190e naald telkens 2 st. De overige 18 st. kanten we bij de 191e naald in één keer af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Daarna nemen we rondom den hals 100 st. op voor het kraagje. Hierboven breien we 30 naalden in ribbelpatroon en kanten dan losjes af.

Door de knoopsgaten in de taille en aan den hals halen we een lint.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Ons Menu

- Zondag:** Kerriesoep.
Châteaubriands met béarnaisesaus.
Gesmoorde tomaten.
Aardappelcroquetten.
Gevulde peren.
- Maandag:** Gevulde groene pepers.
Aardappelen.
Caramelvla.
- Dinsdag:** Krabbetjes.
Bloemkool.
Aardappelen.
Griesmeelpudding.
- Woensdag:** Bloemkoolsoep.
Kalfsfricandeau.
Savoyekool.
Aardappelen.
- Donderdag:** Koud vleesch.
Gestooftde bieten.
Aardappelen.
Flensjes.
- Vrijdag:** Vischsoep.
Harde eieren.
Sla.
Gebakken aardappelen.
- Zaterdag:** Poulet.
Worteltjes.
Aardappelen.
Lammetjesap.

UIT ONS MENU

VISCHSOEP (4 PERSONEN)

1 1/4 liter vischbouillon, 150 gr. vischresten, 45 gr. boter, 40 gr. bloem, 1 ui, wat peterselie, zout, bouillonaroma.

Smelt de boter, voeg den gesnipperden ui toe en laat hem een tijdje smoren. Strooi er vervolgens de bloem door en roer de massa tot een glad papje. Giet er daarna langzaam den vischbouillon bij, laat de soep onder voortdurend roeren doorkoken. Zeef ze en maak ze op smaak met zout en bouillonaroma. Voeg de stukjes visch als vulsal aan de soep toe en strooi er voor het presenteren wat gehakte peterselie door.

GEVULDE PEPERS (4 PERSONEN)

4 pepers, 150 gr. varkensvleesch, 35 gr. rijst, zout, 1 eetlepel kookroom, wat tomatenpuree, 50 gr. vet, 12 gr. bloem, een scheutje melk.

Maal het vleesch fijn en kook de rijst met het zout in zoo weinig mogelijk water gaar. Vermeng het gemalen vleesch met de rijst en den room tot een smeuïge massa en vul er de uitgeholde pepers mee. Leg ze in een vuurvast schotel.

Giet er de tomatenpuree over heen en laat de pepers gedurende plm. 1 uur in een heeten oven staan. Fruit de bloem in de gesmolten reuzel lichtbruin, voeg er wat water of bouillon bij en giet het sausje over de pepers. Laat ze nog plm. een kwartiertje stoven en maak het sausje met wat melk af.

CHÂTEAUBRIANDS MET BÉARNAISESAUS

(4 PERSONEN)

4 châteaubriands van ongeveer 100 gr., zout, een beetje peper, boter.

Bestrooi de biefstukjes met zout en peper. Smelt de boter en laat ze flink heet en bruin worden. Leg het vleesch in de pan en braad 't onder voortdurend heen en weer schuiven in korten tijd mooi bruin. Leg 't dan op een verwarmden schotel en presenteer er béarnaisesaus bij.

BÉARNAISESAUS

2 eierdooiers, 100 gr. boter, het sap van 1/2 citroen, 3/4 dl. melk, 1 theelepel maïzena, een eetlepel fijnggehakte kruiden (dragon, kervel, pimpernel).

Doe de maïzena in een pannetje met dikken bodem en maak ze aan met een gedeelte van de melk. Klop de eierdooiers er door en tevens een lepel boter. Roer de saus op een klein vuurtje zo lang tot ze dik en gebonden is. Neem ze dan van het vuur en klop de boter er langzaam door, zorg dat de boter niet uitsmelt. Giet er dan de rest van de melk bij en voeg er tevens het citroensap bij. Maak de saus daarna op smaak met wat zout en de gehakte kruiden.

GEVULDE PEREN (4 PERSONEN)

2 handperen, 1/2 liter kookroom, 150 gr. bitterkoekjes, 4 blaadjes witte gelatine, 50 gr. suiker, een snuffje zout, frambozen- of aardbeienjam.

Voor de saus: 1/4 liter melk, 1 eierdooier, 8 gram maïzena, 10 gr. cacao, 25 gr. suiker.

Schil de peren en snijd ze door midden, verwijder de klokhuizen. Leg iedere helft in een glazen schaalje. breng den room met het zout en de suiker aan de kook. Week de gelatine in koud water. Kruimel de bitterkoekjes door den heeten room. Knijp de gelatine goed uit na het weeken en voeg deze van 't vuur bij den room, laat ze oplossen. Laat den pudding gedeeltelijk afkoelen. Vul intusschen de uitgeholde peren met de jam en giet daarna over het geheel de blanc manger. Laat de massa afkoelen. Presenteer de gerechtigtes met chocoladesaus.

Breng voor de saus de melk aan de kook. Vermeng de cacao met de suiker, de maïzena en den eierdooier. Giet een gedeelte van de kokende melk erbij en voeg vervolgens alles bij elkaar. Laat de saus onder roeren even doorkoken. Koel ze vervolgens af en presenteer ze in een sauskom bij de peren.

CORRESPONDENTIE

Mevr. K.-K. te Zutphen. Over het algemeen is een metalen theepot niet aan te bevelen, daar de thee hierdoor vaak een bijmaakje krijgt en zoo'n theepot moeilijk is schoon te houden in veel gevallen.

Probeer u eens den theepot uit te koken met heet sodawater en hem daarna te behandelen met een of ander schuurmiddel. Tegen de roest helpt inwrijven met uiensap, dat dan een paar uur moet inwerken, en vervolgens nawrijven met paraffine uitstekend.

Mej. G. R. te Zaandam. Voor Smyrnakleedjes kunt u gebruik maken van houtlijm, die zeer dun moet worden uitgestreken.

Kwix op uw tafel geeft blijde gezichten!

Wij zijn allemaal dol op dat gezonde lekkere goedje!

Kwix is kant en klaar. Strooi de porties zóóuit het pak op diepe borden. Voeg daarna melk en desgewenscht wat suikertoe. Kwix smaakt ook heerlijk met vruchtensap, rabarber, aardbeien, schijfjes banaan of gestooftde vruchten.

★ In ieder pak is een bon; verzamel ze voor een keurigen, zwaar verzilverden, Oud-Hollandschen lettertheelepel.

Kwix
het nieuwe
ontbijt

Befaamde kwaliteit
gegarandeerd door
Quaker

Tracteer uw gezin elken dag bij het ontbijt op die brosse, goudgeel ge-roosterde vlokken. Zet een pak Kwix op tafel en laat ze toetasten, ze water-tanden al, als ze het zien! Licht verteerbaar en buitengewoon gemakkelijk! Niets te koken, niets te verwarmen, kost dus geen gas en geen tijd! De drie-voudige verpakking houdt de lekkere Kwix steeds versch en croquant. U moet ze ook eens als nagerecht of 's avonds eten. De wetenschap zegt: Wat U met graagte eet is dubbel goed voor U. Denk er om: Koop het originele, groote pak Kwix nog vandaag bij uw kruidenier.

QUAKER OATS-GRAANPRODUCTEN N.V. - ROTTERDAM

Dralle

het natuurproduct voor uw haar!

Iederen dag slechts een paar druppels zijn voldoende om Uw haar gezond en krachtig te houden. Door de gunstige inwerking van Dralle's Berkenhaarwater op de hoofdhuid wordt de haarwortels versterkt en daardoor wordt de natuurlijke groei van het haar bevordert. Bovendien bestrijdt en voorkomt het roos en haaruitval.

Uw haar zal weer zacht, soepel en glanzend worden en er steeds welverzorgd uitzien door dagelijkse behandeling met

BERKENHAARWATER
BERKENSHAMPOO — BERKENHAARDROOGPOEDER

Voor op reis een vrij lichte stof, die liefst gewerkt moet zijn.

Een aardig deux-pièces in bedrukt linnen.

Een vlot geheel van donkerblauwe moirézijde.

Het vacantietskoffertje

Eind Augustus, begin September nog gauw een paar dagen naar bosch, duin of zee en slechts het hoognoodige in het vacantietskoffertje. Vóór alles een warme, niet besmettelijke mantel, die een stootje verdragen kan. Een lichte gewerkte stof voldoet het beste voor dit doel. En dan naast een paar vlotte zomerjurkjes, die óók al weer niet gauw vuil mogen worden, natuurlijk ook een wat gekleeder exemplaar voor een of ander onverwacht uitgangetje. Gewerkte jurkjes met een donker fond zijn het meest aan te bevelen, omdat zij niet gauw vuil worden en tóch fleurig kunnen zijn. De genopte stoffen zijn dezen zomer al bijzonder populair. Het jurkje van rood met blauwe noppen en blauw met roode noppen van ons tweede plaatje biedt een uitstekende oplossing voor het verwerken van twee coupons, die elk op zichzelf niet groot genoeg zijn. Is men van plan om te reizen en te trekken, dan doet men het best met de bagage minimaal klein te houden en slechts een enkel zijden jurkje in te pakken: natuurzijde, die niet kreukt en bij behoorlijk inpakken gerust elken dag opnieuw vele uren in het koffertje kan zitten zonder er schade van te ondervinden.

Lichte motieven op een donker fond zijn minder besmettelijk dan met donkere patroontjes overstroemde lichte imprimés.

Is dit niet een goed idee om twee couponnetjes samen op te gebruiken?

Vacantiekleding voor onze jongens

1019. Sportcostuum, kraagloos jasje, korte mouw, geruite pantalon. Verkrijgbaar in bovenwijdte 68-72. Ben. stof: eenmaal de lengte van de pantalon à 140 cm. breed; voor jasje 0.75 m. à 140 cm. breed.

1020. Lichte zomerjas, rug met ceintuur, sluit met twee rijen knopen. Verkrijgbaar in bovenwijdte 76-80. Benodigde stof: 2.25 m. à 140 cm. breed.

1021. Blouse van geruit katoen, overgooier van effen linnen. Verkrijgbaar in bovenwijdte 64-68. Ben. stof: voor overgooier 0.75 m. à 140 cm. breed; voor blouse tweemaal de lengte à 70 cm. breed.

1022. Tyroler costuum, effen wit broekje, vest van blauwe stof. Verkrijgbaar in de bovenwijdte 64-68. Ben. stof eenmaal de lengte van de pantalon à 140 cm. breed; voor jasje 1.20 m. à 140 cm. breed.

1023. Sportcostuum, effen vest met geruite plus-fours. Verkrijgbaar in maat 80. Benodigde stof: voor plus-fours 1.40 m. à 140 cm.

breed; voor vest 1 m à 140 cm. breed

1024. Raglanjasje van tweed diagonaal, hoog gesloten, bedekte sluiting, steekzakken. Verkrijgbaar in bovenwijdte 64-68-72. Benodigde stof 1.60 m. tot 2 m. à 140 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mej. N. D. te Den Haag. De vuilgevoerde varkensleeren handschoenen kunt u wassen in een zacht sopje van vlokkenzeep. Om het leer soepel te houden, doet u in het spoelwater enkele druppels zoete olie of wat glycerine. Bij het drogen moeten de handschoenen op maat worden gehouden.

Mevr. K. d. H. te Rotterdam. De peau de suède schoenen moet u steeds om te beginnen laten drogen, wanneer ze modderig zijn geworden. Pas wanneer ze volkomen droog zijn, mogen ze geborsteld worden met een stalen of rubber borstel. De meeste vuile plekken zullen dan wel verdwenen zijn. U kunt de schoenen verder opknappen door ze boven den damp van kokend water te houden en tegelijkertijd te borstelen. Glimmende plekken etc. verdwijnen dan in veel gevallen. Met behulp van in den winkel verkrijgbare vloeibare middelen ofwel een poederkussen kan de oorspronkelijke kleur weer aan het suède worden teruggegeven. U begrijpt, dat dit echter slechts een — hoewel nuttig! — lapmiddel is, zoodat het zaak is, met suède schoentjes voorzichtig om te gaan en ze

slechts bij mooi weer te dragen. Speciale vlekken, zooals b.v. vetvlekken, kunt u verwijderen met het daartoe geëigende vlekkenmiddel, b.v. tetra.

Mej. H. H. te Amsterdam. Een afdoend middel tegen vetpuistjes is ons ook niet bekend. Vetpuistjes zijn vaak het gevolg van verkeerde voeding en het is dan zaak, u door den dokter een dieet te laten voorschrijven.

Mej. H. C. te Den Haag. Moderne peignoirs, waarvan patronen verkrijgbaar zijn, hebben nog niet lang geleden, nl. in het nummer van 1 Januari, in ons blad gestaan. Ook jurken als door u bedoeld kunt u er geregeld in aantreffen. Zeer binnenkort zullen wij nog eens een aantal vlotte jurken, waarvan Panoramodellen verkrijgbaar zijn, plaatsen.

Mej. A. te Alkmaar. Den fettig geworden kraag van de regenjas kunt u reinigen met behulp van tetra of water met ammoniak. Wij veronderstellen ten minste, dat het hier een stoffen regenjas betreft, want gummi kan geen scherpe middelen verdragen.

Hoofdpijn... moe en terneergeslagen...

Den heelen dag achter de kinderen aandraven, het huishouden beredderen.... geplaagd door hoofdpijn, met armen en beenen zwaar als lood, stram in alle ledematen... 's Nachts niet slapen en 's morgens moe bij het opstaan.... allemaal klachten die wijzen op uitputting door onzuiver bloed. Neem Kruschen Salts! Kruschen zuivert Uw bloed door krachtig aansprekende werking op lever, nieren en ingewanden. Door deze krachtiger werkende organen wordt elk teveel aan schadelijk zuur uit Uw lichaam gefilterd. Het bloed wordt gezuiverd en de levenslust keert terug.

Mevrouw B. te L. schrijft:
„Zes maanden geleden was ik erg terneergeslagen — ik voelde me doodmoe en stelde in niets eenig

belang. Soms was ik zelfs te moe om te denken.... Mijn man klaagde erover, dat hij thuis geen gezelligheid vond en ging op het laatst alleen uit. Toen besloot ik, Kruschen Salts te probeeren. Ik kocht een fleschje en vóór het fleschje leeg was, voelde ik mij als herboren. Vroolijk en opgewekt doe ik nu mijn werk.”

De klachten van vele vrouwen namen een spoedig einde door een regelmatig gebruik van de dagelijksche dosis Kruschen. Begin er ook mee. Kruschen zal U Uw oude levenslust en energie teruggeven. Met de hulp van Kruschen zult ge zingend en opgewekt Uw werk doen!

KRUSCHEN SALTS

verkrijgbaar bij apothekers en drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 (extra groot pak). Fabrikanten: E. Griffiths Hughes Ltd., Manchester (Engeland). Opgericht 1756.

Gütermann's
Naaizijde

Sterk • Elastisch • Kleurecht!

